LUCY WALKER

Sânge irlandez

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS

Capitolul 1

Familia Montgomery, aliniată pe chei, privea cu nerăbdare spre puntea vasului. O căutau pe Gerry. Expresiile de pe figurile lor se schimbară treptat din nerăbdare în neliniște. Unde era Gerry? Nu se potrivea deloc cu firea ei să stea ascunsă în marea de pasageri. Din toată familia, era poate singura care s-ar fi agățat de catarg de nerăbdare să-i vadă pe ceilalți.

Gerry nu era cu noi, iar eu și Sam nu puteam să strigăm întreaga poveste peste capetele călătorilor, spre cei care așteptau.

Sam nici nu era, de altfel, genul care strigă.

***

Sam și cu mine ne-am căsătorit într-o dimineață de septembrie, cu doi ani în urmă. În partea noastră de lume, septembrie e una dintre lunile de primăvară.

Recepția am dat-o acasă la sora mea Vicky, care are mai mulți bani decât restul familiei și mai mult bun-gust, atât în privința

decorațiilor, cât și a mâncării. Acestea erau importante pentru familia Montgomery. Mama purta o rochie de mătase aurie, cu o mică jachetă care se asorta, iar peste ani, multe dintre femeile familiei au făcut cu rândul, purtând minunata rochie la vreo ocazie deosebită.

După petrecere, am mers acasă, la numărul 45, ca să-mi iau valizele. Casa era goală, pentru că toată lumea era la Vicky. Îmi aduc aminte că am ieșit pe terasă, trăgând ușa după mine. Îmi spuneam: „Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat această viață pentru mine.” Toată agitația… zgomotul… Voiam să-i spun lui Sam: „Îți mulțumesc pentru că m-ai salvat”. Dar nu puteam s-o spun, pentru că-mi era rușine că aveam nevoie să fiu salvată.

Acestea se întâmplau sâmbătă. Luni, Sam și cu mine urma să plecăm în Anglia, unde primise o bursă la Universitatea din Londra. Nu ne era teamă, ne aveam unul pe celălalt.

Nu ne așteptasem ca toți membri familiei să dorească să plece… în Anglia. Mama voia să vină cu noi și să-și găsească o slujbă, Vicky și soțul ei mergeau în călătorii de câte ori aveau ocazia. N-am știut despre Gerry până când am ajuns la Fremantle, chiar în ziua plecării. Mama, Vicky și Denney ne așteptau la o cafenea, pentru ultimul ceai luat împreună.

– Hai, mamă, spune-i, spuse Denney. În ochii ei violeți era o sclipire triumfătoare.

Oare ce are de gând? mă întrebai.

– Ce să-mi spună?

Îi țineam mâna lui Sam și ne atingeam în joacă pe sub masă, până când Mary protestă:

– Pentru numele lui Dumnezeu…

– Ce vreți să-mi spuneți? repetai, sperând să nu aflu un nou dezastru.

– Și Gerry merge în Anglia, spuse Mary.

Nimic nu mă uimea la Gerry. Dacă unul dintre membrii familiei ar fi declarat că vrea să plece într-o călătorie pe lună, s-ar fi străduit să abată atenția asupra ei, declarând, de exemplu, că vrea să facă înconjurul lumii într-un submarin.

– Cu ce? întrebai, referindu-mă, desigur, la bani.

– Cu „Moreton Bay”… ca voi, spuse Denney, știind că voi fi indignată.

– Mamă! explodai. Nu merge! N-o s-o lași…

Mama părea înfrântă și puțin tragică.

– Nu pot s-o opresc, spuse ea cu tristețe. David i-a împrumutat banii. O sută de lire!

Îi aruncai lui Vicky o privire acuzatoare:

– David i-a împrumutat o sută de lire?

Vicky clătină din cap.

– De ce nu? David crede că Gerry e cea mai interesantă dintre toate femeile familiei. Crede c-ar trebui să aibă șansa ei…

– Nu credea că ea o să-și ia bilet pe „Moreton Bay”, spuse Mary cu o voce liniștită, încercând să mai calmeze apele. Nici ea nu voia s-o facă. Cineva și-a anulat rezervarea… nu mai pleacă altă cursă spre Anglia decât peste șase luni.

– Când și-a luat bilet?

– Azi-dimineață.

– Azi-dimineață? Dumnezeule! Ce va purta? N-are cu ce să se îmbrace.

– Dar sunt hainele tale, spuse Denney. Oricum, n-ar fi prima oară…

– Mamă… șoptii implorator.

– Acum îl ai pe Sam, continuă Denney. De ce nu apelezi la el?

Dar Sam zâmbea, ca și cum totul ar fi fost o glumă.

– Pe tine nu te deranjează?

– Nu foarte mult, spuse el. Nu cred nici că pe tine te deranjează atât de mult… când te vei obișnui cu ideea. Gerry e amuzantă…

Voiam să fiu singură cu el. Dacă mai vine încă un membru al familiei cu noi, nu va mai fi la fel. De ce trebuie să strice orice lucru frumos?

– Ar fi trebuit să fii mai fermă cu ea, îi spusei mamei pe un ton acuzator.

– N-am fost niciodată prea fermă cu nici una dintre voi, suspină ea. Sunteți cu toate voluntare și încăpățânate… excepția este, poate…

Voia să spună „Mary”, dar se opri la timp, amintindu-și că nu i-ar fi făcut acesteia un serviciu lăudând-o față de restul familiei.

***

Gerry nu se apropie de noi când vaporul ajunse la chei. Poate că aștepta să mă calmez.

După ce ne rezervară masa, coborârăm în cabină, dând peste Gerry, care stătea picior peste picior pe pat, cu o țigară în mână. Figura ovală nu arăta nimic din încăpățânarea ei, ci doar frumusețea irlandeză. Semăna foarte mult cu verișoara noastră Laura, iar gândul la ea îmi făcu bine.

– Am luat o masă pe rândul al doilea. Poți să vii să stai cu noi, propusei.

– Mai degrabă în celălalt capăt al salonului, răspunse ea cu răceală. Nu mă încântă să stau cu voi, mai ales că sunteți în luna de miere.

– În acest caz, de ce-ai mai venit? întrebai, așezându-mă lângă ea și aprinzându-mi o țigară.

– Bună, Gerry! spuse Sam cu vocea lui blândă, care arăta că nu poartă pică nimănui. Oricum, știam că ținea un pic la ea.

– Bună, Sam. Sper că nu te deranjez prea tare…

– Nu încă, zâmbi el. Nu se știe niciodată cu tine, Gerry.

– Dar nimeni nu trebuie să știe că suntem surori, exclamă ea. La urma urmei, nici n-avem același nume. Theodora e acum doamna Sam Richardson! Cine va confunda acest nume cu acela ilustru de Geraldine Rory Montgomery?

Fumam în liniște, iar Sam începu să-și despacheteze bagajul. Scena era prea liniștită pentru Gerry.

– Richardson! continuă ea. Theodora Richardson! N-am cunoscut decât două persoane cu acest nume: unul era polițist, iar celălalt majordom.

O privii cu întreg disprețul de care eram în stare. Nu cred că Sam auzise.

A doua zi, răul de mare mă ținu pe un scaun pe punte, unde briza marină îmi atingea fața. Gerry veni și ea pe punte, dar se ținu departe de mine, sprijinindu-se de marginea punții și admirând albastrul adânc al mării.

O pasageră care venise pe punte ne privi pe rând, apoi i se adresă lui Gerry:

– Sunteți cumva surori? Mi se pare că semănați.

Ea se întoarse și mă privi cu răceală.

– Numele meu este Montgomery. Geraldine Rory Montgomery. Poate aflați numele doamnei uitându-vă pe spatele scaunului ei.

Numai că pentru mine nu mai conta decât răul de mare. Nu-mi păsa de nimic altceva, nici nu m-ar fi interesat dacă vaporul s-ar fi răsturnat și ne-am fi înecat cu toții.

***

Pepper Tree Bay, locul meu natal, e atât de izolat. N-aș putea să spun că face parte din lume, e o lume în felul lui. În nordul și estul lui se întind o mie de mile de deșert. În sud, e Antarcticul, iar în vest, Oceanul Indian.

Plecând de acolo, plutind pe aceste valuri înspumate, spre zone despre care doar citisem, mi se părea că visez.

Asia! Europa! Erau lumi de vis la care nu puteam ajunge decât citind. Iar acum, eu, Sam…și Gerry Montgomery, făceam ceva incredibil: ne îndreptam spre aceste ținuturi. Lăsam în urmă tot ce cunoscuserăm viața întreagă…

Viața pe vapor era liniștită, fără evenimente importante.

De cealaltă parte a barului era domeniul unui alt grup. Erau tinere necăsătorite. Unele erau în căutare de bărbați, altele voiau doar să se simtă bine. Spre acest grup se îndreptau întotdeauna ofițerii de pe punte, în uniformele lor imaculate și acolo, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, preluase comanda Gerry.

Sam și cu mine ne simțeam izolați. Nu eram pregătiți să ne asumăm statutul de căsătoriți; dar nu prezentam nici un interes pentru cei necăsătoriți, care jucau eternul joc al seducției.

De-abia așteptam ziua de sâmbătă. Urma să împlinim o săptămână de când eram căsătoriți și să scăpăm de jena de a răspunde la întrebare: „… de patru zile". Mi se părea că, să fii căsătorit de două luni, era un adevărat vis.

Gerry își ținea cuvântul dat și ne renega. Dacă observa cineva asemănarea, răspunsul ei era scurt:

– Ce ciudat! Cred că are de-a face cu aerul din Pepper Tree Bay.

Sau spunea zâmbind:

– Poate că suntem amândouă descendente ale aceleiași familii irlandeze care a emigrat.

Uneori era mai dură:

– Cred că facem parte din lungul șir al condamnaților!

Am primit cu supărare aceste cuvinte ale ei. Trebuia să ieșim în lume ca să descopăr că ne credeau cu toții negri sau urmași ai unor pușcăriași deportați.

– Ce să mai fac în privința lui Gerry? îl întrebai pe Sam. Mai devreme sau mai târziu vor afla cu toții că suntem surori și se vor întreba ce fel de familie e aceasta.

– Nu vor putea să spună că nu sunteți pline de imaginație, spuse el cu un zâmbet. Și oricum, au aflat deja totul despre minunățiile din Pepper Tree Bay.

Voia să-mi atragă atenția că vorbesc prea mult despre orașul meu.

– Dac-ar fi sora ta, ce-ai face? îl întrebai.

– Aș lăsa-o în pace. Nu e decât felul ei de a-ți spune că și pe ea o deranjează prezența noastră.

Fumai două țigări una după alta, gândindu-mă la toate acestea. Era greu de crezut că Gerry putea să fie jenată de ceva, dar Sam insista că are dreptate. El avea aproape întotdeauna dreptate, iar eu n-aveam aproape niciodată, așa că era cazul să renunț. Între timp, Gerry îl prinsese în mreje pe al treilea ofițer.

Bărbatul era înalt, cu păr deschis la culoare, cu trăsături ferme și vizibil preocupat de sora mea.

– Mi se pare că al treilea ofițer dansează cu Gerry mai mult decât cu altcineva, îi spusei lui Sam.

– Arată atât de bine împreună.

– Dar n-au de unde să știe, pentru că nu se privesc pe ei înșiși.

– Bine, în acest caz, o să-i întreb de ce o mai fac, vrei?

– Sam, nu fi nesuferit!

– Te rog, nu-ți mai face atâtea griji pentru Gerry. Nu te bagă în seamă, pentru ea nu exiști, deci n-ai nici o grijă.

– Nu-mi făceam griji, doar mă întrebam.

Începeam să văd motivele lui Gerry de a se preface că nu mă cunoaște, pentru că nu-mi puteam lua ochii de la ea. Dacă vedeam chelnerul că se îndreaptă spre masa la care stătea, îmi frângeam gâtul încercând să văd dacă așeza băutura în fața ei.

– Gerry, nu mai ai bani… n-ar trebui să bei atât de mult. Oricum, n-ai decât douăzeci de ani…

– Îmi e sete, răspunse ea calmă.

Stătea pe patul lui Sam și mâncam împreună. Numai seara târziu venea să ne vadă.

– Oricum, adăugă ea, nu sunt banii mei. Sunt ai celui de-al treilea ofițer.

– Nu te îndrăgosti de un ofițer de pe o navă, spusei. Orice fată face la fel și e cu alta în fiecare călătorie.

– Așa crezi?

Gerry ridică ochii adânci, întunecați spre mine. Ceva în privirea ei mă neliniști.

– Nu poate să fie serioasă în privința lui… mormăii, după ce ieșise din cabină.

– Cred că poți să înțelegi dorința ei să nu aibă o soră mai mare în preajmă… zâmbi Sam.

– Dar de ce ofițerul nu face nimic toată ziua?

– Ba face, numai că nu-l vezi atunci, ci doar când e la bar.

Probabil că Sam are dreptate, deși e clar că e de partea ei. Mă întinsei în pat, încercând să mă gândesc bine la această problemă.

Dacă aș fi Gerry, nu mi-ar plăcea ca una dintre surorile mele mai mari să mă supravegheze tot timpul. Îmi adusei aminte de Vicky, care era „paznicul meu”. Ce amuzant… Întotdeauna m-am simțit superioară ei, iar Gerry probabil că se vede la fel… Poate că așa se simt toate surorile.

– Știi ce are sora ta în pahar, de fiecare dată când chelnerul îl pune pe masă? întrebă Sam.

– Dumnezeu știe.

Răspunsul meu era un amestec de neliniște și disperare.

– Suc de fructe. E ceea ce comandă ofițerul pentru ea.

– Toată dragostea mea ofițerului, spusei cu ușurare. Poate să stea cu ea cât vrea de mult, dacă e atât de grijuliu.

Cu toate că mă străduiam să mă bucur de călătorie, eram în același timp iritată, pentru că mama îmi trimisese următoarea telegramă:

„Ai grijă de Gerry. Multă dragoste tuturor."

– La fel de bine m-ar fi rugat să am grijă de un șarpe cu clopoței, îi spusei lui Sam.

Chiar așa mă simțeam.

Seara trecută fusese o petrecere înainte de acostare. Gerry venise în cabina mea și începuse să caute printre hainele mele.

– N-ai nevoie de rochia albastră, spusese ea. Albastru e o momeală pentru un bărbat, iar tu l-ai prins deja pe al tău.

Era o rochie specială și așteptam o ocazie specială s-o port.

– Nu pe aceea, spusesem, deja hotărâtă să-i împrumut una dintre ținutele mele, pe care n-o mai puteam purta apoi, din moment ce, oficial, nu eram rude.

Dar Gerry o luase deja de pe umeraș și o ținea în fața ei.

– Trebuie s-o probez aici. Nu pot fi văzută tot timpul ieșind din cabina voastră.

– N-o s-o probezi nicăieri, răspunsesem cu răceală.

Desigur că nu mă ascultase și, înainte să mai pot protesta, își dăduse jos rochia albă și se îmbrăcase în cea albastră, a mea. I se potrivea perfect, așa cum știam de altfel că se va întâmpla. Își aruncase pantofii din picioare, apoi se încălțase în cei argintii, pe care îi păstram pentru ocazii speciale.

Era foarte frumoasă, iar în figura ei tânără mă regăseam. Începeam să mă gândesc că, pentru cei îndrăgostiți, dragostea nu e ușoară, chiar dacă nouă, care privim din afară, ni se pare ceva amuzant.

Așa că am cedat.

– Dacă n-ar fi fost mama… nici un m-aș fi gândit, încercasem să-mi maschez înfrângerea.

La petrecere, Gerry arătase minunat în rochia albastră. Mult mai bine decât aș fi arătat eu. Era înaltă și se legăna puțin când pășea. Rochia o făcea să arate foarte grațioasă și era pusă minunat în valoare de uniforma albă, imaculată a ofițerului.

Vaporul aluneca în vraja apelor Oceanului Indian. Alte nave treceau pe lângă noi, iar luminile lor păreau un colier de diamante așezat pe cerul întunecat. Se auzea muzică, râsete și clinchet de pahare. Căpitanul mă invitase la dans, iar Sam se așezase la pian.

Era una dintre acele nopți pe care le aștepți o viață întreagă.

Mai apoi fusesem invitați în cabina comisarului de bord.

– Cum îl cheamă pe al treilea ofițer? îl întrebasem pe acesta. Până atunci nu-mi venise ideea să întreb.

– Arbuthnot. Reggie Arbuthnot.

Îi aruncasem o privire lui Sam pe deasupra paharului. Voiam să-i dau de înțeles că acest nume nu va fi potrivit pentru o Montgomery. Uite ce se întâmplase cu Laura! Refuzase pretendenții unul după altul pentru că nu-i plăceau ochii lui, sau cum mânca, sau ce nume purta.

Sam zâmbise.

– E un bărbat cu mare succes la femei? continuasem eu.

– Aceasta nu e o întrebare de pus pe mare, răspunsese comisarul de bord. Dar se pare că pe aceasta a fermecat-o destul de tare.

Nu puteam să mă scuz pentru întrebarea pusă, pentru că ar fi trebuit să recunosc relațiile de rudenie dintre mine și Gerry. La un moment dat am surprins un zâmbet al căpitanului și m-am întrebat dacă nu cumva ghicise.

Mai târziu am descoperit că toți căpitanii de vase, mai ales când sunt vase mici, știu totul despre pasagerii lor. Cred că fusese foarte amuzant pentru el să vadă cum se purta mica familie pe tot drumul de la Fremantle la Southampton.

În acea seară nu-mi dorisem decât ca Gerry să nu se îndrăgostească de primul bărbat diferit de cei pe care îi cunoștea, familie și prieteni, diferit de bărbații supli, arși de soare din Australia, sau de cei amuzanți din Irlanda. Va întâlni destui Reggie Arbuthnot de acum încolo. Nu voiam să se îndrăgostească de un marinar de teamă că avea o iubită la fiecare cursă. Nu voiam să sufere, eram copleșită de grijă pentru ea. Dar numai până la sfârșitul petrecerii.

Când aceasta luase sfârșit, Gerry reușise să facă o arsură imensă de țigară pe frumoasa mea rochie albastră.

Scena care urmase nu poate fi în nici un caz numită civilizată, iar Sam ieșise pe punte, nemaivrând să ne vadă pe nici una. Așa că mă aruncasem pe pat, plângând cu foc. Nu din cauză că biata mea rochie era distrusă, ci pentru că Sam mă lăsase singură.

Eram sigură că viața nu va mai fi la fel.

Dimineață, m-am gândit la Gerry ca la un șarpe cu clopoței. Și nu glumeam.

Legătura dintre Gerry și al treilea ofițer deveni încetul cu încetul una serioasă. Te făcea să te gândești fie că nava o să navigheze la nesfârșit, fie că relația va continua pe uscat. Iubirile pe astfel de nave sunt pasionate și indestructibile, iar cei implicați nu pot să creadă că într-o zi vor lua sfârșit.

Într-o zi, stăteam pe punte, aproape de cabinele ofițerilor, iar iubitul lui Gerry ieși și se așeză pe un scaun. Nu întoarse capul ca să observe că ea stătea pe un scaun puțin în spatele lui. Nici ea nu se mișcă, ci rămase pe scaun, privindu-l. Din locul în care stătea, nu-i vedea decât capul și gâtul. O urmării cu privirea,

întrebându-mă de ce nu se duce la el. Apoi, pe figura ei se întipări tristețea. Mi-am dat seama că-l privea cu atâta pasiune, încât era aproape trist.

Apoi Gerry se ridică și plecă, fără să-i spună nici un cuvânt bărbatului.

Îmi mutai scaunul puțin în spatele celui al lui Sam și începui să-i privesc capul și gâtul, așa cum făcea Gerry. Voiam să mă simt la fel ca ea, dar nu simțeam decât enervare la gândul că nu simt nimic.

– Sam, spusei. Ai iubit vreodată o parte din corpul cuiva, spatele, sau un braț, sau glezna… orice?

El clătină din cap.

– Nu, răspunse, fără să ridice privirea.

– Eu am făcut-o… spusei după o pauză. Dar nu simt același lucru pentru tine. De ce?

Sam se smulse cu greu din adâncurile lucrării pe care o citea.

– Ce-ai spus? întrebă el.

– De ce nu iubesc gâtul tău?

– Cred că nu merită să te uiți la el.

Se întoarse la cartea lui.

Nu era un răspuns și nu puteam să-i explic ce simțeam, sau ce voiam să spun. Ar fi neliniștit, fără să înțeleagă nimic. Tăcerea mea, mai mult decât întrebarea, îl neliniști pentru că, după un timp, ridică privirea și se uită la mine. Rămăsei cu privirea în larg.

Sam își puse cartea lângă scaun și se ridică. Mă simțeam tristă pentru că nu mă înțelegea. Eu mă chinuiam aici, iar el mă lăsa singură.

Cinci minute mai târziu, se întoarse și-mi puse ceva pe genunchi.

– S-a deschis magazinul, zâmbi el.

Îmi adusese o cutie cu bomboane, unul dintre luxurile pe care nu ni le permiteam din cauza lipsei de bani.

Și în acea clipă realizai că mă înțelesese.

Capitolul 2

Gerry și cel de-al treilea ofițer erau văzuți din ce în ce mai puțin, pe măsură ce relația lor creștea în intensitate, preferând să-și petreacă timpul împreună. Din când în când ieșeau pe punte unde se juca crichet. Era clar că el era campion la acest sport, dar felul în care Gerry îi făcea galerie și îl privea atrăgea atenția la fel de mult ca jocul în sine.

După ce se încheia partida, amândoi dispăreau într-un loc numai de ei știut, unde puteau să fie singuri.

La Aden interveni o întrerupere în relația lor, pentru că bărbatul fusese trimis la mal de căpitanul vasului și nu se mai întoarse la bord până la Port Said.

Sam și cu mine ne sprijineam de bord, privind vasele care făceau comerț în zonă. Plutea până la noi mirosul Orientului și strigătele egiptenilor, ascuțite, muzicale, umplându-ne de uimire la vederea unor lucruri noi. Văzurăm o șalupă rapidă care se îndrepta spre „Moreton Bay”, iar pe puntea ei stătea al treilea ofițer.

Unde fusese Reggie și cu ce treburi, nu aveam de unde să știm, dar șalupa era a Marinei Navale. Avea frumusețea și

eleganța unui instrument perfect. Reggie, care stătea în picioare, părea întruchiparea perfectă a ofițerului marinei regale. Cu simplitate și eleganță, păși pe puntea vaporului și primi salutul subordonaților, salutându-și, la rândul lui superiorul.

– Ar fi potrivit pentru Gerry, îi spusei lui Sam cu un nod în gât.

Auzii un pasager șoptind:

– Te face mândru să fii britanic, nu-i așa?

Sper că Gerry era prin preajmă la sosirea lui. Pentru ea, misterul acestei călătorii prin Est și farmecul lui Reggie Arbuthnot puteau să facă din această experiență una dintre minunile dragostei.

Abia îi mai zărirăm pe punte în timpul restului călătoriei.

Nu știam cum voiau să se despartă la Southampton. La urma urmei, vedeam pentru prima dată Anglia și voiam să mă bucur de această priveliște. Prin urmare, nu mă gândeam decât rar la sora mea.

Stâncile albicioase ale sudului Angliei nu erau decât o dungă la orizont, dar reprezentau sfârșitul călătoriei. Anglia!

În dimineața în care urma să debarcăm, pe punte eram în continuare mulți australieni, cu doar câțiva englezi care se întorceau acasă, iar Anglia nu era pentru noi decât o poveste. Când, pe neașteptate, sistemul de difuzoare al vaporului scoase un sunet ascuțit.

Big Benul bătu ora nouă și clopotele de la Westminster răsunară de-a lungul sălii de mese.

Cu rezerva lor tradițională, nici unul dintre englezi nu clipi, dar în ochii australienilor erau lacrimi. Poate că nu ne dădusem seama până atunci, dar eram niște coloniști, aproape străini.

Pe drumul spre Waterloo, Gerry fu tăcută. Nici noi nu întrebarăm nimic. Dacă are ceva de spus, o să ne spună la

momentul potrivit pentru ea. Între timp, noi eram prea copleșiți și fermecați de peisajul din jurul nostru, iar ea prea adâncită în propriile gânduri să ne mai observe.

– Sam, șoptii la urechea soțului meu, de teamă ca în compartiment să nu fie englezi care să creadă că-i critic. Uite cât sunt de mici câmpurile lor cultivate… ca niște batiste!

– Imaginează-ți cât este de fertil pământul în comparație cu al nostru, răspunse el. Uită-te la vite! Și la oile de lângă drum, sunt sătule!

Abia acum înțelegeam de ce englezii exclamau întotdeauna în Australia:

– E atât de mare… totul e atât de întins!

Nu mă mai mira nici că ei obișnuiau să le spună locurilor noastre „pământul negru” și nici replica pe care o dădea tatăl meu:

– Lumea în acestă țară n-a văzut niciodată iarbă verde!

Ajunserăm la Waterloo și se lăsă seara.

Era septembrie, dar și așa apusul dura mult mai mult decât văzusem vreodată. În Australia, noaptea vine rapid, ca și cum cineva ar trage o cortină întunecată.

În gară întâlnirăm hamali, cărora trebuia să le dăm bani.

– Cât le dai? îl întrebai pe Sam.

– Dumnezeu știe, răspunse el. Mi-aș dori să pot întreba pe cineva.

În jurul nostru erau mai mulți australieni în aceeași situație. Veneam cu toții dintr-o țară unde nu se dădeau bacșișuri și nu ne permiteam să dăm prea mult, dar nici prea puțin.

Sam încercă să afle cum să rezolve situația, întrebându-l chiar pe hamal.

– Cât să vă dau?

– Cât doriți, domnule.

– Păi cât primiți în general?

– Nu depinde decât de dumneavoastră, domnule!

Nu îl ajutase deloc, așa că îi dădu zece șilingi. Bărbatul îi luă, învârtind moneda în mână cu nemulțumire. Ne simțeam îngrozitor și ne-am fi dorit să-i fi dat o liră. Dar unui englez care se afla în preajmă i se făcu milă de încurcătura noastră și ne spuse:

– În patru cazuri din cinci, e prea mult cât i-ați dat.

Bănuiam că va fi foarte greu cu taxiul și cu portarul de la hotel și le dădurăm tuturor mai mulți bani, cu toate că nu ne puteam permite.

Gerry veni la hotelul nostru, urmând să-și găsească mai târziu ceva potrivit. Refuză cu încăpățânare să stea cu noi.

– M-ați avut cu voi tot drumul, spuse ea. E mai bine așa. Oricum, vor veni la voi mama, apoi Vicky și David.

După ce terminarăm cu despachetatul, mă dusei singură în camera ei.

– Gerry… în legătură cu ofițerul… nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala…

– Nu cred că faci asta, răspunse ea, în timp ce-și pieptăna părul. Pot să spun că este interesul unei rude apropiate. Va merge cu „Moreton Bay” până la Londra și ne vom vedea duminică. Va sta câteva săptămâni pe uscat și ne vom vedea.

Pentru moment, trebuia să fiu mulțumită cu aceste informații. Relația lor nu luase sfârșit odată cu această călătorie. Poate că nici unul dintre ei nu știa prea bine ce vrea de la viitor. Era mai înțelept să-i las să se lămurească singuri. Îmi era clar că Gerry vrea să fie singură, așa că mă întorsei în cameră. Mă așezai pe pat și îl privii pe Sam.

– Suntem aici! Suntem într-adevăr aici!

Auzirăm o bătaie în ușă. Era un băiat care aducea un buchet de flori, cu un bilețel de la Gerry.

„Mulțumesc pentru tot din timpul călătoriei. Nu-mi mulțumi pentru flori. N-aș putea suporta! Gerry.

Eram emoționați amândoi.

– Chiar nu vrea să-i mulțumesc, îi spusei lui Sam. Nu este de acord cu manifestarea sentimentelor față de membrii familiei. Mai bine o să port o garoafă la rever. Va vorbi de la sine.

***

Găsirăm o casă la Lancaster Gate, cu toate că mă simțeam puțin ciudat în acea zonă. Îmi era teamă că, dacă se va opri traficul la un moment dat, voi auzi zornăitul lanțurilor și scârțâitul funiilor celor spânzurați acolo, cu mulți ani în urmă, în trecutul îndepărtat al Angliei.

Casa era ieftină, dar nu destul de ieftină pentru banii noștri. Nu știam unde să căutăm ceva mai ieftin, dar curat. Chiar dacă pare incredibil, căutaserăm și în „The Times” anunțuri, de parcă marelui ziar îi păsa de micii studenți, care n-au un loc în care să stea!

Dar cel puțin o aveam pe Alice.

Alice locuia în subsolul clădirii, ne făcea focul în fiecare zi și ne gătea duminica friptură de vită, varză, cartofi la cuptor… toate plutind într-o mare de grăsime. Ne săturam, cu toate că nu ne făcea foarte bine, dar nu voiam s-o rănim pe Alice refuzând „prânzul de duminică”. Pentru ea, era o parte importantă din îndatoririle ei și credea că e și unul dintre motivele care ne păstra acolo.

Femeia era solidă, roșie la față, blândă și nu mai avea decât un dinte. Dar ne-a spus unde să mergem, ce să facem, cum să ne facem cumpărăturile, cine locuia în camerele vecine.

În plus, era fermecată de Gerry.

Aceasta, de câte ori venea la noi, se ducea la subsol cu un mic dar pentru Alice, bea ceai cu ea și stăteau de vorbă. Uneori, când eram plecați și ne întorceam acasă, o găseam pe femeie pe scări.

– V-am auzit venind, domnule. Domnișoara Gerry a fost aici. Am băut un ceai, dar n-a mai așteptat. Ei, ce femeie e!

Zâmbea și îl privea pe Sam cu reproș, de parcă s-ar fi căsătorit cu femeia greșită.

– Ea i-ar scoate nasul din cărți, îmi mai spunea din când în când, cu un aer de înțelepciune. Nu poți să citești cu ea de față!

Ca și cum pentru Sam ar fi fost un lucru bun să-și scoată nasul din cărți!

Gerry, mai mult ca s-o impresioneze pe doamna Arbuthnot cu virtutea ei, ca și din motive de siguranță, se cazase la „Pensiunea pentru tinere fete". Aici era hrănită, ținută în siguranță și putea să apară ca o persoană respectabilă. Fusese clar la prima întâlnire cu mama lui Reggie că aceasta nu prea avea încredere în fetele care călătoresc mai mult sau mai puțin singure.

Ținându-și cuvântul, ofițerul ajunsese la hotelul nostru din Bloomsbury duminica după ajungerea noastră în Londra– înainte să ne mutăm la Lancaster Gate. Zâmbise când Gerry ne prezentase pe mine și pe Sam. Știa de mult că suntem rude și fusese foarte amuzat de insistența lui Gerry de a-și păstra independența.

Abia părăsise vaporul, așa că încă purta uniforma. Împrumutase o mașină de la un prieten și voia s-o scoată pe Gerry la plimbare, apoi s-o ducă la el acasă.

Când se întorsese de la această întâlnire, noi o așteptasem, aproape la fel de nervoși cât fusese și ea, la prima „confruntare" cu familia lui Reggie.

– Mai degrabă a fost confruntarea lor cu mine, spusese Gerry, cu o grimasă. Nu cred c-au mai văzut pe cineva ca mine– m-am simțit ca un animal de la grădina zoologică– dar erau prea bine crescuți să arate.

– Erau drăguți? întrebasem rugătoare.

– De-a dreptul fermecători, răspunsese ea fără entuziasm. Ar trebui să-i întâlnești și tu o dată.

Deci urma să mai fie altă întâlnire!

– Cum e casa?

– Știi casele cu două etaje pe care le-am văzut din tren? Așa, numai că e înconjurată de tufișuri, care aveau acum frunze arămii; era foarte frumos. Totul în interior e frumos, confortabil, ales cu mult bun-gust. Am stat în salon și am băut un ceai. Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o a fost să mă ofer să duc ceștile în bucătărie, când am văzut că menajera nu mai apare. Reggie mi-a explicat că în Anglia oamenii nu se duc în bucătărie, așa cum se întâmplă în Australia.

– Și ei ce-au spus?

– S-a lăsat o tăcere înghețată și doamna Arbuthnot a sunat menajera.

– Cred că e bine să ai menajeră, suspinasem eu.

– Ei au patru, zâmbise Gerry. Nu doar menajere, ci și alt fel de servitori: bucătar, șofer, grădinar…

– Numai pentru ei doi și pentru Reggie, când vine în oraș?

– Reggie nu locuiește cu ei, are un apartament numai al lui.

– Patru servitori pentru două persoane. O, ce stil de viață! mă întorsesem spre Sam. După ce îți iei doctoratul, poate că vom ajunge și noi să câștigăm o mie de lire pe an și să ne luăm patru servitori.

– Cu o mie de lire pe an n-o să poți lua patru servitori în Australia, răspunsese el.

– Tata spune că în Irlanda aveau zece, îmi amintisem.

– Reggie spune că acești oameni nu sunt chiar servitori. Sunt pe jumătate servitori și pe jumătate paraziți, intervenise Gerry. Mi-a spus că în Irlanda poți să intri în bucătărie, așa că de acolo au împrumutat australienii obiceiurile.

Gerry mă privise gânditoare, cu acea privire care îmi spunea că își făcea planuri secrete.

– Cu totul, poți să spui că a fost… ezitai eu.

– A fost bine, răspunsese ea. Am exagerat cu drăgălășeniile…

– Și numai Reggie știa ce ai de gând, nu-i așa?

– A fost amuzat. Nici nu mă așteptam mai mult de la prima întâlnire.

Îmi notasem în minte că spusese „prima întâlnire”, ceea ce însemna că planifica și o a doua. Poate că totul va ieși bine. Știam din proprie experiență ce pot face mamele fetelor care vin să le fure băieții.

– Și ce altă greșeală ai mai făcut? întrebasem. În afară că te-ai oferit să duci ceștile în bucătărie?

Gerry se ridicase, căscând.

– Eu n-am mai făcut nimic, ci ei.

Se îndreptase spre ușă, dar se oprise cu mâna pe clanță. Apoi o imitase pe absenta doamnă Arbuthnot:

– Suntem întotdeauna încântați să le cunoaștem pe fetele pe care Reggie le întâlnește în călătoriile lui. Tu ești prima australiancă– ultima dată a venit cu o fată din Ceylon. Era încântătoare: foarte bine crescută și foarte frumoasă.

***

Luni dimineața, Sam plecase la Universitate, iar eu ajunsesem prima oară la casa din Lancaster Gate. Acolo, Alice îmi făcuse

cunoștință cu magazinele din zonă: Woolworth, unde puteam că cumpăr tacâmuri la un preț convenabil și Selfridges unde găseam gem australian la jumătate din prețul pe care îl plăteam acasă.

Cu toate acestea, nu puteam să cumpăr toate cele necesare casei din micul buget pe care îl pusesem deoparte.

Niciodată n-am fost în stare să trec pe lângă un stand de reviste, unde să găsesc „Ziarul femeilor" la jumătate din preț și să rezist, sau să trec pe lângă raionul cu țigări fără să-mi refac stocul. Așa că fusesem nevoită să apelez la cele treizeci de lire pe care le primisem cadou de plecare de la un bun prieten de familie.

Îi pregăteam lui Sam pachete cu sandvișuri în fiecare dimineață, iar el trebuia să-și cumpere un pahar de lapte de la bufetul din Universitate. Cu toate acestea, o dată cu venirea frigului, mi-am dat seama că hrana nu era suficientă pentru Sam. Am aflat de la el că nu-și cumpăra paharul de lapte, ci dădea toți banii pe țigări.

Așa că i-am mărturisit că din cele treizeci de lire nu mai erau decât douăzeci și cinci.

Cu rușine și jenă, a trebuit să-i spunem lui Alice că nu mai putem lua „prânzul de duminică".

– Nu suntem obișnuiți să mâncăm atât de mult în timpul zilei, am încercat să ne scuzăm.

Femeia ne-a privit cu înțelegere. A doua zi s-a oferit să-mi ia carne de la măcelar și s-a întors acasă cu de două ori mai multă, la un preț foarte mic.

– Dar Alice, cum ai…?

Și-a dus un deget la buze și mi-a făcut cu ochiul.

– Noi, cei mai bătrâni, știm multe, mi-a spus. Prețurile din magazine sunt pentru cei ca voi. În spatele tejghelelor, mai e ceva și pentru cei ca noi… din câte se poate vedea, nu-i deloc rău…

Era o bucată foarte bună de carne. Nu mi-am dorit decât ca Alice să nu fi făcut ceva ilegal.

După multe deliberări, am ajuns la concluzia că trebuie să-mi iau ceva de lucru, iar pentru asta ar fi bine să depun cât mai multe cereri. Aveam nevoie de o mașină de scris, așa că ne-am cumpărat una și am început să-mi petrec după-amiezile bătând la mașină calificările și scrisorile de recomadare pe care le aveam.

Am primit cele mai frumoase cuvinte de mulțumire, dar nimeni nu mi-a dat un răspuns pozitiv. Am luat apoi „London Gazette" și am început să răspund celor mai diverse anunțuri. Dacă aveau nevoie de cineva care să predea matematica, gramatica și geografia, eram cea mai calificată. În plus, nu călătorisem atât de mult încât aveam geografia la degetul mic?

Consiliul Educației m-a informat că sunt impresionați de calificările mele și mi-au acordat aprobarea de a preda la clasele primare. Dar n-aveam decât permisiunea, nu și slujba. Primăria Londrei mi-a trimis o scrisoare în care m-a informat că-mi acordă aceeași recunoaștere. Mi-au cerut să-mi fac un control medical, iar medicul a fost impresionat de starea mea de sănătate. Cu toate acestea, tot nu aveam o slujbă. Trebuia să intru în competiție cu sutele de profesori englezi care nu aveau loc de muncă. Două sau trei școli m-ar fi primit în colectivul lor de cadre didactice, dacă n-aș fi fost o „colonială".

La început am crezut că de vină era statutul social al celor sosiți din colonii, dar am aflat că, pentru unul dintre posturi, șaizeci de profesori englezi depuseseră cerere. De ce-ar da postul unui străin? Între timp, am răcit. Boala s-a agravat încetul cu încetul și îl țineam pe Sam treaz noaptea din cauza tusei.

Eram amândoi neliniștiți, dar nu voiam să recunoaștem față de celălalt. Am început să-mi pierd încrederea că voi găsi deva de lucru și m-am gândit să încerc să mă angajez vânzătoare la Woolworth.

Stăteam trează noaptea, nu numai din cauza tusei, ci și din cauza neliniștii. Trecuseră trei luni de când eram la Londra, iar Sam sugerase c-ar fi mai bine dacă, în loc să-și dea doctoratul, ar da examen pentru un master. Eram îngrozită la acest gând, așa c-am rămas fără grai.

Între timp, Gerry își luase o slujbă: bătea la mașină imnuri pentru o biserică din Westminster. Nu primea prea mulți bani, dar nu murea de foame până la mesele pe care le lua cu Reggie și familia lui.

– Cum te înțelegi cu ei, Gerry? am întrebat-o într-o zi.

– Mă înțeleg cu ei de foame. Sunt prea flămândă să le disprețuiesc masa prea încărcată.

– Dar în afară de asta?

– E destul de bine. Se luptă pentru fiul lor. Și eu la fel.

– Dar ce e în neregulă cu tine? Ce defect îți găsesc? am întrebat supărată.

– Accentul. Dar cel mai mult posibilitatea să fiu viitoarea lor noră.

– S-a ajuns deja aici?

– Nu încă, a spus Gerry. Dar nu se știe niciodată. Când Reggie va pleca în următoarea călătorie, mă gândesc să-i fac o vizită Laurei, în Irlanda.

– S-ar putea să fie o idee bună. Crezi că poți să-ți găsești ceva de lucru acolo?

– Pot să locuiesc acolo și să capăt un accent irlandez.

Am privit-o cu afecțiune. Gerry, din principiu, nu ceda nimănui, în nici o privință. Sentimentele ei pentru Reggie erau foarte adânci și sincere, dacă își făcea probleme din cauza accentului. În altă situație, reacția ei ar fi fost una sfidătoare.

După plecarea ei, l-am întrebat pe Sam dacă era de părere că Reggie ar fi un soț potrivit pentru Gerry. El m-a privit cu o licărire în ochi.

– Ce e în neregulă cu el?

– Nimic. E un tânăr drăguț, dar e atât de diferit. Familia lui e diferită; concepțiile lui trebuie să fie diferite…

– Același lucru gândesc și părinții lui despre Gerry. Nici mai mult, nici mai puțin. Sunt preocupați de soarta fiului lor, așa cum ești și tu preocupată de soarta surorii tale.

Îi eram recunoscătoare lui Sam că mă făcuse să văd lucrurile altfel și de atunci am început să fiu mai înțelegătoate față de familia lui Reggie. Între timp primisem o scrisoare de la Laura, care ne presa să ne ducem cu toții în vizită. Din cauza răcelii, am consultat un doctor, dar acesta mi-a interzis să plec în Irlanda în timpul iernii. Vremea era mai umedă decât în Anglia, mi-a explicat acesta, după care m-a sfătuit să plecăm din Lancaster Gate și să ne mutăm în periferia Londrei, de preferat în Hampstead Heath.

– E din cauza ceții și a umezelii, spusese el. Nu sunteți obișnuită.

Știam că și finanțele pe sfârșite ne făceau mutarea necesară, dar unde să plecăm? Am descoperit un ziar cu anunțuri, dar n-avea nici un rost să ne mutăm până când nu-mi găseam o slujbă.

Mi-am reluat căutarea, cu mai multă energie, până când răceala a hotărât să se extindă și în stomac. Aveam atacuri foarte dese, când vomam și de mai multe ori pe zi.

Într-o zi, m-am dus la Harrow. În timp ce așteptam în holul din fața cabinetului directorului, am fost surprinsă de unul dintre aceste atacuri. Era ora interviului și nu îndrăzneam să fiu absentă în clipa în care se va deschide ușa. Dar nu puteam nici să risc să-mi vină rău în fața directorului.

Mi-am încleștat mâinile pe stomac și am închis ochii. Transpirația îmi curgea în râuri pe față. Directorul a fost amabil, dar fără îndoială apariția mea a fost neașteptată. Interviul a fost

un chin. După terminarea lui, am alergat cât am putut de repede la cea mai apropiată toaletă, unde m-am închis pentru cel puțin o jumătate de oră. Desigur că n-am primit postul.

Când Sam se întoarse de la Universitate, eram în pat cu febră. Alice trimisese după medic, iar acesta spusese că trebuie să mă duc în sudul Franței sau înapoi în Australia.

Soțul meu rămase gânditor și tăcut toată seara. Eram disperată. Eu, cea care era de obicei încrezătoare și plină de speranță, ajunsesem pe culmile disperării.

Știam la ce se gândea Sam, cu toate că nu spusese nimic. Se întreba dacă mă poate trimite acasă singură, în timp ce el renunță la bursa pentru doctorat în favoarea uneia de master, urmând să se întoarcă și el în Australia după un an.

Gerry îl aduse pe Reggie să mă vadă în această seară și el aduse prima rază de speranță.

– Prostii, spuse el. N-o să-ți mai fie rău după ce te vei obișnui cu clima. Toți australienii pățesc același lucru dacă ajung în Anglia la începutul iernii. Nu e nimic pe lângă ce au de suferit englezii care ajung vara în Australia. Ce pot ei să îndure acolo, poți să înduri și tu aici.

Îl privii cu alți ochi, iar el îmi zâmbi, adăugând:

– Pun pariu că jumătate dintre pasagerii de pe „Moreton Bay” sunt acum la fel ca tine. În pat. Rezistă numai stejarii ca Gerry și bambușii ca Sam, obișnuiți cu furtuna. O să te faci bine, Theodora. La venirea primăverii poți să pleci în Irlanda.

Oh, ce cuvinte minunate! Acasă, în Irlanda, țara familiei tatălui meu!

După plecarea lui Reggie rămăsei gânditoare. Îmi întorsesem privirea de la figura neliniștită a lui Sam și de la cărțile lui, care ocupau deja tot spațiul disponibil din casă.

Sam și cărțile lui!

Undeva în adâncul sufletului meu știam că Sam aparținea unei alte lumi, la care eu nu aveam acces, iar el nu putea înțelegea lumea mea. Când plecase luni dimineață la Universitate, alesese deja modul în care va arăta viața noastră: va fi mereu „la Universitate", chiar dacă stătea lângă mine.

Timp de câteva săptămâni stătusem pe marginea prăpastiei, când Reggie Arbuthnot, marinarul englez, îmi aruncase o frânghie de salvare. Să mă duc acasă, în Irlanda!

Toată lumea în Irlanda era nebună, ca tatăl meu și ca prietenii lui din Pepper Tree Bay. Ca Denney și puțin ca Gerry… Da, când va veni primăvara, mă voi duce acasă în Irlanda.

Aveam în minte figura frumoasă a Laurei și temperamentul ei irlandez, ca și pe cea a lui Danny Montgomery, soțul ei. Bărbatul cu voce blândă, tot timpul cu biciul de călărie după el. Începui să râd amintindu-mi de ei. Era prima oară după multe săptămâni.

A doua zi dimineață mă simțeam mai bine, iar ziua următoare primii o scrisoare de la Ministerul Educației, în care eram întrebată dacă sunt dispusă să mă duc la o școală din Wimbledon, ca profesoară suplinitoare, pentru o săptămână.

Dacă eram dispusă? Am zburat spre acolo.

Era o dimineață mohorâtă de decembrie în ziua în care m-am îndreptat spre gara Waterloo să iau trenul spre Wimbledon. Eram înconjurată de lume grăbită, care se îndrepta spre locurile de muncă. Aceasta era lumea muncitorilor londonezi, iar eu eram una dintre ei.

În Wimbledon întrebai un polițist care este drumul spre școală. El mă privi de la înălțimea lui impresionantă și stătu un pic pe gânduri.

– Prima la stânga, a doua la dreapta și apoi a doua la stânga și ați ajuns. Puteți să repetați ce v-am spus?

Repetai cu conștiinciozitate.

– Foarte bine, repetați în gând până acolo și veți ajunge în siguranță, îmi zâmbi el, cu grija părintească a unui polițist englez.

Plecai în josul străzii, repetând în gând indicațiile.

Era o școală frumoasă, o clădire nouă, așezată în mijlocul unor câmpuri verzi.

Directoarea era înaltă, frumoasă și foarte fermă. Dădu mâna cu mine, mă întrebă de unde vin și mă conduse în sala de clasă. Aveam în față patruzeci de fete și băieți care citeau minunat și cântau ca niște privighetori.

E tot ce-mi aduc aminte din acea primă zi, cu excepția faptului că eram foarte nervoasă și voiam să impresionez.

După numai trei zile am primit o nouă scrisoare, în care mi se cerea să mă duc la o întâlnire cu președintele consiliului director de la școala St. Hilda, din Denmark Hill. I-am arătat această scrisoare directoarei de la școala în care eram suplinitoare, iar ea îmi spuse:

– Trebuie să vă duceți imediat. S-ar putea să vi se ofere șansa unei slujbe permanente, iar aici nu aveți decât o săptămână.

Așa că îmi pusei haina, pălăria și pornii spre Denmark Hill.

Într-un fel, știam că voi lua această slujbă. Norocul mi se schimbase și tot ce era irlandez în mine credea în noroc.

Oare cum să ajung la președintele consiliului director? mă întrebai, o dată ajunsă la fața locului. Știam că e pastor, iar clădirea în fața căreia mă aflam era solidă, cu două porți imense și o ușă mică, de lemn. Am ocolit clădirea, încercând să-mi dau seama cum să intru. Știam deja că înăuntru erau biserica, școala

și casa parohială. În timp ce stăteam pe gânduri, o siluetă îmbrăcată în negru ieși pe ușa cea mică, deschise una dintre porți și dispăru înăuntru.

Fără să mai stau pe gânduri, intrai după el. Aceasta era biserica. Era întunecată, dar frumoasă și de undeva răsuna o muzică în surdină. Preotul apăru din nou. Era de înălțime medie, robust și obârșia irlandeză era scrisă pe figura lui.

– Mă căutați? întrebă el.

Nu știu dacă era vocea sau figura lui, dar mă simții cuprinsă de bucurie.

– Sunteți pastorul?

– Da.

Căutai în buzunar scrisoarea pe care o adusesem cu mine, dar o recunoscu înainte să spun ceva.

– Așadar vreți să mă vedeți în legătură cu școala, nu-i așa? Bine, dar intrați să vedeți mai întâi biserica.

Mă conduse înăuntru. Își făcu semnul crucii în fața altarului, apoi începu să-mi povestească diverse amănunte legate de arhitectură și decorații. Chiar în întuneric, biserica era minunată. Era ceea ce știam că se numește „biserica de sus”, dar nu văzusem niciodată așa ceva. Nici măcar nu știam prea bine ce vrea să însemne această expresie, cu toate că-mi aminteam că enoriașii bisericii noastre povesteau ceva despre ea.

Pastorul păru că-mi citește gândurile.

– Presupun că faceți parte din „biserica de jos”, spuse el, cu toate că nu-mi dau seama de ce se folosește termenul „jos” pentru ceva care are de-a face cu Dumnezeu.

– Nu știu prea bine din ce fel de biserică fac parte, mărturisii. Tatăl meu e irlandez din County Meath, iar eu am fost educată de surorile anglicane care au școli în Australia.

– Surorile anglicane! exclamă el, vizibil încântat. Veniți cu mine, vreau să vă arăt ceva.

Mă conduse spre un zid pe care erau expuse picturi cu patimile lui Iisus. La vederea lor, scosei o exclamație de plăcere.

– Sunt la fel, chiar la fel. Erau în capela noastră de la școală. Una dintre surori le-a făcut și ni le-a trimis în Australia.

– Desigur, e vorba despre aceeași persoană. E o artistă foarte talentată.

Mă simții cuprinsă de un brusc dor de casă, iar pastorul păru să-mi citească din nou gândurile.

– Va fi o plăcere pentru dumneavoastră să veniți în biserică, îmi dau seama. E o zi mare cea în care ați ajuns aici. E greu să-i faci pe profesori să vină la biserică, dar în cazul dumneavoastră, dacă nu vă aduce Duumnezeu, o vor face surorile anglicane.

Am aprobat cu un semn din cap.

– Să mergem în școală, propuse el.

Îl urmai, străbătând podeaua de piatră și urcând pe niște scări întortocheate. Curând, ajunserăm într-o sală de clasă. Întunericul dispăruse, iar înăuntru trosnea un foc vesel. Pe pereți, de jur împrejur, erau desene, iar clasa era împodobită și cu un pom de iarnă.

O femeie înaltă veni spre noi. Figura ei era blândă, dar serioasă și foarte palidă.

– Bună dimineața, părinte, spuse ea.

Nu mă privea pe mine, ci îl fixa pe pastor cu o expresie dezaprobatoare. Copiii se ridicară în picioare.

– Bună dimineața, domnișoară Anderson. Bună dimineața, copii!

– Bună dimineața, părinte Reilly.

– Această doamnă vine din Australia, spuse pastorul.

Domnișoara Anderson îmi strânse mâna, apoi se întoarse spre copii, spunându-le că pot să se așeze. Pastorul îmi șopti:

– Am cam șocat-o!

Ochii lui străluceau.

– Din Australia, le spuse el copiilor, făcând un gest larg din mână. A călătorit peste o jumătate de lume.

Strecurându-și mâinile sub sutană, se clătină pe călcâie, urmărind să vadă ce efect avuseseră cuvintele lui asupra copiilor. Ei rămăseseră muți, cu ochii mari.

– Doamna Richardson a venit pentru slujbă? întrebă domnișoara Anderson.

Îmi era clar că nu era de acord cu pastorul. Oare aceasta însemna că nu e mulțumită nici de faptul că sunt australiancă?

– Da, desigur, răspunse pastorul. A fost educată de surorile anglicane. Ce crezi despre asta, domnișoară Anderson? Cea mai importantă dintre referințele ei este de la un episcop.

În ochii femeii începuse să strălucească interesul.

– O voi chema pe doamna Illington-Wharton, spuse ea și ieși repede.

– A plecat să țină un sfat cu doamna Illington și nu mai știu cum. N-ar fi de acord cu dumneavoastră dacă ar crede că vă plac, îmi șopti el cu un aer conspirativ. Dar referința de la episcop e prea puternică. Ca să nu mai vorbesc despre surori…

Femeia se întoarse cu o doamnă enormă, atât de demnă și de intimidantă, că era de mirare că un bărbat a avut curaj să se apropie de ea, chiar doar să se prezinte. Avea niște dinți mari, proeminenți, de o albeață nefirească.

După prezentări, pastorul se retrase câțiva pași, prefăcându-se nu foarte încântat de mine. Doamnele mă întrebară despre Australia, despre experiența mea la catedră, despre sănătate și despre soțul meu. Erau foarte atente la detalii. Mă întrebară și despre episcop, apoi mă rugară să le arăt referințele. După aceasta, ne salutarăm politicos și ne dădură practic afară, pe mine și pe pastor.

– Vedeți ce spuneam? mă întrebă el.

Nu vedeam, pentru că nu-mi spusese mare lucru, dar rămăsei tăcută.

– Veți primi slujba, mă asigură cu un zâmbet. Veniți la casa parohială în această seară la șapte. O să adun directorii.

Brusc, fără prea multe cuvinte, dădu din cap și dispăru pe o ușă mică. Bănuiam că aceasta ducea la casa parohială.

Mă întorsei seara. Începusem să bănuiesc motivele pentru care domnișoara Anderson nu-l plăcea pe pastor. Ea era foarte ordonată și curată. Biroul din casa parohială era o mare de reviste, imnuri și tot felul de hârtii. Copiii pastorului, doi la număr, stăteau în mijlocul camerei pe covor, împăturind niște acte pe care le băgau apoi în plicuri.

Consiliul directorilor era alcătuit din două doamne în vârstă, care sorbeau fiecare cuvânt al pastorului cu adorație, măcelarul din localitate și domnișoara Anderson.

Ea se afundase într-o muțenie demnă, învinsă chiar înainte de începerea întâlnirii. Nu știu dacă mă dorea pentru post, dar era clar că majoritatea era în favoarea mea, pentru că pastorul mă alesese pe mine.

Mă întrebam cine erau ceilalți care depuseseră cereri și de ce fusesem eu alegerea pastorului. Nu credeam că surorile anglicane sau episcopul aveau ceva de-a face cu alegerea lui.

Prezentase referințele mele în fața consiliului, dar în privirea lui era o licărire ciudată, de fiecare dată când mă privea.

Vineri primii o scrisoare de la pastor:

„Sunteți numită profesoară la școala St. Hilda. Cum arată scrisul dumneavoastră de mână? Nu mi-ați dat decât texte dactilografiate.”

– Sam, îl rugai pe soțul meu, scrie tu răspunsul pentru mine.

El avea un scris frumos, limpede, caligrafic, pe când al meu era șocant. O dată, directoarea Liceului Pedagogic stătuse în spatele meu în timp ce scriam la tablă. Comentariul ei fusese:

– Ai cel mai urât scris pe care l-am văzut.

Desigur că Sam era prea cinstit să scrie în locul meu, dar Gerry, care n-avea mustrări de conștiință, o făcu.

Dezaprobarea lui mă făcea să mă simt prost, la fel ca gândul la ceilalți care ceruseră postul.

– Economia acestei țări se bazează pe întreprinderi private, spuse Gerry, citându-l pe Reggie. Fiecare trebuie să lupte pentru sine.

– Presupun că am avut noroc, spusei eu.

– De unde noroc! interveni Reggie. Asta nu-i decât o scuză pentru superstiții. Ai ceva pe care pastorul îl dorește. Despre ce e vorba, vom afla pe parcurs.

Capitolul 3

Săptămâna următoare ne mutarăm la Clapham Common, după un bun rămas sentimental spus lui Alice. Mama ne scrise o scrisoare, în care ne povestea îngrijorată că avusese o menajeră din această localitate și că era îngrozitor de neîngrijită.

Îi răspunserăm imediat, asigurând-o că n-are de ce să se teamă, deoarece locuiam într-o pensiune ținută de un scoțian, unde era incredibil de curat.

Ni se găteau două mese pe zi și, pentru că Sam ajungea mereu după nouă seara, mâncarea i se păstra caldă, în cuptor. Pentru masa de prânz luasem pâine, pe care puneam unt, ascunsă în spatele ușii. N-aveam voie să aveam mâncare în camere, iar scoțianul nu era de clintit în această privință.

Sâmbăta luam ceaiul la ora cinci. Acesta era însoțit de un ou fiert cu pâine prăjită, două felii de pâine cu unt și gem și o prăjitură. Puteam să mai cerem a doua ceașcă de ceai.

Reggie și Gerry veniseră într-o zi la ceai, dar la plecare intraseră la un restaurant, unde își luaseră ceva de mâncare.

Știam că mâncarea nu era de-ajuns pentru Sam. Dar nu mi-am făcut griji decât mult mai târziu. Eu renunțasem la fumat și începusem să mă îngraș, așa că nu mă deranja mâncarea mai puțină.

Reggie plecase din nou spre Australia, așa că Gerry plecă să-i facă vizita promisă Laurei. Ne scrise că pe mesele din Magillicuddy sunt din belșug lapte, ouă, smântână și carne de pasăre.

Viața mea la St. Hilda începuse într-o atmosferă conspirativă, creată de pastor. Eu nu prea știam despre ce era vorba. Vinovăția pe care o simțeam față de profesorii englezi care nu primiseră slujba mă făcea să muncesc până la epuizare. Până și Sam era iritat de atitudinea mea.

– Ai căpătat un complex, spuse el. Ar trebui să accepți situația în mod realist.

Cu toate că nu i-am spus, avea dreptate. Din dorința de a le impresiona pe domnișoara Anderson și pe doamna Illington-Wharton, făceam mult mai mult decât era cazul. Dacă una dintre ele sugera că ar fi bine să exersez cu elevii pictura peisajelor, în câteva zile umpleam pereții școlii cu peisaje, până când una dintre ele sugera să trec la alt stil. Dacă voiau să fac mai multă gramatică, toată ziua nu făceam decât acest lucru.

Când m-au întrebat de ce predau atât de multă gramatică, le-am spus că-mi face bine la spate. M-au privit cu uimire, până când le-am povestit despre soluția pe care mi-o dăduse unul dintre profesorii de la Liceul Pedagogic pentru a-mi îndrepta spatele. Pe lângă urcarea scărilor pe vârfuri, mă învățase să intru în clasă, să mă așez lângă perete, cu călcâiele lipite de el, să-mi trag umerii în spate și să stau așa cât timp predau gramatică.

– Bine, întrebase domnișoara Bernard, o femeie fragilă, care nu vorbea decât foarte rar, dar predați gramatică de trei ori pe zi doar pentru binele spatelui?

– Nu, dar în cazul în care predau de trei ori pe zi gramatică, încep să ador gramatica. Pe lângă faptul că trebuie învățată de copii, îmi mai face și bine la spate.

Când mă priviseră cu toatele fără să spună nimic, adăugasem, pe un ton defensiv:

– Medicul de la Primărie mi-a spus că am spatele drept. Dacă n-aș fi urmat sfatul profesorului, n-aș fi ajuns în această situație!

Sunt sigură că erau de părere că vorbesc prea mult. Toată lumea era de această părere, până și Sam. Așa că nu m-am supărat.

– Ar trebui să le vedeți pe Gerry și pe Denney, le-am spus. Cu ele, nu mai poți să mai adaugi un singur cuvânt într-o conversație.

Ele clătinaseră din cap, iar domnișoara Anderson propusese să se sune de intrare.

Cu pastorul, era cu totul altă poveste. Într-o după-amiază mă hotărâsem să-i fac o vizită. Mă ținusem de cuvânt și fusesem des în biserică, dar nu mă putusem duce la spovedanie. Cu toate că-i spuneam pastorului „părinte Reilly”, ca toți ceilalți, tot nu mă adaptasem la biserica engleză. Voiam să-i explic despre ce e vorba.

Tocmai ieșea pe ușă când am ajuns la el.

– Sunteți ocupat, părinte? Pot să vin să vă văd?

– Sunt întotdeauna ocupat, dar poți oricând să vii. Haide să bei un ceai cald.

Intrarăm în casa parohială și apoi în cabinetul lui. Era clar că nici una dintre hârtiile de pe birou nu fusese luată.

– Mai întâi să ne ocupăm de ceai!

Puse ceainicul pe foc, apoi se așeză la birou.

– Ia loc, spuse el, arătându-mi un fotoliu de piele jos și uzat. Cum vrei ceaiul? Sper că fierbinte, negru și tare, așa cum îi place oricărui irlandez.

– Da, mulțumesc. Unde sunt copiii, părinte?

– Cu mama lor pe undeva. Nu întreb unde. Nimeni nu-mi spune, oricum. Din cauză că uit. Așa că nu se mai obosesc să-mi spună. Ei, cum merge cu școala? Cum e cu domnișoara Anderson și cu doamna Illington nu mai știu cum?

– De ce nu mă întrebați niciodată despre domnișoara Bernard, părinte? Mi se pare că uitați de ea.

– N-am nici o treabă cu ea, e o creștină bună.

– Și celelalte nu sunt?

Ochii lui străluciră.

– Câteodată cred că Dumnezeu are nevoie de ceva ajutor cu copiii lui.

Nu îndrăznii să insist. Oare ce se petrecea între pastor și profesoare? N-aș afla niciodată de la tăcuta domnișoară Anderson sau de la impenetrabila doamnă Illington-Wharton.

– Și cum se înțelege școala cu tine? întrebă pastorul.

– Nu prea știu, părinte. Nu-i înțeleg, iar ei nu mă înțeleg pe mine.

– Ce e de neînțeles?

– Păi, când le-am povestit copiilor despre tarantulele care cădeau de pe pereți și se rostogoleau în cameră, nu m-au crezut. Când le-am spus că erau mari cât palma mea, arătau de parcă voiau să înceapă să se roage pentru mine.

– Ți-au spus că nu te cred?

– Oh, nu. Sunt prea bine crescuți să facă asta. Doar m-au privit, iar ochii lor păreau să spună: „Dacă trebuie să ne spună povești, de ce nu ne spune unele pe care să le credem?”

– Înțeleg.

Își turnă încă o ceașcă de ceai și mi-o umplu și pe a mea.

– Și sunt tarantule la fel de mari ca palma ta?

– Sunt sute de tarantule, iar o dată am văzut una mare cât palma.

– Asta e, obiceiul irlandezilor de a exagera. Le place prea mult să spună povești, zâmbi el. Și mie îmi place. Bunul Dumnezeu mă iartă, atâta vreme cât plec de la un fapt real.

– Cred că știu ce vreți să spuneți.

– Dar ce nu înțelegi?

– De exemplu… ezitai eu. Știți soldații aceia care stau de gardă? N-am înțeles niciodată de ce o fac. De ce nu se pun statui în locul lor? De exemplu, este statuia lui Charles I, care e atât de frumoasă. L-am întrebat pe Sam, care știe atât de multe, de ce nu pun și în locul acelor soldați care stau degeaba niște statui.

– Iar el ce ți-a răspuns?

– Mi-a spus: „Nu mai fi atât de logică, Magillicuddy”.

– De ce îți spune așa?

– Așa se numește localitatea în care se află casa tatălui meu, în Irlanda. O să mă duc acolo la primăvară. Sam mă tachinează tot timpul.

– Le-ai povestit despre soldați și profesoarelor?

– Da, răspunsei eu rușinată.

– Ele ce-au spus?

– Păi, se pare că întotdeauna vorbesc la sfârșitul pauzei, iar ele stau și se uită mine, iar domnișoara Anderson spune: „Cineva să sune de intrare!”

Pastorul începu să râdă, până când îi apărură lacrimi în ochi, pe care le șterse cu dosul palmei.

– De aceea nu le înțelegi?

– Tot timpul sună de intrare, spusei. Când conversația devine mai interesantă, cineva se ridică și sună de intrare.

Pastorul râdea cu atâta poftă, încât își puse ceai pe sutană. Când se liniști, făcu semnul crucii asupra mea.

– Du-te în pace, copila mea, spuse el. Poate că în vreo doi ani afli de ce stau soldații de gardă. Dacă da, să vii să-mi spui și mie.

Când pastorul mă conduse în hol, îmi adusei aminte că nu-i vorbisem despre ce mă preocupa. Vorbisem doar despre Irlanda– el povestise ce-și aducea aminte din copilărie, iar eu ce știam din poveștile tatălui meu.

– Am adus un albatros neliniștit în colivia cu porumbei, spuse el, deschizând ușa. Foarte bine, e exact așa cum îmi imaginam.

Oare ce voia să spună? mă întrebai.

***

În primăvară, nu reușirăm să ajungem în Irlanda. În schimb, veni mama în vizită. Nu avea bani, dar într-un fel sau altul reușise să se descurce și să ajungă în Anglia.

Se întâmplase în felul următor.

Când locuiam în Pepper Tree Bay, mama avea grijă de o vacă. După ceva timp, devenise expertă în vaci, putând să spună care vacă e mai bună. Reușea să spună și cum sunt oamenii, privind vacile acestora.

Într-o zi, când își vedea de ocupația ei de soră medicală la cabinetul școlii, după ce tata murise și noi devenisem foarte săraci, ajunsese la un lăptar care locuia lângă o mlaștină. Era ceva în legătură cu unul dintre copiii acestuia, care trebuia să facă operație de amigdalită. Bărbatul nu avea timp să vină la școală, iar soția lui nu-și putea lăsa singuri copiii, așa că mama hotărâse să-i caute ea. Când ajunsese acolo, lăptarul aduna vițelușele, pregătindu-le pentru vânzare. Nu știu dacă mama fusese de vină,

sau era vina lui, dar în timpul discuției destul de agitate, una dintre vițele ajunsese să se lovească. Acest lucru îl îngrijorase peste măsură pe bărbat. Mama fusese șocată:

– Vă pasă mai mult de vaci decât de copilul dumneavoastră, spusese ea.

– Uitați despre ce e vorba, răspunsese el. Vacile înseamnă mâncare pentru copiii mei. Puteți să-mi spuneți cum aș putea să duc fata la spital, să pierd timpul pe acolo, așteptând câteva ore până când un medic se uită la ea și să am grijă și de vaci?

Înțelegând punctul lui de vedere, mama rămăsese tăcută. Nu era prima oară când întâlnea o familie care nu-și putea duce copilul la spital din cauza treburilor. Se întorsese în casă, chemase un prieten care s-o ajute și s-o ducă la spital împreună cu fata. După câteva ore de așteptare, fata fusese internată. O vizitase și după operație, apoi o dusese tot ea acasă.

– Pentru că m-ați ajutat, spusese bărbatul, vă dau vițeaua aceea care a fost rănită și pe care nu mi-a cumpărat-o nimeni, pentru că nu m-au crezut că nu e beteagă.

– Dar nu puteți s-o păstrați? N-are nimic, am văzut și eu când a fost lovită.

– Nu pot, dar v-o dau în dar și Dumnezeu să vă binecuvânteze. Ați făcut un lucru minunat pentru mine și pentru fiica mea.

– În acest caz, vă mulțumesc, spusese mama.

Vaca se făcuse bine și, după câțiva ani, făcuse un vițel. Mama avea mare grijă de aceste animale. Când hotărâse să vină la noi, vânduse mai întâi cele două animale. Aflase de la o cunoștință că acționarii firmelor de panificație pot să călătorească pe vapoarele companiei, iar biletul era chiar ieftin. Prin urmare, cu o parte din banii luați cumpărase mai multe acțiuni la una dintre aceste companii, iar în ianuarie se îmbarcase pe un vapor cu destinația Fremantle.

Avea concediu șase luni și primise și niște scrisori de recomandare impresionante. Înarmată cu toate acestea, cu douăzeci de lire în buzunar, ajunse cu bine în Anglia.

– Dar cum te vei întoarce? strigarăm într-un glas eu și Sam, ajunși în micul apartament din Lessar Avenue.

Venirea mamei ne făcuse să ne mutăm, gândindu-ne că ne putem permite în trei. Oricum, fusesem bucuroși să părăsim pensiunea scoțianului, mai ales pentru că nu mai trebuia să ne ascundem cu pâinea în dulap, dacă voiam să mâncăm ceva.

Oh, eram chiar fericiți să putem tăia pâine în bucătăria propriei case!

– Va trebui să-mi câștig banii pentru întoarcere, spuse mama.

– Dar ai cincizeci de ani! Nu mai ești o fetișcană!

– Vom vedea, zâmbi ea. Există întotdeauna o soluție.

O credeam, pentru că găsea întotdeauna o cale de ieșire din cele mai mari dificultăți.

Pentru început, își găsi foarte repede o slujbă la Serviciul de Asistență Medicală pentru Copii.

– Nu e corect, îi spusei lui Sam. N-a avut nici o problemă să-și găsească ceva de lucru. Uite prin câte a trebuit să trec eu!

– N-ai hotărârea mamei tale, zâmbi el. Ea nu renunță niciodată.

Aveam o singură neliniște: aceea că nu puteam vorbi despre mama și slujba ei la școală. Desigur, era vina episcopului, care scrisese în scrisoarea de recomandare lucruri minunate despre părinții mei, care-și dedicaseră viața școlii. Numai că nu scrisese nimic despre ultimii ani, în care familia se luptase să supraviețuiască, ajunsă aproape în pragul sărăciei. Despre mama, care trebuia să muncească pentru a trăi.

Nu vorbisem despre aceste lucruri nici măcar pastorului. Acum eram îngrijorată că prezența mamei va strica echilibrul pe care îl creasem, mai ales din cauză că St. Hilda era una dintre școlile care intrau în sectorul mamei.

– Mamă, în ziua în care te trimit la școala mea, să spui că ești bolnavă.

Îmi promise imediat că așa va face.

– Nu-mi e rușine cu tine, sunt chiar mândră de tot ce faci. Dar scrisoarea episcopului e foarte importantă pentru cariera mea, iar el n-a spus nimic despre ce s-a întâmplat după dispariția tatei. Din scrisoare, ai crede că episcopul încă vine să stea cu noi.

– N-au mai venit, nici unul dintre ei, spuse mama, clătinând din cap. Au plecat și ei, o dată cu tatăl tău.

– Bine, dar episcopul se dovedește folositor acum, interveni Sam.

– Da, uite în ce situație jenantă m-a pus! exclamai cu indignare.

– Eu numesc acest lucru să-ți vezi propriile greșeli în altul, zâmbi soțul meu, cu o sclipire în ochi.

– Ei, bine, tu ce-ai face? îl întrebai.

– Exact ce faci și tu, Magillicully. Și ce face mama ta, deși nici pe jumătate la fel de bine!

Drept răsplată pentru cuvintele lui, îi făcurăm un ceai fierbinte și tare, specific irlandez.

Între timp se întorsese și Gerry din Irlanda, dar refuzase în continuare să stea cu noi.

– Poți să stai cu mama, încercai s-o conving.

– Sforăie.

Mama se înroși de jenă și supărare.

– Nu-i adevărat, spuse ea.

– Nu ești trează să-ți dai seama, răspunse Gerry. Oricum, nu e decât un pretext. S-o lăsăm așa.

Era destul de greu să trăim într-un apartament, dar era mai cald, mai confortabil și mâncam mai bine. Abia acum începusem să-mi fac probleme că Sam nu fusese bine hrănit.

– Dumnezeule! exclamase el, a trecut de mult.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Drept pedeapsă pentru neglijență, începui să-l răsfăț, într-un mod care spunea multe despre viața noastră. Cu cât mă luptam să-l menajez, ca să aibă timp pentru muncă, cu atât muncea mai mult. Voiam să-l cuceresc, dar îl pierdeam, în spatele porților Universității.

Gerry nu căpătase destul accent irlandez ca să-i impresioneze pe părinții lui Reggie, așa că se alăturase unui grup de actori. Biata de ea! Cât de mult trebuie să-l iubească pentru un asemenea sacrificiu. Nu-i spusesem nimic mamei despre el, nu încă.

– Mă scutește de o groază de vorbărie, îi explicai lui Sam.

– Cel puțin nu e decât o viitoare mamă soacră care să-și facă probleme.

Nici Gerry nu-i spusese nimic și nici nu ne mai vorbise despre familia lui Reggie.

Din senin, eu și cu Sam primirăm din partea lor o invitație la cină, cu ocazia primirii în vizită a directorului Colegiului Regal. Adresa era în Cadogan Square.

– A, da, spuse Gerry, au luat o casă în această zonă pe timpul iernii. Cred că aparține unei surori a doamnei Arbuthnot.

Mai întâi, mă întrebai ce să port. Invitația era atât de formală, încât era clar că trebuia să port o rochie formală. Iar pentru Sam, neapărat cravată. Rochia trebuia să fie fără mâneci, iar numai acest gând era suficient să mă înghețe. Cu acest gând, scotocii printre haine și găsii o vestă de lână, pe care s-o port sub rochie.

Ajunși în casa gazdelor, constatarăm că aceasta avea încălzire centrală, iar eu mă topeam de cald.

Totul era impresionant, plecând de la livreaua servitorilor, până la covorul de pe scări și camerele în care fuserăm primiți. Mă simțeam prost gândindu-mă la posibilitatea ca gazdele să nu fie îmbrăcate formal.

Menajera care îmi luă hainele era rece ca gheața și înțepată. Cu toate că începuse să-mi fie cald, îmi era teamă să-mi scot vesta de față cu ea. Privirea ei înghețată putea zări marginile uzate ale acesteia.

Îmi era teamă că, dacă purtam haine nepotrivite sau spuneam ceva nelalocul lui, riscam să-i facem o imagine și mai proastă lui Gerry în fața părinților iubitului ei.

Imaginea tatălui meu îmi veni în minte și parcă îi auzii vocea care ne spunea foarte des: „Dacă ai curaj, nu-ți va fi teamă să fii onest. Dacă ești politicos, îți vei onora și vecinii și pe tine însuți".

Îmi ridicai bărbia, hotărâtă să fiu demnă și mă îndreptai spre salon.

Părinții lui Reggie erau eleganți, ea purtând o rochie fără mâneci, iar el costum. Ne strânseră mâinile cu destulă căldură, apoi ne conduseră spre ceilalți invitați.

Simțeam ușurarea lui Sam, care era mulțumit că eram îmbrăcați satisfăcător.

Datorită profesiei lor și pasiunii soțului meu pentru viața academică, directorul Colegiului Regal și soția lui, profesoară de istorie medievală, îl luară imediat cu ei.

Eu rămăsei să mă întrețin cu familia Arbuthnot cele câteva minute dinainte de masă.

Mama lui Reggie era o femeie frumoasă, elegantă în rochia de satin alb, purtând la gât un șirag de diamante. Pe umeri purta o haină din blană de vulpe argintie. Părul ei era negru, iar pielea albă. Avea ochi albaștri, iar în lucirea lor înghețată descoperii o urmă de rezervă.

Soțul ei era înalt, politicos și tăcut.

După câteva minute, am fost conduşi la masă, într-o cameră imensă, luminată de lumânări. Numărul servitorilor era egal cu acela al mesenilor, iar mâncarea era delicioasă.

La masă se discută despre vânătoarea cocoşilor de munte, iar noi mărturisirăm că nu era un sport pe care să-l fi practicat, cu atât mai mult cu cât în Australia nu sunt cocoşi de munte.

– Dar nu sunt câini dingo? interveni doamna Arbuthnot. Reggie ne-a spus că a împuşcat câţiva.

– Trebuie să intri în interiorul tării pentru asta, spuse Sam, şi mi-e teamă că un bărbat care se ocupă cu studiul, dacă nu e geolog sau antropolog, nu ajunge în acea regiune.

Discutarăm apoi diferenţele dintre zona sălbatică a Australiei şi cea a Angliei, având grijă să nu spunem nimic jignitor. Doamna Arbuthnot spuse că, dacă vrem să vedem cum e viaţa în zonele rurale, ne invită să le facem o vizită la High Wycombe, unde au o locuinţă de vară.

Mă întrebam în gând de ce Gerry nu ne spusese cum sunt de fapt părinţii lui Reggie şi în acelaşi timp înţelegeam lupta ei din toate puterile pentru fiul lor.

Mă uitai spre Sam; nu era nimic în neregulă cu el. Era cufundat într-o conversaţie cu profesoara de istorie medievală. Numai că nu terminase de mâncat. Ceilalţi terminaseră deja primul fel, iar el nu părea să-şi dea seama. Încercam să-l ascult pe director povestind ceva, dar nu mă puteam concentra. De ce nu-şi dă seama că toţi îl aşteaptă?

Încercai să-i prind privirea. Dar el, de obicei tăcut, era acum lansat într-o conversaţie animată, iar nimic din jurul lui nu-l mai interesa.

În sfârşit, un majordom salvă situaţia. Pentru că Sam pusese jos furculiţa şi cuţitul, îl luă pur si simplu farfuria din faţă. El nici un observă. Răsuflai uşurată, dar întâlnii privirea directorului, care îmi zâmbi.

– Tânărul acesta va avea o carieră academică strălucită, spuse el.

Din fericire, la al doilea fel de mâncare doamna Arbuthnot începu să converseze cu Sam, smulgându-l din discuția lui.

După masă, împreună cu celelalte două femei, ajunsei într-o cameră în care menajera care mă primise adusese toate cele necesare împrospătării machiajului. Soția directorului se așeză pe un scăunel, iar menajera, dezgolindu-i gâtul și partea de sus a pieptului, o pudră și îi refăcu machiajul cu mare grijă. După ce termină, femeia se îndreptă spre mine. Rămăsei nemișcată, îngrozită că vesta mea de lână va ieși la iveală în fața celor două femei.

– Luați loc, spuse ea, fără să-mi lase o cale de scăpare.

Mă așezai, dar strânsei rochia la gât.

– Nu trebuie să te ocupi de gât, spusei. Nu obișnuiesc să-mi dau cu nimic.

– Dar, doamnă…

– Mă irit, mințiii. Așa că te rog să-mi lași gâtul în pace.

După aceea ne mutarăm în salonul stăpânei casei, stând de vorbă în timp ce ni se servea cafeaua.

– Și vă înțelegeți cu clima? întrebă cealaltă invitată.

– Nu, răspunsei, nu încă. Toată lumea îmi spune că trebuie să am răbdare. Dar și clima din Australia, mai ales din Tasmania, e considerată dură de către europeni.

Îi aruncai o privire doamnei Arbuthnot.

– Gerry n-a avut nici o problemă cu clima, ea e mai rezistentă.

Credeam că, dacă aduc în discuție numele lui Gerry, vom începe să discutăm despre ea.

– A, da?

Nu eram prea sigură dacă să continuu sau să tac. Nehotărârea mea fu întreruptă de sosirea bărbaților. Sam părea în continuare

vorbăreț și plin de amabilități. Eram supărată pe el pentru că nu avusese de îndurat ce avusesem eu. Coniacul care însoțise cafeaua părea să-l fi înveselit. De parcă nu-mi era destul să-mi fac griji pentru Gerry, acum trebuie să mă îngrijorez și pentru el.

Continuarăm să vorbim despre lucruri neimportante și după o oră directorul Colegiului Regal se ridică, iar noi făcurăm la fel.

Strânserăm mâinile gazdelor, apoi ieșirăm.

– Să vă aduc mașina, domnule? întrebă servitorul.

– N-avem mașină, răspunse Sam, privindu-l cu uimire pe bărbat. Nu-i așa că n-avem mașină, Magillicully? mă întrebă, ca și cum i-ar fi fost greu să-și aducă aminte.

Zărisem deja în apropiere două taxiuri, așa că spusei repede:

– Vom lua un taxi, mulțumesc.

Servitorul făcu un semn, iar una dintre mașini opri în fața noastră. Ne deschise ușa, apoi întrebă:

– Unde mergeți?

Sam deschise gura să vorbească. Mă temeam de reacția bărbatului când va auzi îngrozitorul „Clapman Common”, așa că intervenii:

– La Sloane Square.

Mă bucurai câteva clipe de prezența mea de spirit, apoi înțelesei că făcusem o mare greșală. Adresa era la câțiva pași.

Ajunsă acasă, după ce mă dezbrăcai, aruncai vesta într-un colț. Câte necazuri putuse să-mi facă! Eram tentată să-i vorbesc lui Sam despre ea, dar știam că nu va înțelege.

– A fost o cină plăcută, murmură Sam când mă așezai în pat lângă el. Sunt niște oameni drăguți. Mă bucur că l-am cunoscut pe directorul Colegiului Regal.

Plăcerea lui mă făcu să-mi dau seama cât sunt de fericită să-l am. Cât de bine se simțise printre acei oameni! Cât de încântat fusese directorul de el!

Simţii cum toată neliniştea mea se topeşte. Mă întinsei lângă el şi-mi pusei obrazul lângă inima lui. Somnul mă cuprinse repede.

***

Gerry nu spuse nimic despre familia lui Reggie.

– De ce nu ne-ai spus în ce lux trăiesc?

– Nu e chiar aşa tot timpul. Aceasta e casa doamnei Angell, iar servitorii sunt ai ei. E ceva obişnuit aici, să închiriezi sau să împrumuţi casa altcuiva pentru o perioadă.

– Mie mi-au plăcut, mărturisii. Numai că e ceva ce nu înţeleg, o rezervă. Nu pot să-mi dau seama de ce, pentru că sunt foarte politicoşi. Poate pentru că nu s-a vorbit deloc despre motivul pentru care eram acolo. Adică n-au spus nimic despre tine.

– O, nu se face aşa ceva, zâmbi Gerry. Nu se vorbeşte despre lucruri personale la cină sau la petreceri.

Într-adevăr, nu-i mai înţelegeam pe englezi. Disperată, îi făcui o nouă vizită pastorului. Între două ceşti de ceai, îi povestii despre necazurile cu vesta.

– Am avut şi eu probleme cu valetul unui episcop, spuse el, dar îmi aduceam aminte că Iisus nu dispreţuia foamea şi zdrenţele.

– Se pare că, de câte ori mândria mea e rănită, ajung la dumneavoastră, spusei.

– Încă un lucru pe care nu-l avea Iisus.

Băurăm ceaiul în tăcere, simţindu-mă mai liniştită.

– Dacă tot a venit vorba despre mândrie, zâmbi pastorul, sper că nu le vei povesti profesoarelor despre valetul episcopului, nu-i aşa?

Domnișoara Anderson și doamna Illington-Wharton erau în continuare destul de reci. Bănuiam că e de vină prietenia mea cu pastorul pe care ele, dintr-un motiv necunoscut, nu-l aprobau.

În afară de această problemă, totul mergea bine la școală. Le admiram foarte mult pe colegele mele, din punct de vedere profesional. Pentru ele era destul de important ca elevii să citească și să socotească, dar cel mai mult puneau accent pe viața copiilor, pe construirea unui caracter puternic.

Era totul atât de serios, încât câteodată îmi venea să râd. N-am făcut-o niciodată, deoarece mi-am adus aminte că aici se construiau viitorii cetățeni britanici. Profesoarele erau niște femei bune, iar bunătatea lor se vedea în toate. Era imposibil ca elevii să nu fie marcați de ea.

Una dintre cele mai neplăcute sarcini era completarea „registrului pentru lapte”. Laptele era împărțit în mai multe categorii de preț: pentru copiii cei mai săraci, care îl primeau gratis, pentru cei care primiseră recomandare medicală și care plăteau jumătate de preț și laptele pentru restul lumii și pentru profesori, cu preț întreg. De câteva ori, unul dintre copiii care luau lapte nu aduseseră banii, iar eu, ca să nu mai am complicații, pusesem bani de la mine. Până la urmă, acest lucru fu descoperit, iar eu aspru mustrată.

Domnișoara Anderson, care se ocupa de registre, fu cea care descoperi, iar mustrarea în fața tuturor fu pentru mine mai grea decât orice pedeapsă. Privirile dezaprobatoare mă acuzau că fusesem motivul distrugerii ordinii și rutinii școlii.

Timp de câteva luni, nu făcusem nici o greșeală. Eram mândră de mine, până într-o zi în care neatenția mă puse în cea mai proastă situație posibilă, de când venisem în această școală.

Într-o zi, după ce elevii terminară masa și se ridicară, observai că rămăsese o sticlă de lapte plină. Oare a cui era? Îi verificai pe

copii, dar primiseră cu toții sticla de lapte. Era imposibil să fie una în plus, nu era nici o greșeală în registru. Apoi îmi amintii că Billy Sugden fusese chemat la cabinetul medical și plecase fără să-și bea laptele. Ce greșeală! În câteva secunde domnișoara Anderson va veni să verifice laptele și va descoperi. Nu puteam ascunde sticla, în navetă trebuia să fie același număr de sticle goale. Copiii erau deja afară, iar pașii domnișoarei Anderson răsunau pe culoar. Turnai repede laptele într-o vază pe care o aveam în dulap și pusei sticla goală în navetă.

Profesoara bătu la ușă.

– Voiam să vă verific sticlele de lapte, spuse ea. Cred că s-a făcut o greșeală.

Numără sticlele goale, apoi caută în catalog numărul de copii prezenți.

– Nu pare să fie nimic în neregulă.

Era momentul potrivit să-mi mărturisesc greșeala, dar m-am născut lașă. Dacă n-aș fi golit sticla, aș fi putut să mărturisesc faptul că Billi Sugden nu și-a băut laptele și să i-l dau după-amiază. Nu fusese decât o mică neatenție: îl lăsasem pe copil să plece fără lapte.

Încercai să găsesc o soluție. În registre nu era nici o greșală, singurul care putea spune că nu și-a primit laptele era copilul, iar el era acasă.

Nu pot să spun că laptele lui e acum în vaza din dulap. Laptele era esențial pentru sănătatea copiilor, de aceea se avea atâta grijă. O privii pe domnișoara Anderson, știind că mai degrabă n-ar mânca o săptămână decât să-l lase pe un copil fără lapte. Cu toate acestea, eu o făcusem.

Trecură mai multe minute, timp în care ea privi în jur. Cred că vinovăția mi se citea pe față. Numai că tăcusem prea mult timp ca să mai pot mărturisi.

Îmi pusei haina și mănușile, dar ea rămăsese tot pe loc. Simțea că e ceva în neregulă, dar nu-și dădea seama ce.

– Vă duceți în parc pentru masa de prânz? mă întrebă.

– Da.

Cu ușurare, îmi amintii că trebuia să încui biroul și dulapurile înainte de plecare. Le încuiai repede, știind că laptele era departe de ochii ei.

– Doamnă Richardson, vreți să-mi lăsați cheia, vă rog? îmi ceru ea. Vreau să mă uit în cutiile cu registre pe care le aveți în dulap. Stau degeaba și poate le putem folosi.

Cu o mână care tremura vizibil, îi întinsei cheia.

– Poftă bună! îmi ură ea. Nu mai întârziați, timpul trece atât de repede…

Ieșii pe ușă, aruncându-i o privire tristă. Îmi simțeam picioarele moi, iar pachetul cu mâncare pe care îl scosesem pe genunchi rămase neatins.

Bănuise că e ceva în neregulă. Oare va descoperi vaza cu lapte în dulap? O ascunsesem destul de bine, sau era vizibilă?

Luase registrul de pe masă și era clar că-l va verifica. Numai că nu avea ce să găsească. Singura problemă ar fi să descopere vaza în care pusesem laptele… A, da, ar mai fi și Billy Sugden care trebuia să vină după-amiază și care putea spune că el nu și-a primit laptele.

Pusei pachetul de mâncare în coșul de gunoi și mergând încet, mă îndreptai spre școală. Oare fusese descoperită greșeala mea?

Ajungând în fața porții, o zării pe domnișoara Anderson, care stătea de vorbă cu domnul Bellew, directorul școlii vecine. Figura ei era gravă și preocupată. Nu mai e nici o îndoială: a găsit laptele! Acum vorbea despre acest lucru… E clar, nu mai pot să stau aici, trebuie să-mi dau demisia. Îmi voi găsi ceva de lucru, poate vânzătoare la Woolworth.

– A, doamnă Richardson, spuse domnişoara Anderson, ridicând privirea. Tocmai îi povesteam domnului Bellew despre lapte.

Mă forţai să zâmbesc, dar nu mă gândeam decât la faptul că, din cauza unei sticle de lapte, Sam nu-şi va mai putea da doctoratul!

– Nu cred nici o iotă din ce spune domnişoara Anderson, spuse domnul Bellew râzând. Cred că l-a băut ea pe tot!

– Ştiu că vă place să glumiţi, domnule Bellew, zâmbi slab profesoara, apoi se întoarse spre mine. A fost vina lăptarului, doamnă Richardson. Ne lipseau patru sticle de lapte, pe care nu le găseam nicăieri. Când a venit ceva mai devreme a mărturisit că a spart patru sticle în drum spre şcoală. Îmi pare rău, dar am fost nevoită să-i fac observaţie. Ar fi trebuit să lase un bilet.

– Oh!

– Nu cred nimic, insistă domnul Bellew. Domnişoara Anderson le-a băut pe toate şi e prea înspăimântată să recunoască. Dumnevoastră ce credeţi, doamnă Richardson?

– Nu cred că poate să bea atât de mult, răspunsei, cu toate că nu ştiam de unde vin cuvintele. Oricum, nu încercam să fiu amuzantă.

Bărbatul râse din toată inima.

– Un motiv foarte bun pentru apărare, chiar foarte bun.

După plecarea de la şcoală, trebuia să cumpăr ceva de mâncare, destul de gustos, convenabil ca preţ şi care să se pregătească repede. Abia îmi târam picioarele, copleşită de oboseală. Sunt prea obosită, îmi spusei, totul e prea greu. Nu mai vreau să muncesc. Nu mai vreau să stau în Anglia.

Acasă totul va fi ca de obicei. Îl voi găsi pe Sam stând la masă, cufundat până peste cap în matematică. Serviciul de ceai mă va aştepta. El se va ridica şi-mi va spune:

– Oh, ai ajuns! Ibricul e gata.

Apoi se va întoarce la cărțile lui, în timp ce eu voi face ceaiul. O să-l bea cu un ochi în calcule, iar dacă nu voi avea grijă, îl va bea fie prea fierbinte și se va arde, fie fără zahăr și se va întreba de ce nu i-a plăcut.

La cinci și cinci minute, va apărea mama, spunând:

– M-am rătăcit din nou. Oare de ce nu se fac hărți ale Londrei pe care să le înțelegi?

Ea se rătăcea întotdeauna!

Într-adevăr, fu așa cum îmi închipuiam, mai puțin ora la care ajunse mama: șase.

– Mamă, îi spusei disperată, până și un copil poate să înțeleagă hărțile…

– Nu, nu cred că poate. Oricum, n-au nici un motiv pentru care s-o facă. Ai văzut vreun copil pe străzile Londrei cu o hartă în mână?

– Locuiesc aici, știu foarte bine drumul.

– Și dacă nu-l știu, întreabă. Așa fac și eu.

– Dacă întrebi, te vei rătăci mult mai repede. Cu cele mai bune intenții, oamenii pot să-ți dea indicații greșite. Și chiar dacă ți-ar da indicații bune, tot nu știi să spui la ce adresă trebuie să ajungi.

– Mâine trebuie să ajung pe strada St. Michael în Camderwell. Vrei s-o cauți pe hartă și să mi-o însemnezi?

– Nu, mamă. M-am săturat să tot desenez străzi pentru tine. Uită-te pe ghidul orașului, e ușor de înțeles.

– În acest caz, mă voi rătăci din nou și voi întârzia. Cum o să mă întorc la sediu și să explic de ce am stat o dimineață întreagă la o școală, când unei surori medicale londoneze i-ar lua o oră?

Brusc, ochii mamei se umplură de lacrimi.

– Oh, ești egoistă, Theodora!

Sam se ridică de la masă să aprindă lumina. La capătul puterilor, începui să plâng și eu.

– Ei, dar ce aveți? exclamă el.

Nu puteam să-i spun. Cum aș putea să-i explic soțului meu că e prea greu pentru mama să se descurce în Londra, sau că astăzi, la serviciu, făcusem o prostie îngrozitoare?

Numai pastorul putea să înțeleagă. A doua zi, îi povestii tot ce se întâmplase la școală.

– Părinte, cum am putut să fac o prostie atât de mare? O s-o mai pot privi vreodată în ochi pe domnișoara Anderson?

– Dragostea, răspunse el, este în mare parte milă. Nu e nici o îndoială în mintea mea că lui Dumnezeu i-ar fi mai milă de tine decât de ea, deci ar avea și mai multă dragoste pentru tine.

Cuvintele lui mă linișteau întotdeauna.

– Când vă duceți în Irlanda?

– În vacanța de vară, după ce mama se va întoarce din Germania. Va face o călătorie acolo în iulie.

– De ce n-o aduci pe mama ta în vizită?

– Nu prea cred că va fi de acord cu o biserică de acest fel, cel puțin nu acum.

Capitolul 4

Mama continua să se rătăcească.

– Nu înțeleg toate indicatoarele acestea, spunea deseori.

Nepriceperea ei mă înfuria, cu toate că, după scena în care începuse să plângă, mă străduiam s-o menajez. Petrecusem ore întregi ținându-i lecții despre cum se poate descurca în oraș cu ajutorul ghidului. Dar era în zadar. Hotărâse că ghidul e de neînțeles și nu încerca să depășească acest impas.

Și cu metroul era la fel de rău.

– Mamă, îi spuneam, citește ce scrie acolo: „Urmăriți lumina albastră pentru direcția Piccadilly”. Nu trebuie decât să urmezi indicațiile.

– Dar nu pot să fiu sigură că ajung acolo.

Într-o zi, în care aveam liber de la școală și la fel si mama, hotărârăm să plecăm la plimbare pe Oxford Street, așa că luarăm metroul de la Tottenham Court Road.

Plăcerea mea la fiecare călătorie cu metroul era să-mi imaginez clipa în care treceam pe sub Tamisa. Mi se părea ceva minunat și dacă eram cu mama sau cu Sam, spuneam întotdeauna:

– Gândește-te. Acum, chiar în această clipă, trecem pe sub Tamisa.

Și Sam părea încântat, cu toate că nu știam ce se petrece în capul lui de matematician. Poate că măsura cantitatea de apă pe sub care treceam. Mama nu spunea nimic, iar eu nu credeam că face altceva decât să se minuneze de soarta care a adus-o în situația de a trece pe sub minunata Tamisa.

Așa că și în această zi, așteptai în tăcere momentul preferat.

– Acum, mamă! exclamai, atingându-i brațul, acum trecem pe sub Tamisa!

Lacrimi neașteptate apărură în ochii ei și își trase brațul din strânsoarea mea.

– Întotdeauna faci la fel! Egoisto! Nu vrei decât să mă chinui!

– Să te chinui? o întrebai, uluită.

– Știi că sunt înspăimântată și nu faci decât să mă sperii mai tare.

Eram atât de uimită, încât aproape alunecai de pe scaun. Mama, care nu fusese înspăimântată să crească singură cinci copii, nu se temuse de cancerul care îi fusese descoperit la sân sau de moartea soțului lui Denney, care străbătuse jumătate de lume pentru a mă vedea, era înfricoșată de trecerea metroului pe sub Tamisa!

Și, mai rău, nu știa că mă bucur de această clipă. Era sigură că vreau s-o chinui! Oare o să ne înțelegem vreodată una pe cealaltă?.

Îi promisei că n-o să-i mai atrag niciodată atenția și îi propusei să încerce să meargă cu autobuzul.

– Dacă mergi pe podul Vauxhall, poți să vezi turnurile de la Westminster, spusei. Ai toată Londra la picioare.

– Întotdeauna am crezut că „Vauxhall” e o marcă de mașină.

Ajunserăm pe Oxford Street, iar mama își recăpătă veselia. Îi plăcea foarte mult să se plimbe prin magazine.

Intrarăm în marele magazin Bourne și Hollingsworth, admirând țesăturile, confecțiile și broderiile.

– Haide să mergem și pe Regent Street, propuse mama. Fără să privească în jur, se grăbi spre cea mai apropiată ușă și ieși în stradă, se întoarse spre dreapta și porni foarte grăbită în direcția opusă celei în care voia să meargă.

– Pentru numele lui Dumenzeu, mamă, uită-te pe unde mergi!

– Nu e nimic în drumul meu, răspunse ea, supărată, de parcă i-aș fi spus că a lovit pe cineva.

– Mamă! Pe ce stradă ești?

Cuvintele mele o opriră și privi dezorientată în jur.

– Pe Oxford Street, desigur.

– Nu, nu vezi că această stradă e mult mai mică? Nu sunt nici autobuze.

Mă privi dezamăgită.

– Oh, asta înseamnă că am plecat în direcția greșită.

– De ce nu te uiți să vezi unde ești când ieși dintr-un magazin?

– De unde era să știu că magazinul are mai mult de o ușă?

– E un magazin mare, chiar și magazinul de acasă, din Pepper Tree Bay are mai mult de o intrare.

Fără să protesteze, mă urmă.

– Ți-am spus că nu mă pot orienta. Tu ai un talent special, Theodora. Ar trebui să-ți fie milă de cei ca mine.

De fiecare dată când treceam prin fața vitrinelor cu haine de lux, mama mă întreba:

– Nu e frumos, Theodora? N-ar arăta minunat pe Vicky? Trebuie s-o aducem aici când va veni. Ea o să-și permită să cumpere.

Pe la jumătatea zilei eram deja sătulă de mama și de Londra. Brusc și inexplicabil, voiam să fiu cu Sam. În loc să admir blănurile și bijuteriile, aveam în fața ochilor capul lui plecat asupra cărților răspândite pe masă. Mă gândii la singurătatea pe care și-o asumase.

– Acum, hai să luăm autobuzul spre Richmond și să vedem ce mâncăm la prânz, spuse mama, neobosită ca de obicei.

– Nu, eu mă duc acasă. Sam e răcit și vreau să-i prepar o băutură caldă.

Mama mă privi neîncrezătoare.

– Doar n-ai venit în Anglia să-i prepari băuturi calde lui Sam. Oricum, nici un observă dacă ești sau nu acolo.

– Poate că nu, dar vreau să fiu lângă el. Ia autobuzul de aici, vei ajunge la Putney. De acolo ai autobuz spre Richmond.

O ajutai să urce și îl rugai pe șofer să-i arate de unde să ia autobuzul pentru Richmond. Fără să mai pierd timpul, coborâi la metrou, îndreptându-mă spre casă și spre Sam.

Mă privi cu suprindere când intrai.

– Nu aveai zi liberă? Te simți bine?

– Da, dar voiam să vin să iau masa de prânz cu tine.

Continuă să lucreze câteva secunde, până când cuvintele mele îi ajunseră la ureche. Se ridică, punând creionul jos.

– Pun ceainicul pentru ceai, spuse el. Biata de tine, zâmbi el, caută-ți cartea, cea pe care n-ai mai terminat-o. O să lucrăm împreună. După ce voi termina cu teza de doctorat, o să-ți bat la mașină și cartea ta. Cine știe, poate ești publicată înaintea mea.

Ne băurăm ceaiul împreună, răsfoind lucrările fiecăruia.

În iulie, mama plecă în Germania. Cumpărase un bilet turistic și mai avea cinci lire cu ea.

– Sper că n-o să se rătăcească.

– Oamenii ca ea nu se rătăcesc niciodată cu adevărat, spuse Sam. Oricum, nu pentru mult timp.

– Da, dar are atât de puțini bani… spusei cu tristețe.

– Se va descurca. Câțiva studenți de la Universitate călătoresc în toată Europa cu bani la fel de puțini.

– Dar ea nu e studentă, are peste cincizeci de ani.

– Nu contează vârsta, Magillicuddy, ci curajul și hotărârea, iar ea are de-ajuns.

Rămăsei pe gânduri.

– Nu se știe niciodată, când mama hotărăște să facă un lucru, de multe ori iese cu totul altceva.

Și câtă dreptate aveam!

Gerry venise să stea cu noi, în camera mamei. Vaporul lui Reggie urma să se întoarcă în curând, avea nevoie de o garderobă de vară. Lucram împreună, făcând rochii și fuste. Văzându-ne, proprietăreasa ne spuse că există un salon în care poți să închiriezi o mașină de cusut pentru câteva ore la un preț foarte bun. După această descoperire, croiam rochiile, iar ea mergea în salon să le coase.

– Mă simt foarte bine acolo, spuse Gerry, pe lângă o duzină de mașini de cusut, sunt și o duzină de naționalități diferite.

– Cred că stai foarte mult de vorbă cu persoanele care vin acolo.

– Desigur, consider de datoria mea să le fac oamenilor cunoștință cu Australia.

Între timp, lucrasem destul de mult la carte. De fapt, o terminasem de scris, dar acum cizelam fiecare capitol în parte. Sam era de părere că e mai bine să tai părțile în plus cu mâna mea, decât s-o facă editorul.

Trecuseră deja zece zile și nu primisem nici o veste de la mama.

– N-avem de ce să ne facem griji, spunea Gerry, compania de turism o să aibă grijă de ea. Dacă e ceva în neregulă, ne dau cel puțin un telefon. Oricum, va veni peste trei zile.

A doua zi, aflarăm într-adevăr vești despre ea. Proprietăreasa ne chemă la telefon, iar la celălalt capăt al firului, auzii vocea mamei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, unde ești?

– În Croydon, tocmai am aterizat.

– Ai aterizat? Despre ce vorbești? De ce nu ești în Germania?

– N-am ajuns acolo, a trebuit să cobor la Paris cu un bărbat bolnav. A murit ieri. Compania de turism m-a trimis în Anglia cu avionul.

– Mamă, nu se poate! N-ai fost în Gemania? Și acum ai venit cu avionul?

– Theodora, nu mai pierde timpul cu discuțiile. Cumpără niște mâncare, dacă mai sunt deschise magazinele. N-am bani decât pentru drumul spre Londra și n-am mâncat nimic toată ziua.

– Oh, mamă, măcar știi cum să ajungi aici?

– Mă voi descurca, dar tu găsește ceva de mâncare.

Era prea târziu și toate magazinele erau închise, dar mai aveam doi cârnați, un kilogram de roșii, iar proprietăreasa ne împrumută o conservă de ananas și o cutie de smântână.

– Nu putem pregăti mâncarea până nu ajunge acasă, spuse Gerry, poate să vină peste câteva ore.

Stăturăm ca pe ace, ascultând zgomotele care veneau din stradă. Într-un sfârșit apăru și mama.

Biata de ea, arăta obosită și neîngrijită.

– Ați găsit ceva de mâncare?

– Gerry, fugi să prăjești cârnații!

– Nu e gata? se plânse mama. N-am mâncat nimic toată ziua.

– Dar ce s-a întâmplat? Nu mai ai nici un ban?

Ne împinse pe toți în bucătărie.

– Vă povestesc până se face mâncarea.

Sam îi luă haina și pălăria și îi aduse un scaun și un pahar de apă.

– Nu vreau apă, vreau ceai! Fierbinte, tare și irlandez!

Gerry se străduia să pregătească totul cât mai repede.

– Sam, îl rugai eu, pune ceainicul pe foc. Mamă, povestește-ne ce s-a întâmplat!

– Bărbatul acela, Thorndyke, era bolnav. A făcut un atac de cord. M-am oferit să stau cu el în Paris până când compania de turism îi va găsi familia.

– Bine, dar asta era acum nouă zile, nu?

– N-au reușit să dea de nici o rudă a lui. Compania a plătit cazarea mea într-un hotel, dar a trebuit să-l duc la spital, era pe moarte. Gerry, vrei să nu te mai uiți la mine și să pui cârnatul în tigaie? Taie-l pe jumătate, se va prăji mai repede. Sam, n-a început să fiarbă apa pentru ceai?

– Imediat, doamnă Monty.

– Continuă, mamă. Ce s-a mai întâmplat?

– Nimic, a murit. Ieri, iar eu am ajuns azi acasă. Pune mai mult lapte în ceai, Sam, e prea fierbinte.

Mama își bea ceaiul ca și cum n-ar mai fi băut ceva de câteva zile.

– Și ce s-a întâmplat cu banii tăi, cele cinci lire?

– I-am cheltuit în Paris. Gerry, nu sunt gata cârnații?

– Imediat, mamă!

Cu mâinile tremurând din cauza grabei, Gerry îi puse farfuria în față.

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea. Mama mânca în grabă, iar noi o priveam uimiți.

– Cum e Parisul? întrebă Sam, încercând să mai însenineze atmosfera. Îi era teamă că, dintr-o clipă în alta, una dintre noi va izbucni în plâns.

– Nu știu, nu l-am văzut. Nici hotelul nu l-am văzut decât de două ori. Am stat în spital.

Mestecând grăbită, ridică privirea spre noi.

– V-am spus că am stat cu el.

– Vrei să spui că ai stat cu el zi și noapte?

– Da.

– În acest caz, cum ai cheltuit cele cinci lire?

– Avea nevoie de niște lucruri… oh, Theodora, știi prea bine! Nu era inconștient. Era singur.

– Și speriat?

– Da, foarte speriat.

Sam puse ceaiul în cești. Ne așezarăm cu toții.

– El n-avea nici un ban? întrebai cu blândețe.

– Nu știu, răspunse ea. Cei de la spital i-au luat lucrurile și le-au predat autorităților.

– Cred că a fost foarte trist.

Mama terminase de mâncat, iar farfuria ei strălucea ca și cum ar fi fost proaspăt spălată.

– Am cumpărat o coroană.

Ne plecarăm capetele. Bietul om, a murit singur și n-a fost nimeni în afara mamei care să trimită o coroană!

– Ei, bine, doamnă Monty, spuse Sam cu voce gânditoare, cu toții avem câte un înger păzitor. Ai fost îngerul lui. Și dacă aș fi fost în locul lui, nici eu n-aș fi vrut altul.

Soțul meu, de obicei tăcut, spusese ceva foarte sensibil. Îi privii cu recunoștință.

Lumina lunii intra pe geam, trasând linii complicate pe tavan.

Sam se mișcă și-mi luă mâna.

– Theodora, șopti el, ascultă!

Mă întorsei pe o parte. Mi se păruse că aud în somn o muzică pură și blândă, dar credeam că e un vis. Numai că era o pasăre care cânta.

– E o privighetoare! spuse Sam.

Urcarăm cele câteva trepte care duceau spre camera în care dormeau mama și Gerry.

– Mamă, șoptii eu, atingându-i umărul. Ascultă, cântă o privighetoare!

Se ridică, frecându-se la ochi. Camera era inundată de muzica divină.

– O privighetoare? În Londra?

Din ușă, Sam întrebă:

– Să fac câte un ceai?

– Nici un moment de criză din istoria familiei Montgomery n-a fost lipsit de ceai.

Aplecându-mă, o sărutai pe mama pe obraz.

– Cred că privighetoarea cântă pentru tine, mamă, șoptii.

Capitolul 5

La începutul lui august, Vicky și David ajunseră și ei în Anglia. Se întoarse și vaporul lui Reggie și, cu toate previziunile familiei lui, nu aduse o nouă fată cu el. Aceste evenimente nu provocară explozii în Londra, dar mă împiedicară să plec în Irlanda, ceea ce era pentru mine la fel de catastrofal.

Se sărbători și ziua școlii, iar eu o ajutai pe soția pastorului să servească ceaiul de după-amiază enoriașilor. Era o umbră de femeie, pe atât de delicată și tăcută pe cât era pastorul de robust și vorbăreț. Era ceva ciudat și nepotrivit în legătură cu ei, dar nu reușeam să-mi dau seama ce. Oricum, domnișoara Anderson și doamna Illington-Wharton ignorau, într-un fel foarte evident, existența soției pastorului. Pe undeva, era o taină. Poate că într-o zi voi afla despre ce e vorba.

După încheierea festivităților, pastorul mă invită să iau masa cu el. Copiii dormeau, iar doamna Reilly lucra pe un scaun.

– Școala e închisă pentru o lună, spuse el. Cred că acum pleci spre Irlanda.

Clătinai din cap cu tristețe.

– Nu, am prea multă familie pe cap. Oricum, Sam nu-și poate permite să piardă timp. Dacă îl las singur, la mila familiei Montgomery, nu cred că va apuca să muncească deloc.

– Așadar, nu vei vedea zânele anul ăsta.

– Toți irlandezii cred în zâne? întrebai. Chiar și un om al bisericii?

– Toți care merg în Irlanda văd zâne. Sau cel puțin le caută. Uneori chiar le găsesc.

– Să înțeleg că nu credeți în zâne?

– N-am spus că nu cred în ele. Nu e înțelept să superi „poporul mic”. Poate că ascultă la ușă.

– Părinte, câteodată cred că sunteți incorigibil. Încep să-mi dau seama de ce…

Mușcându-mi buzele, tăcui.

– Începi să înțelegi de ce domnișoara Anderson nu mă aprobă? Asta voiai să spui?

Doamna Reilly ridică privirea de la lucrul ei. Mâna în care ținea acul rămăsese în aer.

– Pentru că el crede în zâne, în zâne bune, nu-l aprobă domnișoara Anderson, spuse ea deodată. El e o zână bună.

– Prostii, draga mea. Vezi-ți de cusutul tău și nu mai spune astfel de lucruri. Uite ce dezaprobă domnișoara Anderson, spuse el, arătând spre picioare. Papucii! Papuci de casă în casa Domnului!

– Are probleme cu picioarele, spuse soția lui, cu un aer protector.

– Și eu, spusei. Îl înțeleg foarte bine.

– Păi descalță-te, copilă. De ce nu te-ai gândit mai de mult?

Îmi dădui jos papucii, nu pentru că picioarele m-ar fi durut, ci pentru că așa vom fi cu toții mulțumiți și ne vom simți mai bine.

Era adevărat că membrii familiei mele l-ar împiedica pe Sam să studieze. În ziua în care au venit Vicky și David, părea că întreaga lume e plină de ei, iar vocile lor, râsetele și glumele se auzeau din stradă. Întorcându-mă de la școală, am crezut fie că un circ se mutase în apartamentul nostru, fie că era posedat de un diavol.

– Nici una, nici cealaltă, îmi spusese Sam consolator când îi spusesem ce gândeam. E o invadare a Angliei de către Australia. Și uită-te la pălăria minunată a lui Vicky. A făcut o impresie grozavă asupra proprietăresei.

Vicky, ca de obicei, arăta minunat. Avea un gust ireproșabil în ceea ce privește îmbrăcămintea, ca și destui bani pentru a-și permite hainele. În anumite cercuri, ca de exemplu la Universitate și la școală, ne rușinam să spunem unde stă în această perioadă: în hotelul Park Lane.

Stătuserăm de vorbă ore în șir, aflând ultimele vești despre Mary, Denney și restul populației din Pepper Tree Bay, pe care Vicky o cunoștea foarte bine.

În ceea ce le privea pe cele două surori de acasă, erau bine, dar Mary muncea prea mult. Desigur, Denney nu-și găsise nimic de lucru. Cunoscuse un ziarist care scria la un ziar politic, iar acum casa răsuna din nou de dispute pe teme politice. Denney își lua în serios convingerile politice, și pentru că Mary votase cu opoziția, reușeau să se certe tot timpul. O altă problemă în care nu se înțelegeau, era curățenia, pe care o făcea în întregime Mary, când se întorcea de la serviciu. Singura privință în care erau de acord, era grija pentru mama. Îmi spusesem în gând să le scriu o scrisoare în care să le spun să nu-și mai facă griji degeaba. De parcă i s-ar fi putut întâmpla ceva cu adevărat grav mamei!

În timpul vacanței avea și mama concediu. Ceea ce însemna că toată ziua se venea și se pleca de acasă. Cu plecatul nu era nici

o problemă, dar venirile aveau un efect dezastruos asupra muncii lui Sam. După câteva zile, puserăm la cale o tactică de a scăpa de invaziile lor.

Imediat după micul dejun, punea pe masă, pe scaune și pe fotoliul din sufragerie munți de cărți. Când cineva intra și se îndrepta spre un scaun, Sam striga, cu un aer speriat:

– Nu, nu acolo, cărțile de pe scaun nu trebuie deranjate în nici un caz.

– Bine, și unde pot să stau?

– Ai răbdare un minut, să termin pagina și să-ți fac loc.

Scria în continuare, umplând pagină după pagină. Fie uita, fie se prefăcea că uită promisiunea de a face rost de un scaun.

După un timp, chiar și membrii vestitei familii Montgomery renunțară. Cele mai multe dintre reuniunile familiei aveau loc în bucătărie, pentru că acolo ceainicul era mereu pe foc, iar cel care făceai ceai voia întotdeauna să fie prezent la discuții. Se așezau cu toții pe unde puteau, uneori chiar și jos.

David, născut și crescut în Pepper Tree Bay, era obișnuit cu acest lucru. Numai că Reggie Arbuthnot nu se putea obișnui, avea oroare de bucătării și jura că n-a fost într-una decât în Australia.

Tânjeam să plec în Irlanda, dar nu puteam să-l las pe Sam singur în această menajerie. Toată plăcerea vederii lui Vicky era umbrită de dorința mea de a fi în altă parte.

Gândul plecării era mereu în mintea mea, astfel încât visam și noaptea că mă îmbarc pe un vapor spre Irlanda, în timpul unei furtuni, dar nici nu-mi pasă, pentru că voi ajunge pe pământul strămoșilor mei. Alt vis care revenea destul de des era cel în care mă certam cu mama. Într-o noapte mă trezii după unul din visele în care ne certam și-mi amintii de ziua în care, după discuția noastră, plecasem acasă și luasem masa cu Sam, cât de liniștită și de fericită fusesem cu el. Gândindu-mă la el, mă simții mult mai bine.

***

– Sam e ancora ta, îmi spuse pastorul, clătinând din cap. Când pleci în Irlanda, ai face bine să-l iei cu tine.

– Dar nu i-ar plăcea. Sunt sigură că n-ar înțelege.

– Nu contează, atâta vreme cât este omul pe care te bazezi. Nu te-ar lăsa la mâna zânelor rele, copila mea, chiar dacă nu cred în zâne. Și nu spun că aș crede, dar nici că n-o fac.

– Spuneți doar „poate”?

– Poate… cine știe.

Într-o zi, Gerry veni cu vestea că va pleca într-o excursie cu Reggie în Cornwall.

– Și cu mai cine? întrebă mama.

– Cu nimeni.

– Nu poți să te duci în Cornwall și să te întorci în aceeași zi.

– Cine spune că vrem să ne întoarcem a doua zi? Vom sta zece zile.

– Dar nu poți să te duci singură. Ce va spune lumea?

– Toată lumea pleacă în excursii vara, intervenii eu. Sunt agenții de turism special pentru tineri. Doar nu vrei să aibă un însoțitor, mamă.

– Nu glumi, Theodora. Chiar crezi c-o voi lăsa pe Gerry să se plimbe prin Anglia cu un străin și să doarmă…

– Mamă, Gerry va dormi în camera pentru fete, iar Reggie în cea pentru băieți. Dacă au ceva de gând, n-o să se întâmple noaptea. Sunt destul de multe câmpuri de fân de aici până în Cornwall.

Mama păli.

– Chiar trebuie să vorbești așa, Theodora? interveni Vicky.

– Știi la fel de bine ca și mine că, dacă vor să facă un lucru nepermis, n-au de ce să aștepte noaptea, poate să fie și două după-amiază. Oricum, în hotelurile pentru tineri, nu se poate întâmpla.

– Ca și cum Gerry ar vrea să facă un lucru greșit, spuse mama cu indignare. Cum îndrăznești să sugerezi așa ceva?

– În acest caz, de ce-ți mai faci probleme?

Până și Sam ridică privirea din cărțile lui.

– Nu mai fi atât de bătăioasă, Theodora, spuse el cu blândețe, apoi se întoarse spre mama. E în ordine, doamnă Monty. În Anglia și în Europa toți tinerii merg în astfel de excursii.

– Dar nu în Australia, protestă mama, începând să se îmblânzească.

– Asta e în neregulă cu Australia, spusei.

– Oricum, nu cred că trebuie să mai vorbim despre aceste lucruri în fața lui Gerry, observă Vicky. La urma urmei, nu-i decât o copilă.

Făcându-mi cu ochiul, Gerry se întoarse pe călcâie și plecă râzând.

Nici uimirea lui Reggie la vederea ezitării ei n-o convinse pe mama.

– Nu-mi place deloc, continua ea să spună, cu toate că Gerry își făcea deja bagajele.

Pregătirea rucsacurilor, încântarea de pe figura celor doi, mă făcu să-mi doresc și eu să plec undeva.

Vicky și David plecară într-o excursie în Scoția și o luară pe mama cu ei. Sam și cu mine eram singuri în apartament, iar el nu mai trebuia salvat de atacul rudelor mele.

– Sam, îl rugai, n-ai putea să te oprești din muncă o săptămână? Nu putem să avem și noi o mică vacanță?

– Nu, clătină el din cap, cu regret. Tema mea e mai vastă decât credeam. N-am terminat încă partea de cercetare și nici nu știu când voi putea să încep teza propriu-zisă.

Mă privi gânditor pe sub genele lui negre și lungi.

– Du-te tu. Poți să te duci în Irlanda. O să fii cu Laura și n-o să te simți singură.

Clătinai din cap. Nu puteam să-l las singur. Numai gândul de a-l lăsa în apartament doar cu multele lui cărți îmi rupea inima.

– O să-mi termin cartea, spusei cu încântare. Dacă voi lucra la fel de mult ca tine, cred că o voi termina în trei săptămâni.

Laura ne făcu surpriza să apară chiar ea în Londra, în drum spre Scoția.

Sam n-o văzuse niciodată, pentru că-l întâlnisem după plecarea ei în Irlanda. Era atât de fermecat de frumusețea ei, de stilul și eleganța vizibile la fiecare pas al ei, încât eram aproape geloasă.

Pentru prima oară de când venisem în Londra, soțul meu lăsă cărțile deoparte și stătu de vorbă cu noi. Laura fusese întotdeauna frumoasă, dar acum climatul nordic îi catifelase tenul. Părul ei negru îi încadra ovalul perfect al feței, iar ochii îl stăluceau. Uitasem cât de întunecați erau, de un violet închis, ca cei ai lui Denney. Vocea ei era melodioasă, cu un ușor accent irlandez. Eram mândră de ea.

– O, ai accent irlandez, zâmbii.

– În Meath, spun cu toții că am accent englezesc.

– Iar în Anglia, suntem considerați că avem accent australian.

– Nu vă găsiți locul nicăieri, spuse Sam, cu un zâmbet ironic.

– Tu n-ai nici un accent, îi răspunse Laura. Slavă Domnului!

Stătea în fotoliu, picior peste picior, cu un picior la vedere. Sam o privea cu admirație vizibilă. Ochii ei plini de ironie se întoarseră spre mine, curioasă să vadă cum primesc admirația lui.

Laura și obiceiurile ei, îmi spusei. Dar eram prea mândră de ea ca să mă deranjeze.

– Veniți la Magillicuddy la Paște, propuse ea, zâmbindu-i lui Sam. De Crăciun plecăm în Franța.

– Vom încerca, răspunse el. Depinde de cum va merge teza.

O privii triumfătoare. Nu era obișnuită ca invitațiile ei să fie acceptate cu rezerve.

– Ei, bine, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. Am multe de făcut.

Privi în jur la muntele de cărți răspândite peste tot.

– Știi să călărești, Sam?

– Nu încă, răspunse el.

– În acest caz, poți să stai acasă. N-ai ce face în Irlanda. Theodora poate veni singură.

Sam era atât de fermecat de ea, încât nu se supără.

– Dar pot să joc golf, zâmbi el.

– Da, poți să-i ții companie lui Danny. Când nu e pe cal, joacă golf.

Lăsând gluma la o parte, îi zâmbi lui Sam cu multă căldură, cum făcea destul de rar.

– Danny ar fi încântat să te cunoască, adăugă ea.

Ne făcu un semn cu mâna de la ușă, iar eu o urmării cu privirea până când chemă un taxi și plecă.

– Biata Laura! suspinai.

– De ce biata? întrebă Sam. Mi se pare că are tot ce-i trebuie.

– Aproape tot.

Într-o zi, când Sam va fi terminat lucrarea și va avea mai multe ore la dispoziție, îi voi povesti cum a ajuns să se mărite cu Danny Montgomery și să plece în Irlanda.

Acum eram amândoi liniștiți și lucram cu mult spor. Când mama, Vicky și David se întoarseră din Scoția, tocmai terminam ultimul capitol.

Vineri primirăm o scrisoare de la Gerry, care povestea că vasul lui Reggie pleacă mai devreme cu trei zile. Îi dăduse deja telefon mamei lui să-i trimită bagajele direct la Southampton. Gerry întreba dacă nu voiam să mă duc să stau cu ea ultimele două zile plătite deja.

Munca la carte îmi consumase toate resursele, așa că propunerea era mai mult decât binevenită.

La ora patru eram deja în tren. Gerry și Reggie mă așteptau la gară. Împrumutaseră de la cineva o bicicletă și un tandem, iar drumul spre hotel fu o adevărată plăcere, în aer curat și ciripit de păsărele.

Ajunși la hotel, mă învățară să mă descurc prin bucătărie și baie, care erau comune pentru toate camerele. După masă, îi cunoscui pe ceilalți tineri din hotel, de diverse naționalități. Una dintre fete, o canadiană, îmi povesti cum reușise să se descurce în Londra și câte probleme îi făcuse accentul.

Gerry și Reggie ieșiseră, așa că hotărâi să fac o plimbare sub razele blânde de lună.

Îi zării stând împreună, îmbrățișați, sub un copac. Erau nemișcați, ca și cum ar fi fost statui. Tăcerea și nemișcarea lor avea ceva tragic. Oare erau logodiți? Vorbiseră cumva despre căsătorie?

Privindu-i de departe, sub lumina lunii, înțelesei că pentru Gerry nu era o aventură oarecare. Despărțirea o durea ca o rană.

Mă întorsei pe călcâie, fără un sunet și intrai.

Dimineață îl conduserăm pe Reggie la gară, dar refuzai să rămân cu ei.

– Mă duc să cumpăr ceva de mâncare. Ne vedem peste o oră, îi spusei lui Gerry.

Îi strânsei mâna lui Reggie. Ochii lui erau întunecați, iar fața palidă. Toată dimineața nu spuseseră nici un cuvânt. Când mă întorsei în gară pentru Gerry, stătea sprijinită de un parapet, fumând în tăcere.

– Oh, ce naiba! exclamă, aruncând țigara pe care o strivi cu călcâiul. Când ridică privirea spre mine, ochii ei erau triști și îndurerați.

– Unde mergem acum? mă întrebă.

Numele lui Reggie nu fu spus nici măcar o singură dată.

***

În septembrie, școala era plină de viață. Cu toții se pregăteau cum puteau mai bine pentru iarnă. Draperii grele erau așezate la ferestre, șemineele erau curățate, cantitățile de cărbuni erau controlate și, unde era cazul, se aduceau lemne.

Copiii se ocupau cu făcutul decorațiilor de toate soiurile. După cum mi s-a explicat, aceasta era pe de o parte, pregătirea pentru Crăciun și pe de alta, un motiv de a înveseli sălile de clasă.

Într-o dimineață, domnișoara Anderson veni în clasa mea.

– Uitați! le spuse ea copiilor, ridicând mâna în care ținea un bulb. Au ajuns!

Copiii scoaseră exclamații de surpriză, iar câțiva aplaudară cu încântare. Profesoara se întoarse spre mine:

– Lalelele, spuse ea. Au venit lalelele. Și mai avem o surpriză: narcise!

Copiii exclamară din nou.

– Ce interesant! spusei și eu, din datorie.

Îmi aminteam cutiile și vasele cu lalele care creșteau primăvara, dar nu m-am gândit prea mult la ele, amintindu-mi doar să le ud din când în când, de teamă că voi fi certată pentru neglijență. Nu învățasem să aștept, ca ei, orice mic semn care să mă anunțe că primăvara va veni, în sfârșit.

Domnișoara Anderson îmi lăsă partea mea de bulbi pe catedră și dispăru. Câteva minute mai târziu reapăru, încheindu-și haina și cu pălăria pe cap.

– Plec, copii, spuse ea, mă duc imediat la Primărie. N-am primit încă pământul și nu cred că trebuie să mai așteptăm nici măcar un minut în plus. Mâine trebuie să plantăm bulbii!

Spusese aceste cuvinte cu atâta importanță, încât ai fi crezut că spune: „Mâine o să mă duc la Palatul Buckingham!”.

Nu mă mai duceam atât de des în parc în pauza de masă. Stăteam mai mult lângă foc, pentru că, într-un fel, suportam frigul iernii mai greu chiar decât iarna trecută. Aveam manifestări de reumatism. La ora micului dejun eram înțepenită și trebuia să merg foarte încet pe drumul înghețat care mă ducea la autobuz. Când ajungeam la școală, nu mai șchiopătam decât puțin.

Într-o zi, domnișoara Anderson ajunsese în parc în urma mea și mă văzuse.

– Am observat că șchiopătați destul de des în ultimul timp, spuse ea.

– E reumatismul, răspunsei cu neplăcere. Mă mai slăbește spre sfârșitul zilei.

– La începutul zilei aveți piciorul înțepenit, dar păreți că uitați de el după ceaiul de dimineață.

Observația ei mi se păru destul de acidă.

– Nu uit de el, el uită de mine. Durerea revine noaptea.

– Un reumatism foarte ciudat. Sunteți sigură că nu vă înșelați?

– Ce-ar putea fi altceva?

– Nu se știe niciodată.

Timp de câteva zile, la ceaiul de dimineață și la pauza de masă nu se discută decât despre ciudățeniile reumatismului meu. Până și domnișoara Bernard clătină din cap cu îndoială.

– Ciudat, spuse ea, foarte ciudat.

– Nu e mai ciudat decât faptul că, pentru fiecare anotimp, descoperi că hainele de anul trecut nu ți se mai potrivesc, spusei, încercând să schimb subiectul. Nu port altceva pe dedesubt, dar tot fusta asta e prea strâmtă.

Mă priviră în tăcere, cu figuri serioase. Nu înțelegeam ce s-a întâmplat. Fusta nu e chiar atât de strâmtă! De ce trebuia să ia

totul în serios? Și ce era în neregulă dacă te mai îngrășai? Iarna trecută îmi era teamă să mă urc pe cântar din cauză că slăbisem foarte mult, iar acum, când sunt sănătoasă, clatină din cap.

A doua zi plecai să-mi iau masa în parc. Nu era o idee foarte bună, pentru că piciorul îmi înțepenise de la frig și abia reușii să mă întorc în clasă. Eram rușinată de problemele mele, așa că intrai pe ușa din spate. N-aveau cum să mă audă, dar, cu toate acestea, la câteva minute după intrarea mea, domnișoara Bernard era la ușă. Avea în mână o ceașcă de ceai fierbinte.

– Atât de târziu? întrebai.

– Am hotărât să vă așteptăm. De acum încolo, vom bea ceaiul după masa de prânz. Așa îl veți putea bea, fie că luați masa afară sau înăuntru.

Eram emoționată. Aș fi vrut să-i mulțumesc, dar nu știam cum să trec peste obișnuita lor rezervă.

– N-o să mai ies în parc, spusei. N-a fost prea distractiv.

Oricum, ceaiul începu să se bea după masă, cu doar câteva minute înainte de a suna de intrare.

În comportamentul colegelor mele apăruse o schimbare uimitoare. Făceau tot felul de lucruri pentru mine. Dacă voiam să am grijă de foc, altcineva mi-o lua înainte. Cineva îmi aducea un scaun, sau îmi punea haina în cuier. Figurile lor păreau mult mai prietenoase, ca și cum m-ar fi plăcut. Îmi udau florile și chiar mă întrebau ce face Sam și surorile mele.

Povestindu-i lui Sam, el îmi spusese zâmbind:

– Poate și-au dat seama că, sub exteriorul tău necioplit se ascunde o inimă de aur.

Încetul cu încetul, mă atașasem de vasele în care lalelele începuseră să răsară. Eram ca un copil, care aștepta cu nerăbdare clipa în care se vor zări florile.

Între timp, mama primise o invitație la High Wycombe, casa părinților lui Reggie. Gerry se întorsese în fosta ei locuință, așa că nu era de față la sosirea scrisorii.

– Mamă, spusei, cred că totul s-a terminat între Gerry și Reggie.

– Și ce legătură are cu vizita mea la familia Arbuthnot? răspunse ea. Cred că ei au știut de la început despre ce e vorba. Cine să știe mai bine decât ei că marinarul lor are o iubită în fiecare port? Dar de unde știi că s-a terminat?

– Nu știu, dar bănuiesc.

– Dacă ai ști la fel de mult despre poveștile de dragoste ale tinerilor cât știu eu, n-ai mai trage concluzii pripite. Nu uita că am avut cinci fete. De câte ori am avut dreptate doar în ce te privește, Theodora?

– Dar cu ce o să te-mbraci? întrebai cu neliniște. Nici nu știi cât sunt de diferiți de australieni. Obiceiurile lor sunt diferite.

Uitasem că mama fusese soția unui om al bisericii foarte distins și că avusese în vizită episcopi și arhiepiscopi. Oricât de impresionant ar fi fost domnul Arbuthnot, nu se putea compara cu un arhiepiscop.

Gerry arătă prea puțin interes în această vizită.

– Obișnuiesc să facă astfel de gesturi, spuse ea. E pentru că Reggie a fost de atâtea ori aici și s-a bucurat de ospitalitatea noastră.

Nimeni nu îndrăzni s-o întrebe care era relația lor acum.

Oricum, sâmbătă mama luă trenul spre High Wycombe, punând capăt întrebărilor noastre.

Luni sosi o scrisoare de la editura la care trimisesem manuscrisul. Erau interesați de ea și voiau să stabilim o întâlnire.

Nu mă puteam gândi decât la asta. În dimineața în care trebuia să ajung la editură, Sam se trezi mai devreme și îmi lustrui pantofii. El observa întotdeauna pantofii oamenilor și era sigur că niște pantofi lustruiți fac o impresie bună.

Editorul era fermecător. Da, erau interesați de cartea mea, dar erau una sau două mici modificări pe care le doreau, nu mai mult de câteva ore de lucru. Eram dispusă să le fac?

Dacă eram dispusă? Mă îndreptai spre casă dansând. Sam își lăsase munca deoparte. Mă urmărise pe geam și pregătise deja ceaiul. Știa cum mersese înainte să deschid gura, pentru că mă văzuse dansând pe stradă. N-aveam foarte mulți bani, dar tot ne permiteam o ieșire, să sărbătorim. Mama refuză să vină cu noi.

– Mă doare capul spuse ea. În plus, nu suport ceața asta, mă înspăimântă.

– Dar e o sărbătorire, ia două aspirine, iar eu și cu Sam ne vom ocupa de ceață.

Ea clătină din cap cu hotărâre.

– Nu vin.

Ajunși în stradă, mă întorsei spre Sam.

– Ce idee ciudată din partea mamei. Oricum, nu știam că are cap.

– Nu cred că e ciudat, răspunse el, ci dimpotrivă, e foarte drăguț din partea ei. De când n-am mai ieșit împreună?

Nu pomenisem nimic despre carte la școală. Mai aveam de muncă la ea și nu semnasem încă un contract. Oricum, lucrurile nu se schimbaseră: cu toții erau mult mai grijulii și atenți cu mine. Îi povestii și pastorului:

– Nu știu ce se întâmplă la școală, dar e foarte plăcut.

– Copila mea, vine un timp în viața unei femei când trebuie tratată cu mai multă grijă și atenție.

Îl privii cu uimire. Brusc, roșii până la rădăcina părului. Oare voia să spună…

– Nu ești…? întrebă el

– Credeți că sunt însărcinată?

– Nu ești? Toată lumea asta crede.

– Nu, explodai. Sunt pur și simplu mai rotunjoară, am mâncat mai multe dulciuri tocmai din acest motiv.

Pastorul izbucni în râs.

– Știam eu că va fi amuzant să te angajez la școală.

Ajunsă acasă, trântii ușa cu putere. Mama îi arăta lui Vicky un model de bluză, David citea ceva pe fotoliu, iar Sam era, ca de obicei, la masă. Mă priviră cu toții, uimiți de intrarea mea dramatică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă mama.

– Sam, spusei, nu-mi pasă cât suntem de săraci, trebuie să-mi cumperi o fustă nouă.

– Dacă așa vrei, bine – dar ce e în neregulă cu cea veche?

– E prea strâmtă.

Mă așezai la masă, sprijinindu-mi capul în mâini.

– Știți de ce erau cu toții atât de drăguți cu mine? Credeau că sunt însărcinată.

Toată familia izbucni în râs.

Noaptea, când ne așezarăm în pat, Sam încercă să mă înveselească:

– De ce ești atât de tăcută, draga mea?

– Știi, îi spusei, nu m-am gândit până acum la asta. Spuneam că mai întâi trebuie să-ți dai doctoratul. Dar îmi pare rău că nu sunt însărcinată. Întotdeauna reușesc să mă supere cei de la școală. Nu mai lipsea decât asta, să-mi dea tot felul de idei.

Capitolul 7

Trecu și Crăciunul, fără prea multe probleme. Mama făcu un alt tur cu agenția de turism Cooks în Italia, Vicky și David petrecură sărbătorile de iarnă în sudul Franței, iar Gerry își văzu de serviciul ei, fără să spună un cuvânt despre Reggie.

Vizita făcută de mama la High Wycombe fusese un adevărat succes.

– Încântători, spusese ea la întoarcere, exact genul de oameni care te fac să crezi că englezii sunt crema Europei.

– Au spus ceva despre Gerry și Reggie?

– Desigur că nu, de ce ar fi făcut-o? Poate că nici ei nu știu mai mult decât noi.

– N-au spus nici măcar o dată numele fiului lor?

– O dată sau de două ori. Erau tot felul de premii și trofee în casă și mi-au spus că sunt ale lui.

– Ți-au spus măcar unde e acum?

– Da, au spus că e în Colombo.

– Tu n-ai spus nimic despre Gerry?

– Nu.

– Dacă ar avea tată sau chiar un frate, spusesem supărată, s-ar fi dus acolo și ar fi întrebat care sunt intențiile lor.

– Nu spune prostii, a trecut de mult acea vreme. Dacă Gerry și Reggie pot să se plimbe singuri timp de zece zile prin țară, pot la fel de bine să suporte consecințele propriilor fapte.

O privisem cu uimire.

– Ia te uită cine vorbește! Credeam că tu erai cea care avea ceva de obiectat împotriva excursiilor.

– Sunteți cu toatele niște fete foarte hotărâte, zâmbise mama. Am învățat să accept înfrângerea când nu mai pot face altceva. Într-un fel, reușiți să vă descurcați. Cred că de undeva de sus cineva veghează asupra voastră, pentru că eu am renunțat de mult.

Nu mai auzirăm nimic despre familia Arbuthnot până într-o zi, după întoarcerea mamei, când Gerry veni în vizită. Își lăsase geanta în camera mamei și, pentru că mă dusesem acolo să iau ceva, strigase după mine:

– Vrei să-mi aduci țigările, te rog? Sunt în geantă.

Conținutul genților lui Gerry diferea foarte mult de cel al genților mele. Eu aveam întotdeauna tot felul de bilete, de hârtii și alte nimicuri. Gerry nu purta nimic altceva decât cele necesare: portmoneul, o pudră, o batistă și țigările. Așa că, dacă avea altceva în geantă, era imposibil să nu observi. În acea zi era o scrisoare care purta ștampila poștei din Colombo.

„Așadar își scriu, îmi spusei în gând, întrebându-mă de ce n-a spus niciodată că păstrau legătura."

După ce familia se împrăștia, Sam rămânea singur cu teza lui. Era o perioadă fericită, chiar dacă nu aveam nici un fel de viață socială. Frigul de afară făcea camerele încălzite ale apartamentului un mic paradis. Uneori, spre sfârșitul zilei, Sam simțea nevoia să respire aer curat, așa că ieșeam împreună la o plimbare.

Când reîncepu școala, micile atenții ale personalului față de mine încetaseră. De vină era fie pastorul, fie faptul că începusem să țin o dietă. Oricum, începuseră să bănuiască adevărul, că nu eram însărcinată și se simțeau înșelate.

De câte ori încercam să le povestesc diverse lucruri despre Pepper Tree Bay, mă priveau cu răceală și până la urmă înțelesei că nu voiau să afle nimic despre orașul meu natal.

– Cred că e o naivitate din partea mea să cred că toată lumea e interesată de orașul nostru, îi spusei soțului meu.

– Dar pe tine te-ar interesa să știi cum e viața în Saskatchewan?

– Nu prea.

– În acest caz, de ce crezi că lumea din Londra vrea să afle despre Pepper Tree Bay?

– Înainte de a veni aici, eu voiam să aflu foarte multe despre Londra.

– Da, dar Londra e centrul pământului, draga mea, iar orașul nostru nu e decât un alt loc oarecare sub soare.

Așa că nu le mai povestii despre orașul meu, ceea ce era păcat. E un oraș atât de frumos!

În sfârșit, lalelele începuseră să crească, ceea ce însemna că se apropia primăvara. În fiecare zi, când treceam prin parc, priveam copacii și, așa cum se întâmpla în Australia, eram uimită de perfecțiunea naturii. Lumea adormită se trezea, iar totul era viu, proaspăt și plin de sevă.

Vaporul lui Reggie trebuia să se fi întors deja, dar Gerry nu spunea nimic și nici el nu apăru. Poate că scrisorile lor fuseseră cele care puseseră punct relației lor.

Într-o zi, primirăm cea mai uimitoare scrisoare din viața noastră. La Palatul Buckingham avea loc o petrecere în cinstea

australienilor, iar noi fusesem invitați. Priveam invitația cu bordură aurie cu ochi mari, fără se ne credem ochilor:

„La cererea Maiestății sale Regele, lordul Chamberlain vă invită…”

Ce minune! Regele Angliei îi invitase pe Sam și pe Theodora la o petrecere!

O rugai de domnișoara Anderson să-mi dea liber în acea zi. Spre marea mea uimire, primi vestea invitației cu răceală. Mă privi fix câteva secunde.

– Nu cred că Ministerul Educației dă liber profesorilor pentru a se duce la petreceri, spuse ea. Poate în cazul unei boli, dar atunci trimit pe cineva care să înlocuiască profesorul absent. Absența dumneavoastră ar crea greutăți celorlalte profesoare. Îmi pare rău, dar nu pot să vă dau voie.

– Poate Consiliul Directorilor? Sau pastorul? întrebai cu speranță.

La auzul numelui pastorului, domnișoara Anderson se încruntă.

– Pastorul nu are nici o autoritate în aceste probleme.

Eram uluită. Nu-mi venea să cred că nu-mi dă voie să plec și eram convinsă că nu-și va schimba hotărârea.

– Ce-o să fac? îl întrebai pe Sam.

– Mergem la petrecere, spuse el cu hotărâre. Regele nu te invită, îți cere să vii. Întregul Minister al Educației nu poate trece peste cererea regelui. Mâine te duci și le arăți invitația și le explici. Dacă nu, mă duc eu.

Nu puteam să fac ce spunea el și nici nu voiam să-l las să vină la școală. Disciplina și respectul pentru ierarhie erau foarte importante pentru învățământul englez.

Am lăsat să treacă o săptămână. Uneori mă revoltam și voiam să anunț că mă duc, pur și simplu. Dar eram prea lașă. În sfârșit, adunându-mi tot curajul, mă dusei din nou la domnișoara Anderson.

– Petrecerea este miercuri, spusei cu grijă. Este după-amiaza în care copiii au ora de desen. N-aș putea să le dau o temă? În acest caz, doamna Illington-Wharton sau domnișoara Bernard n-ar trebui decât să se uite din când în când la ei. Nu trebuie să plec mai devreme de ora două și jumătate.

– Și doriți să veniți la școală în rochie de seară?

– Am o rochie decentă, nu e decoltată sau transparentă. Oricum, mă pot schimba în timpul pauzei de prânz, înainte de plecare.

– Oh, bine, spuse ea într-un sfârșit, puteți să vă duceți.

Îmi întoarse spatele și plecă, înainte să-i pot mulțumi.

Marea noastră problemă era costumul pentru Sam. Pentru astfel de petreceri se purta un „costum de zi”, ceva de care nu auziserăm în Australia. Nu ne puteam permite să cumpărăm unul. Jenați, ne îndreptarăm spre ambasadă să cerem un sfat. Unul dintre oficiali ne spuse că o mare parte dintre invitați închiriau un costum de la „ Frații Moss”. La început, eram îngroziți de o astfel de soluție, dar până la urmă Sam își luă inima în dinți și plecă la firma respectivă.

Se întoarse bine dispus.

– Îți vine să crezi? Au închiriat o mie de costume pentru petrecerea asta. Se pare că și englezii sunt nevoiți să închirieze costume.

În ziua petrecerii, mă schimbai în sala de clasă, cu doi copiii care stăteau de pază. Le spusesem unde trebuie să mă duc. După ce mă fardai și-mi pusei mănușile albe, mă prezentai în fața copiilor, dorindu-mi să mă admire cineva. Copiii erau uimiți. Fardul și rochia mă transformaseră, iar ei mă priveau admirativ.

Nu îndrăzneam să apar așa în fața domnișoarei Anderson, așa că vârâi capul pe ușa clasei domnișoarei Bernard, spunându-i că plec.

Mă îndreptai spre stația autobuzului. Oare cum va arăta Sam? Îmi era milă de el, nevoit să poarte haine închiriate. Speram doar că i se vor potrivi.

Trebuia să ne întâlnim în stație. La vederea lui, făcui ochii mari. Costumul i se potrivea de minune și arăta minunat.

– Sam! exclamai. Cum te simți în hainele astea? Nu te deranjează?

– De ce m-ar deranja? Cred că arăt foarte bine. Ceea ce e de mirare, e că mă simt la fel de bine. Costumul ăsta blestemat îmi vine perfect.

Râzând, ne îndreptarăm spre stradă. La vederea unui taxi, Sam ridică un deget. Mașina se opri lângă noi. Urcarăm, iar soțul meu, cu un aer firesc, de parcă făcea asta în fiecare zi, spuse:

– La Palatul Buckingham.

A doua zi, le povestii copiilor cu lux de amănunte despre Palat, despre covorul roșu, portretele de pe pereți și cum era îmbrăcată familia regală. Apoi despre căpșunile cu frișcă și muzica pe care o ascultasem. Le arătai invitația cu margini aurii și le povestii pe cine văzusem acolo. Bine dispuși, începurăm să cântăm.

Deodată, ușa clasei se dădu se perete și în cadrul ei apăru domnișoara Anderson.

– Doamnă Richardson, se aude foarte mult zgomot din această clasă.

– Aveam și noi petrecerea noastră, mă scuzai. Am ajuns cu povestea până la căpșuni și la garderoba reginei.

Îmi aruncă o privire care spunea că nu e sigură că n-am înnebunit.

– Vedeți, am început cu începutul, spusei, neștiind cum să reacționez și îi întinsei invitația.

Pentru prima oară în cei doi ani de când o cunoscusem, rămase fără replică. Privi invitația, apoi mă privi, cu un aer nedumerit. Puse cartonul de hârtie pe masă, cu atâta grijă, încât părea că-i e teamă să nu se spargă.

– Văd, șopti ea. Îmi pare rău că v-am deranjat. Continuați, copiii.

Se întoarse și aproape zbură din clasă. Luai invitația și o privii cu atenție. Oare de ce o făcuse pe directoare să se poarte astfel? Apoi îmi dădui seama. Ciudățenia era că era adresată unor persoane atât de neimportante ca Sam și Theodora Richardson. Nu mă crezuse când îi spusesem că sunt invitată la această petrecere! Avusese nevoie de această dovadă ca să mă creadă.

– De ce? îl întrebai pe pastor. De ce nu m-a crezut?

– Copila mea, profesoarele nu sunt invitate la Palatul Buckingham.

– Am fost invitați pentru că suntem din Australia. Există o politică legată de oamenii din colonii și dominioane.

– Știu, dar domnișoara Anderson nu știe. Cred că n-a mai întâlnit astfel de persoane până acum.

– Dar de ce credea că am inventat? Cum poți să inventezi un astfel de lucru?

– Nu e mai greu decât să vorbești despre tarantule de mărimea palmei sau despre șerpi constrictori.

– Dar nu mințeam!

– Știu, dar ei nu cred că așa ceva e posibil, apoi mai e și povestea cu sarcina…

– Dar nu e vina mea.

– Nici nu le-ai spus adevărul.

– Cum aș fi putut? Nu trebuia să-mi dau seama și apoi…

– Apoi?

– Cred că n-am avut curajul s-o fac. Ar fi arătat atât de jenate, când fuseseră de fapt foarte drăguțe cu mine.

– Era mai ușor când erau drăguțe, nu-i așa? Când îți făceau tot felul de servicii? Era greu să te întorci la starea de dinainte, nu am dreptate?

– Cred că da. Am tot amânat să le spun adevărul. Apoi și-au dat seama și singure.

– Acum înțelegi că e și vina ta. Nu mai face astfel de lucruri.

Cuvintele pastorului nu reușiră să mă liniștească. Nu mă supăram des, dar când o făceam eram imposibil de împăcat.

Colegele mele erau rușinate pentru atitudinea lor și începuseră să fie din nou drăguțe cu mine. Mă rugau cu ceai și cu ouă fierte moi, specialitatea doamnei Illington-Wharton. În una dintre zile, vorbind despre primăvara care se apropia, domnișoara Bernard mă întrebă chiar cum e primăvara în Pepper Tree Bay. Lăsară cu toate lingurițele pe masă și mă priviră cu interes. Dar nu aveam de gând să le vorbesc despre orașul meu. Nu știam decât că nu-mi mai plăceau și voiam să mă întorc în Australia cât mai repede. Așa că răspunsei că și în Pepper Tree Bay e primăvară.

O dată cu venirea primăverii, încheiai contractul cu editura, iar cartea urma să apară cât de repede.

Vaporul lui Reggie probabil venise de mult, dar nu știam nimic despre el. Gerry nu spunea decât că, în clipa în care va reuși să strângă destui bani pentru a-și plăti biletul, va pleca spre Irlanda.

– Acolo n-am nevoie de bani, au destui Laura și Danny, spunea ea.

Mama, independentă din fire, era revoltată.

– N-ai cum să faci așa ceva!

– Ba da, nu-ți aduci aminte când venea Laura cu mătușa Shelag la noi și stăteau fără nici un ban săptămâni întregi, chiar dacă ar fi avut destui bani să ne cumpere pe toți?

– Tatăl tău voia acest lucru. Era un bărbat mândru.

Mama, de câte ori reușea să strângă o sumă de bani, mergea la agenția de turism Cook și făcea tot felul de excursii prin Anglia. Nu voia să scape nici o ocazie de a vedea cât mai mult din această țară. Era o turistă neobosită.

Între timp, se apropia cu pași mari „Seara Parohiei" la St Hilda, eveniment pentru care ne pregăteam cu toții. Băncile și scaunele fuseră scoase din două clase, iar copiii făcură multe ornamente. La această petrecere veneau toți enoriașii bisericii St Hilda și cei numiți „prietenii bisericii", adică aceia care trimiteau donații.

Sam, ca un invitat de peste hotare și ca student, fu așezat la masa personalităților, iar eu, care nu eram decât angajata școlii, ajunsei la una dintre mesele din fundul încăperii. După diverse discursuri și cuvinte mari, ne așezarăm la masă. Observai că Sam discuta cu aprindere cu bărbatul de lângă el. Când se terminǎ masa, veniră împreună spre mine.

– Theodora, spuse Sam, vizibil încântat, pot să ți-l prezint pe domnul Rushton? Știe foarte multe despre tine.

– Cu cine ați vorbit? îl întrebai. Cu pastorul sau cu domnișoara Anderson?

– A vorbit cu mine, interveni soțul meu, nerăbdător. Știi ce e domnul Rushton? E lector și lucrează pentru editura care va publica în curând cartea ta.

Eram încântată.

– Îmi pare rău să spun că nu v-am citit manuscrisul, dar îmi amintesc de o discuție în care era lăudat. Felicitări!

Zâmbii. Mă simţeam ca un adevărat scriitor. Ne aşezarăm pe scaune şi stăturăm de vorbă despre publicarea cărţilor. Când pastorul ni se alătură, îi explicarăm despre ce era vorba. Bărbatul îşi trecu degetele scurte prin păr.

– Da, ai scris o carte? Despre ce e, despre tarantule şi şerpi?

– Veţi fi surprins, dar nu e decât o poveste inofensivă de dragoste, în care nu poate fi găsit nici măcar un şarpe.

– Nici măcar o zână?

– Nici.

A doua zi, când intrai în biroul domnişoarei Anderson să semnez condica de prezenţă, toate colegele mele erau înăuntru, discutând cu seriozitate. Când intrai, se întoarseră cu toatele spre mine. Doamna Illington-Wharton tuşi, iar domnişoara Bernard îmi zâmbi. Directoarea mă privi cu un mic zâmbet care o făcea să arate mult mai umană.

– Doamnă Richardson, spuse ea aproape în glumă, de ce nu ne-aţi spus că sunteţi scriitoare? De ce nu ne-aţi spus că aţi scris o carte?

Era clipa potrivită pentru răzbunare.

– Pentru că nu m-aţi fi crezut, răspunsei. Aşa cum nu m-aţi crezut când v-am povestit despre tarantule sau despre invitaţia la Palatul Buckingham.

Îmi scosei mănuşile şi semnai în registru, apoi le privii cu răceală.

– Da, am scris o carte. Va fi publicată curând. Să sun de intrare, domnişoară Anderson?

Rămaseră uimite, iar domnişoara Bernard scoase o exclamaţie. Directoarea mă privi lung.

– Nu e nevoie, doamnă Richardson, azi nu trebuie să sunăm chiar atât de devreme.

De data asta chiar zâmbea.

Mă retrăsei, nu așa de victorioasă pe cât speram. Era clar că le părea rău că mă răniseră.

După această zi, totul reveni la normal. Ele nu mai erau atât de agitate, iar eu nu mai vorbeam atât de mult.

***

Peste puțin timp, primirăm din nou o invitație la o petrecere dată de Primăria londoneză, dar de această dată primiră invitații și Gerry și mama.

Acceptarăm încântate. Sam renunță pentru o seară la lucru, mândru să fie însoțit de atâtea femei.

Hotărârăm să ne întâlnim cu toatele acasă la mine, să ne îmbrăcăm și se plecăm împreună. Gerry nu veni cu o rochie, ci cu doi metri de satin.

– N-avem timp să-ți facem o rochie, mă plânsei.

– Cu tine și cu mama alături, nu cred că există ceva ce nu pot să fac.

– Eu o să mă ocup de bucătărie, spuse mama cu hotărâre, o să gătesc și o să fac toate cumpărăturile. La rochie poate să te ajute Theodora.

N-aveam de ales: fie o ajutam pe Gerry să-și facă rochia, fie îi împrumutam din nou rochia mea albastră. Alesei soluția cea mai puțin dureroasă, așa că scosei acele și ața și cerui ajutorul proprietăresei, care avea o mașină de cusut manuală.

Într-o oră, croirăm rochia și timp de încă o oră o cusurăm.

Oricât ar părea de ciudat, rochia o făcea să arate mai bine ca niciodată. Era un satin alb cu o tentă roz și se potrivea cu pantofii argintii ai mamei, pe care Gerry îi împrumutase. Mama purta pantofii mei negri, iar eu puteam în sfârșit să-mi încalț pantofii argintii.

În curând, fardate, aranjate și îmbrăcate, ne oprirăm în fața lui Sam, așteptând să fim lăudate.

– Cred că unii bărbați ar fi intimidați să însoțească trei membre ale familiei Montgomery, zâmbi el. Dar eu trebuie să recunosc: sunt mândru să fac asta. Doamnă Monty, parcă sunteți sora lor.

Sam îi spunea întotdeauna cele mai potrivite cuvinte mamei și adevărul era că arăta cu douăzeci de ani mai tânără.

Gerry arăta minunat. Povestea ei de dragoste, cu suferințele pe care le îndurase, o făcuse să arate mai serioasă, chiar demnă.

– Trebuie să luăm un taxi, spuse Sam.

– Nu, răspunserăm cu hotărâre. Ce e în neregulă cu metroul? Oricum, s-ar putea să avem nevoie de unul la întoarcere.

Fără nici o problemă, ajunserăm cu metroul exact la timp. Singura emoție fu cea produsă de declarația lui Sam că nu găsește invitațiile, după ce căutase în toate buzunarele.

– Of, de ce i-am dat invitația mea! exclamă Gerry cu supărare.

– Dragule, încearcă să-ți aduci aminte ce-ai făcut cu ele după ce ți le-am dat în hol, îl rugai. Unde le-ai pus?

Un zâmbet larg apăru pe figura lui.

– Le-am pus în poșeta ta, Theodora. Acolo sunt. Îmi era teamă să nu le uit.

Cu un oftat, deschisei poșeta, scoțând invitațiile. Le prezentarăm la intrare și pășirăm într-o lume minunată.

Aranjamentele florale erau uimitoare, iar aerul era parfumat. Un tânăr elegant se îndreptă spre noi, prezentându-se și spunând că va fi însoțitorul nostru în această seară. Fiecare cuplu care pătrundea în salon era întâmpinat în acest fel. Însoțitorul nostru ne conduse spre bufetul bogat.

– Trebuie să beți ceva, spuse el, întinzându-ne câte un pahar în care se afla o băutură dulce și acidulată.

Gustul băuturii era minunat și mi se păru foarte potrivită pentru setea mea.

Făcurăm turul salonului, fiind prezentați invitaților. Din când în când ajungeam la bufet, unde primeam din nou de băut și ne puteam lua ceva ce mâncare: caviar, pui, curcan, șuncă, salate, fructe, bomboane sau orice altceva puteam dori. Însoțitorul nostru deveni mai apropiat, nelăsând decât foarte rar brațul lui Gerry.

Spre miezul nopții, ajungând într-o zonă cu mai multă lume, zării la câțiva pași în fața un bărbat care, din spate, semăna foarte mult cu Reggie Arbuthnot. Întoarse capul și descoperii că nu mă înșelasem: era el. O văzu pe Gerry și o privi câteva clipe, fără să se miște. Figura lui era palidă și gravă. O privii repede pe sora mea. Nu-l zărise și râdea din toată inima de o glumă pe care o spusese însoțitorul nostru. Sam își privea paharul, iar mama era în spatele meu. Voiam să spun ceva, dar mă oprii. Privii din nou spre locul în care stătea Reggie, dar dispăruse. Mă ridicai pe vârfuri, încercând să-l zăresc, dar nu era nicăieri.

Clătinai din cap și pusei paharul pe masă. Sam văzuse gestul meu.

– Poate mi s-a părut, dar nu cred.

– Cât de mult ai băut?

– Oh, Sam, nu spune prostii, nu e decât un fel de limondă, n-are ce să-mi facă.

Gazda noastră zâmbi, iar Sam se încruntă.

– Limonadă? Cum poți să spui una ca asta?

– Păi nu e un fel de vin – unul mai ușor, desigur?

– Un fel de vin ușor? Theodora, vrei să spui că nu știi ce ai băut?

Mă uitai la sticlă dar, pentru că nu aveam ochelarii, nu reușii să văd ce scria, doar că era în franceză.

– Ce e?

– Șampanie, draga mea. N-ai mai băut până acum?

– Nu cred, sau cel puțin nu-mi aduc aminte.

– În acest caz, îți mai aduc un pahar. Acum, că știi ce e, te vei bucura mai mult de ea.

– Nu, am băut deja douăsprezece pahare.

– Douăsprezece pahare? exclamă mama.

– Te simți bine? mă întrebă Sam.

– Da, mă simt perfect. Dacă e șampanie, de ce nu mă simt ciudat?

– Vă veți simți, zâmbi însoțitorul nostru. E un efect întârziat.

– Nu mai bea, spuseră în cor mama și Gerry.

– Dacă stau să mă gândesc, mi-ar plăcea să mai beau un pahar– numai ca să știu ce gust are șampania. Nu m-am gândit la acest lucru înainte.

Izbucniră în râs, dar Sam părea îngrijorat.

– Theodora, de ce clătinai din cap? Ești sigură că te simți bine?

– Da, mă simt grozav, dădeam din cap pentru că mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut. A dispărut pur și simplu, dar nu l-am văzut ieșind pe ușă.

Se auziră din nou hohote de râs, iar soțul meu hotărî că e mai bine să mă ia de braț.

– Mă simt bine, continuai să spun, dar nimeni nu mă credea. Era inutil să spun că-l zărisem pe Reggie, i-aș fi ruinat seara lui Gerry și toți ar fi crezut că de vină e șampania.

Nu aveam nimic, așa că cerui încă un pahar de șampanie, pe care îl savurai cu mare plăcere. N-aș fi vrut să plec fără să știu ce gust are șampania.

La plecare, chemarăm un taxi. Mama și Gerry urcară primele. Brusc, avusei convingerea că n-aș putea suporta o călătorie în spațiul acela închis.

– Sam, îl rugai pe soțul meu, nu putem să mergem pe jos? Nu pot să urc.

– Prostii, te simți foarte bine.

– Dar nu pot să urc, repetai cu încăpățânare.

În cele din urmă, trebui să cedeze. Dădu taximetristului adresa și închise ușa, făcându-le un semn mamei și lui Gerry, care păreau îngrijorate.

Ne întoarserăm acasă pe jos, iar aceasta fu una dintre cele mai plăcute plimbări pe care le făcusem vreodată.

Nu-i povestii lui Sam despre Reggie, eram sigură că va spune că e de vină șampania.

Cu toate acestea a doua zi, după ce Gerry plecase, îi spusei mamei ce văzusem și, spre marea mea surpriză, îl văzuse și ea.

– Nu i-am spus nimic lui Gerry, mărturisi mama. Dacă voia să stea de vorbă cu ea, venea la noi.

– Știu că ne-a văzut, spusei. Privea în direcția noastră.

– Știu și eu, l-am văzut.

– Ce crezi că făcea acolo?

– Nu știu, probabil că a fost invitat.

Rămase tăcută, hotărâtă să nu mai vorbească despre el. Mă simțeam copleșită de durere, pentru că înțelesesem că ruptura fusese provocată de el. Dacă n-ar fi fost așa, ar fi venit să stea de vorbă cu noi.

Capitolul 8

Era o lună iunie minunată, călduroasă și plină de viață. După-amiezile de sâmbătă le petreceam împreună cu mama, făcând plimbări lungi. Nicăieri nu mai văzusem copaci atât de verzi și de bogați în frunziș ca în Anglia. Chiar dacă plimbările erau clipe de relaxare pentru mine, mă simțeam tristă că Sam nu putea veni și el cu noi să se bucure de frumusețea naturii.

Gerry recunoscu la un moment dat că mai primise o scrisoare de la Reggie, din Colombo. Mi se părea imposibil ca el să se fi întors. Dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce îi mai scria? Categoric, ceva era în neregulă cu el, chiar dacă mi se păruse un bărbat sincer și cinstit.

Când lucrurile păreau să meargă foarte bine la școală, o altă întâmplare spulberă liniștea de la St. Hilda. Porțile școlii se închideau în pauza de prânz, și toată lumea respecta cu sfințenie regulamentele în această privință.

Într-o după-amiază, la scurt timp după reintrarea în clasă, domnișoara Anderson veni la mine, arătând îngrijorată.

– Doamnă Richardson, ați descuiat cumva dumneavoastră poarta de la intrare în timpul pauzei de prânz? mă întrebă ea. Nu găsim cheia s-o încuiem la loc. Meeks, băiatul de serviciu, spune că ușa era descuiată.

– Nu, răspunsei. Singura ușă pe care am deschis-o e cea care duce în curtea interioară. Am cheia chiar aici.

– Arătați-mi-o, spuse ea. Poate s-a strecurat o greșeală.

Scosei cheia din dulap. Era cea potrivită. Directoarea rămase nedumerită. Era inutil să-i întrebăm pe copii, care în acest timp fuseseră acasă.

– Sunteți sigură? mă privi cu neîncredere.

– Da, sunt sigură. Nu ies niciodată pe ușa din față. Meeks a căutat în locul obișnuit? Poate a căzut.

– Va trebui să căutăm din nou.

Femeia era vizibil supărată, pentru că ieși trântind ușa. Nu aveam ce face, așa că îmi continuai lecțiile. Douăzeci de minute mai târziu, în clasă intră doamna Illington-Wharton.

– Toată școala e neliniștită, spuse ea. Gândiți-vă bine. Sunteți foarte sigură că n-ați avut ocazia să deschideți poarta?

– Nu, n-am deschis-o, răspunsei, deja iritată. I-am spus deja domnișoarei Anderson.

– O cheie nu poate dispărea pur și simplu.

– Desigur că nu. Cred că a fost pusă undeva din greșeală. Poate Meeks a luat-o și a uitat.

– Am căutat în dulapul lui, dar insistă că ușa era descuiată. Domnișoara Anderson și cu mine am încuiat când am ieșit. Am dat cheia administratorului, care a pus-o la locul ei. El nu greșește niciodată.

– În acest caz, a rătăcit-o altcineva.

– Sunteți singura persoană care uită.

– De această dată n-am uitat nimic, spusei cu fermitate, dar politicos. N-am folosit ușa de la intrare.

Învinsă, dispăru și ea, pentru ca, doar peste o jumătate de oră, să se întoarcă directoarea.

– Trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră, spuse profesoara. Domnișoara Bernard spune că e sigură că ușa de la intrare a fost folosită de cineva pentru că a auzit-o deschizându-se. Erați singurele persoane din clădire.

De această dată, eram chiar indignată.

– Dacă aș fi făcut acest lucru, aș recunoaște. Ce motive aș avea să pierd cheia școlii și să nu recunosc?

– Dacă se pierde cheia școlii, trebuie anunțat Consiliul Directorilor și trebuie chemat un lăcătuș care să schimbe încuietoarea. Nu e numai o recunoaștere a neglijenței, ci și o pierdere de timp și de bani.

– Nu știam.

– Acum știți, spuse ea, făcând un efort să-și păstreze vocea calmă. Dacă nu se găsește cheia până la patru și jumătate, trebuie să rămân în școală până la venirea lăcătușului.

– Dar nu e nevoie, sunt sigură că va fi găsită la curățenie.

– E împotriva regulamentului să las școala neîncuiată.

– Îmi pare rău, aș fi vrut să fiu de ajutor.

Cu o privire neîncrezătoare, ieși din clasă.

La sfârșitul zilei, când intrai în biroul ei să semnez condica de prezență, îmi aruncă o privire întunecată. Eram sigură că mă credea vinovată. Plecai spre casă. Haina pe care o purtasem până la jumătatea zilei stătea acum pe brațul meu, umed de transpirație.

A doua zi, era deja o nouă încuietoare. Atmosfera din școală era plină de vinovăție, până și copiii știau că se petrecuse ceva neobișnuit.

Până vineri, păream că ne obișnuisem deja cu situația, cu toate că mărturisirea neglijenței era o pată mare pe obrazul școlii.

Sâmbătă dimineață, Sam avea întâlnire cu profesorul coordonator pentru teză. Se întoarse acasă obosit, dar cu o sclipire în ochi.

– Cred că n-am de ce să-mi fac probleme, spuse el.

– Ți-a spus că teza e bună?

– Nu, n-am discutat despre conținut, ci doar despre forma ei. Când voiam să plec, m-a întrebat dacă aș fi pregătit să-mi dau lucrarea pentru publicare de către Universitate.

– Ce înseamnă asta? îl întrebai. Sper că e în regulă.

– Desigur că e în regulă. Lucrările mediocre nu sunt publicate.

– Oh, Sam!

Eram atât de fericită pentru el! Ca să-l răsfăț, îi pregătii mâncărurile lui preferate.

După-amiază, luând-o pe mama, plecarăm în obișnuitele noastre plimbări. Era destul de răcoare, așa că îmi pusei haina. Așteptând în stația de autobuz îmi strecurai mâna în buzunar, ca din întâmplare. Simții ceva tare, dându-mi seama imediat despre ce era vorba. Știui că e o cheie: cheia școlii.

Pentru o clipă, sperai că mă înșel, dar scosei mâna din buzunar și o privii. Nu mă înșelasem, era cheia școlii. Nu înțelegeam cum ajunsese la mine în buzunar. Încercai să-mi amintesc fiecare mișcare pe care o făcusem în acea zi. Știam prea bine că făcusem un colaj de imagini pe care le lipisem pe un carton mare, dat nu-mi aminteam să fi ieșit… Asta era! Nu mai era lipici! Așa că, ieșind pe poarta principală, mă dusesem la depozit, de unde mă întorsesem cu două borcane de lipici. Pentru că aveam mâinile ocupate, nu încuiasem, apoi uitasem.

Oh, Doamne, de ce trebuie să uit?

Îmi amintii cu câtă siguranță susținusem în fața tuturor că nu ieșisem pe poarta principală. Aș fi putut să jur că aveam dreptate!

Mama observă că nu eram în apele mele.

– Theodora, ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic, mamă, am o durere de cap. N-am vrut să-ți spun ca să nu-ți stric ziua.

– În acest caz, mai bine mergem acasă. Ne putem întoarce în altă zi.

Ajunse acasă, mă dusei în bucătărie, cu gândul să pregătesc masa.

– Chiar arăți destul de rău, spuse mama la masă. Ce e în neregulă cu ea, Sam? Ieri era atât de bine dispusă!

– Nu văd nimic diferit, spuse Sam, ridicând privirea spre mine. E ceva în neregulă, Theodora?

– Nici n-ai vedea dacă ar fi! exclamai cu supărare. Acoperișul ar putea să cadă peste tine și n-ai observa decât dacă ți-ar atinge blestematele tale cărți!

Izbucnind în plâns, fugii în dormitor.

Nu puteam să-i povestesc lui Sam, n-ar fi înțeles. Mă împiedica mai ales rușinea, iar gândul că nu puteam să-i povestesc mă înfuria.

Avusei o noapte agitată, cu vise ciudate, în care mă hotăram fie să recunosc totul, fie să arunc cheia într-un loc ascuns.

Ajunsei la școală devreme, dar directoarea era deja venită. Privirea ei era rece, dar se străduia să fie politicoasă. Imediat apăru și domnișoara Bernard.

– Of, din nou am ajuns după domnișoara Anderson. Se trezește foarte devreme. Sper că nu se va epuiza.

După ce semnă în registru, mă privi cu atenție.

– Arătați obosită, este ceva în neregulă?

– Nu, de vină e căldura, minții, simțindu-mă îngrozitor.

Ziua fu un chin. La încheierea programului, picioarele mă purtară singure spre biroul pastorului.

– Ce s-a întâmplat, copila mea?

Mă așezai pe scaun în fața lui și, scoțând mâna din buzunar, pusei pe birou cheia.

– E cheia școlii?

– Da, dădui din cap.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Îi spusei toată povestea.

– Draga mea, știu cum te simți. Uite despre ce e vorba: ai spus totul președintelui Consiliului Directorilor. De acum vei fi mai atentă, nu-i așa? spuse el pe un ton voit serios. Ți-ai pus superiorii într-o situație jenantă.

Fără să spun nimic, dădui din nou din cap.

– Incidentul a luat sfârșit, adăugă el. Ai mai multă grijă de tine.

Luând cheia de pe birou, îi dădu drumul într-o cutie de pe masă.

Mă ridicai și mă îndreptai spre ieșire, cu sentimentul că o povară imensă fusese luată de pe umerii mei.

Două zile la rând, totul fu bine la școală și toată lumea părea că uitase de cheie. Numai că noaptea nu puteam să dorm. Nu mă supăra cheia în sine, ci faptul că nu puteam să-i spun lui Sam ce se întâmplase, fără să-mi fie rușine. Trebuia să-mi repar greșeala, ca să pot apărea din nou în fața ochilor lui fără să-mi plec privirea.

A treia zi, trecui din nou pe la pastor.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă el, dar fără să aștepte răspunsul, luă cutia de pe birou și scoase cheia din ea. Cred că asta vrei, nu-i așa?

– Trebuie să-i spun domnișoarei Anderson, șoptii.

– Există o vorbă din bătrâni care spune că aceia care luptă și fug, vor fi nevoiți să dea din nou aceeași bătălie. Du-te, copila mea, Domnul fie cu tine.

O găsii pe directoare în biroul ei.

– Ați uitat ceva? mă întrebă.

– Nu astăzi, răspunsei, ci zilele trecute.

Pusei cheia pe masă.

– Am găsit-o în buzunar.

Luă cheia de pe masă, uitându-se cu atenție la ea. Respiră adânc.

– Bine, nu mai e nimic de spus.

– Doriți să vă explic?

– Ce să-mi explicați? Pur și simplu ați uitat. Nu aceasta e explicația? Poate va fi ultima oară.

Rămăsei tăcută. Mi-aș fi dorit să-i pot promite că nu voi mai uita, dar îmi pierdusem încrederea în mine.

– Bine, puteți pleca.

Mă îndreptai spre ușă, dar mă opri în clipa în care pusesem mâna pe clanță.

– Când ați descoperit că aveați această cheie?

– Duminică.

– Azi e joi?

Mi-aș fi dorit să nu mă întrebe toate aceste lucruri, dar nu voiam să mint și nici nu voiam să-l implic pe pastor.

– În acest caz, vă stă pe conștiință de patru zile.

– Mai exact, de patru nopți și cinci zile.

– Nu rămâne decât să vă mulțumesc pentru că mi-ați adus-o. Cred că vă dați seama că nu era neapărată nevoie s-o faceți?

– Mai trebuie să și dorm.

– Bine, puteți pleca.

De această dată, nu mă mai simțeam ușurată, ci epuizată. Nu puteam să-i spun lui Sam. Nu încă.

A doua zi ajunsei prima la școală. Nu voiam să semnez în registru de față cu restul lumii. Chiar dacă erau supărate pe mine, nu rostiră nici un cuvânt despre cheie. Numai într-o zi în care directoarea spuse rugăciunea în fața școlii, cuvintele ei mi se adresară indirect.

– Să ne rugăm pentru aceia dintre noi care greșesc. Doamne, îndrumă-le pașii, acțiunile și cuvintele, ca și noi să putem vedea și înțelege și, o dată cu iertarea Ta, să putem și noi ierta.

Această ultimă întâmplare mă adusese la capătul puterilor, așa că hotărâi să plec în Irlanda cu prima ocazie. Îl pusei pe Sam să-mi promită că, după ce va termina cu teza, va vizita și el Whitby, locul de origine al familiei lui.

– Îți promit, spuse el, îți promit orice, chiar și un colier cu diamante.

– O să am grijă să nu uiți.

***

Ziua următoare, zi liberă pentru mine, deoarece era o sărbătoare, se sfârși cu o surpriză. La ora cinci auzirăm soneria de la intrare și proprietăreasa urcă la noi.

– Un domn o caută pe domnișoara Gerry, spuse ea.

Un cap apăru peste umărul ei.

– Am urcat singur. Sper că nu deranjez

– Reggie! exclamai, dar amintindu-mi comportamentul lui de la petrecere, încercai să-mi ascund entuziasmul și îi întinsei mâna. Ce mai faci, Reggie?

Vorbii destul de tare ca Gerry, care era în sufragerie, să audă și să nu fie luată prin surprindere.

În locul ei, în cadrul ușii apăru mama.

– Ei, tinere, suntem bucuroși să te vedem, spuse ea.

Trecând pe lângă mine, mă privi cu subînțeles și-mi făcu un semn cu ochiul, de parcă ar fi vrut să spună: „Numai noi știm despre petrecere… Sper că n-ai spus și altcuiva!"

Refuzai să-i răspund în același fel. Privirea mea severă transmitea alt mesaj: „Ai grijă, dacă vrei să-i faci rău surorii mele, îmi vei da socoteală".

El zâmbi drept răspuns, iar privirea lui era atât de deschisă, atât de onestă încât mă gândii că poate făcusem bine că nu-i spusesem lui Gerry.

Poate că, până la urmă, ea fusese cea care pusese punct relației lor!

Întâlnirea cu Gerry fu politicoasă, fără urmă de surprindere din partea ei. Probabil că se mai întâlniseră.

Întinzându-i mâna lui Sam, tânărul întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu tine?

– Ce să se întâmple? răspunse soțul meu, surprins.

– Nu te văd muncind.

– Ești răutăcios… Așteaptă numai să termin cu totul, o să-ți arăt ce înseamnă să stai degeaba.

– Pe unde ai mai fost, Reggie? întrebă mama.

– De două ori în jurul lumii, răspunse el liniștit. Știți că asta este munca mea.

– Și cum e vremea în jurul lumii? intervenii, cu un zâmbet aparent nevinovat.

– Variabilă, veni răspunsul netulburat.

– Arăți foarte bine, Reggie, zâmbi Gerry, cred că vremea din jurul lumii ți-a priit de minune.

El o privi cu atenție.

– Mie mi se pare că ai ajuns în Irlanda, spuse el, parcă o aud pe Laura vorbind.

Așadar, lecțiile lui Gerry dădeau rezultate! Dar de unde o știa pe Laura? Era din ce în ce mai ciudat!

După un timp, Reggie și Gerry hotărâră că vor ieși să ia cina în oraș, iar Vicky și David o invitară pe mama să cineze împreună la hotelul lor.

Surprinzându-mă, Sam mă anunță că n-are de gând să mai lucreze în această seară.

– Reggie crede că nu știu să fac altceva decât să citesc, spuse el îndignat.

Izbucnii în râs.

– De ce te miră? îl întrebai.

– Nu vreau să lucrez în seara asta, declară el cu încăpățânare, de parcă i-ar fi dat o lecție lui Reggie. Mergem la un film?

– Avem bani?

– Să vedem.

Căutarăm în toate buzunarele și în poșetă, adunând fiecare monedă găsită.

– Se pare că avem noroc! exclamă Sam, privind triumfător banii adunați. Știi cumva ce filme rulează?

– Nu contează, zâmbii eu. Nu-mi pasă decât că ieșim undeva!

***

O săptămână mai târziu, mama hotărî că nu poate să dea ochii cu Denney, Mary și tot restul populației din Pepper Tree Bay fără să se poată lauda că a luat masa în Soho. David plecase într-o călătorie de afaceri la Paris, iar Reggie era ocupat cu familia lui la High Wycombe.

– Putem să ne ducem fără bărbați, propuse Vicky. În Soho putem face orice.

– Știți pe unde e? întrebai.

Gerry luă harta Londrei și-mi arătă cu un pix

– Cam pe aici, spuse ea. Am fost cu Reggie pe acolo, dar nu mi s-a părut nimic deosebit.

– N-ați știut pe unde să vă duceți, răspunse Vicky. Oricum, mă îndoiesc că erați foarte atenți la ce se petrecea în jurul vostru.

– Exact, aveam alte treburi mai importante.

– Nu văd ce legătură are asta cu locul în care vom lua masa? interveni mama. Nu-mi rămâne decât să aleg eu.

– Da, de parcă te și pricepi la găsit adrese, observai cu ironie.

Sam ridică privirea din cărțile lui.

– Dacă veți înceta cu cearta, mă voi putea întoarce la muncă.

– Haideți să plecăm, propusei.

Ca de obicei, întâi făcurăm o plimbare prin fața vitrinelor. Londra arăta minunat în lumina apusului. Ajunserăm pe Picaddilly, unde mama ne opri brusc, arătând spre o clădire.

– Uite, e un local aici care arată foarte interesant. L-am văzut mai de mult.

Restaurantul avea fațada din marmură neagră și sticlă, și o firmă simplă, din neon verde, pe care scria: „Cafe Marseilles”.

Aveam impresia neplăcută că mama se lăsase păcălită de aparenta modestie a localului. Ceva atât de simplu și de neostentativ poate crea probleme într-un cartier ca West End.

– Mamă, îi spusei, n-am ajuns încă în Soho.

– Ba da, răspunse ea cu hotărâre.

– Am sentimentul că nu e un loc potrivit pentru noi.

– Să intrăm să vedem. Mie mi se pare un local destul de modest, spuse Vicky, care cunoștea Londra suficent de bine ca să știe ce spune.

O urmarăm pe mama înăuntru, dar prima privire fu de-ajuns să descoperim că avusesem dreptate. Chelnerul șef, imaculat în uniforma lui, ne conduse înăuntru. Restaurantul era mult peste posibilitățile noastre, cu ring de dans și orchestră proprie. Un șir de chelneri aștepta neclinit să dăm comanda, iar orchestra își pregătea instrumentele. Însoțitorul nostru ne spuse să așteptăm câteva secunde și dispăru.

– Să fugim, propusei.

Arătau nesigure, dar gândeau același lucru ca și mine. Numai că n-aveam nici una curajul să plece.

Ca și cum ne-ar fi simțit ezitarea, bărbatul se întoarse:

– Sunteți gata să mergeți la masă? întrebă el, făcând o plecăciune în fața mamei.

– Da, mulțumesc, răspunse mama cu demnitate.

– Ați dori o masă lângă orchestră?

– Ar fi foarte plăcut, zâmbi ea, întorcându-se să-l urmeze.

Gerry o prinse de braț și îi șopti la ureche:

– Mamă, trebuie să dăm un bacșiș foarte mare pentru astfel de locuri.

Mama, care nu era de acord cu bacșișurile, o ignoră.

Am fost conduse la masă, iar orchestra începu să cânte. Eram singurii clienți.

– De ce crezi că nu e nimeni? o întrebă mama pe Vicky.

– E prea devreme, răspunse ea. Cei care cinează aici nu vin decât după terminarea programului de teatru.

Unul dintre chelneri se apropie și îndreptă lingurile, care erau totuși drepte. Un altul aduse apă, iar al treilea desfăcu șervețelele și aduse mai aproape de fiecare coșulețele cu pâine.

Mama admira fără nici o grijă ringul de dans și decorațiile sălii. Primul chelner ne puse în față meniurile.

Ridicai unul, îl deschisei, apoi mă întorsei spre Vicky:

– Câți bani ai la tine?

– Nici unul, nu m-am gândit să-i cer lui David. Sper că-mi veți împrumuta voi.

– Citește meniul, e suficient primul rând și îți vei da seama de ce te întreb.

După cuvântul „Meniu”, scris cu litere mari, era vizibil următorul anunț: „Consumație obligatorie: cel puțin treizeci de șilingi de persoană”.

Având grijă să nu mă dau de gol în fața chelnerilor, le întrebai câți bani aveau. Adunând banii de la toate, puteam plăti consumația pentru o persoană.

Abia acum mama își dădu seama în ce situație eram.

– Trebuie să mă gândesc, spuse ea cu răceală.

Chelnerul care ne adusese meniurile se întorsese și ne privea aproape amenințător:

– Pot să vă iau comanda?

Mama ridică privirea spre el.

– De ce vin atât de mulți chelneri la masa noastră? întrebă ea. N-ar trebui să fim servite de unul singur?

Bărbatul ridică din umeri. Pe fața lui se citea disprețul. Era clar că voiseră să vadă care e de fapt situația noastră și se lămuriseră că intrasem aici din greșeală.

Orchestra încetase să mai cânte, iar dirijorul își aprinsese țigară. Ceilalți chelneri se relaxaseră, întorcându-ne spatele și începând să stea de vorbă.

Privind în jur, mama se îndreptă. Îl privi pe bărbatul din fața ei.

– Trimite-l pe chelnerul șef la mine, spuse ea, fără să adauge „te rog”. Comanda era clară și era singurul mod de a trata un servitor insolent.

Bărbatul aruncă o privire neliniștită spre colegii lui.

– Am spus chelnerul șef.

Întorcându-se pe călcâie, chelnerul dispăru, apoi se întoarse cu bărbatul care ne condusese la masă.

– Da, doamnă?

– Îmi pare rău, dar am intrat din greșeală în restaurantul dumneavoastră, spuse ea cu demnitate. Nu ne putem permite o consumație ca în meniu. Doriți să plecăm?

Figura bărbatului se îmblânzi.

– Nu, doamnă, răspunse el. Acesta este un anunț doar pentru cei care vin aici pentru ringul de dans. Obișnuiesc să stea o seară întreagă, consumând doar o cafea.

– Ne-ați putea sugera ceva pe care să ni-l permitem?

– Desigur, doamnă. V-aș sugera să luați câte un grătar. Vedeți aici, grătarul cu garnitură de ciuperci, cartofi prăjiți și sos de roșii. Ați putea renunța la ciuperci și să comandați o cafea după masă. Cu totul, vă va costa pe toate douăzeci și cinci de șilingi.

– Mulțumim, e o propunere minunată.

Bărbatul făcu un semn spre unul dintre chelneri, care luă comanda, apoi aruncă o privire nemulțumită spre orchestră. Imediat, dirijorul aruncă țigara și orchestra reîncepu să cânte.

Mâncarăm grătarul, stând drepte în scaune, cu demnitate. La ieșire, după câțiva pași, răsuflarăm ușurate.

– Uf! exclamă Gerry.

– Ce ființe îngrozitoare, se plânse Vicky. A fost cea mai îngrozitoare experiență din viața mea. N-o să mai plec niciodată fără bani la mine.

– Mie mi s-a părut o experiență interesantă, intervenii. De acum încolo, n-o să-mi mai fie frică de un chelner englez.

Capitolul 9

Vizita lui Reggie fusese una în fugă, pentru că dispăru din nou.

– Vaporul lui a plecat aproape imediat, spuse Gerry.

– Ai fost la High Wycombe? întrebai.

– Nu, n-am fost invitată.

– Dar tu și Reggie..

– Nici o poveste de dragoste nu durează o veșnicie, se încruntă ea. Desigur, nu se încheie așa de repede, dar…

Vocea ei era tristă. Își pierduse buna dispoziție obișnuită, devenind mai tăcută și mai rezervată. Fuma prea mult și slăbise.

Mă gândeam des la Reggie. Desigur, era un bărbat atrăgător, care avea peste tot admiratoare, dar ceva din ochii lui îmi spunea că nu e un marinar oarecare. Mă întrebam de unde o cunoscuse pe Laura. Gândul la Laura și la Irlanda îmi dădea aripi. În august, urma să plec în sfârșit în vizita mult dorită. Aveam nevoie de o vacanță, mai mult ca oricând. Trebuia să plec, chiar dacă gândul că Sam nu mergea cu mine îmi strângea inima. Cu toate acestea, el era încântat că voi reuși să fac această călătorie, pe care mi-o doream de atâta timp.

Laura îmi scrisese că nu mă primește decât dacă vine și Sam, mai ales că mama voia să meargă și ea. Din nefericire, soțul meu fusese invitat la un curs unde trebuia să ajungă neapărat. Acesta se ținea în Belfast și, dacă avea timp, urma să treacă și pe la Magillicuddy.

În ultima săptămână de dinaintea vacanței, ne mutarăm din Clapham Common în Streatham.

De multă vreme mă deranja mirosul cărbunelui cu care ne încălzeam casa. Mă săturasem și de căratul găleților cu cărbuni în fiecare zi, pentru că Sam era atât de des plecat, încât mare parte din timp această sarcină îmi revenea tot mie. Nici bucătăria micuță nu mă mai mulțumea. Într-o zi în care stăteam de vorbă cu nepoata domnișoarei Anderson, îi povestii despre problemele mele cu încălzirea. Spre marea mea uimire, ea avea soluția la aceste probleme. Una dintre colegele ei urma să se mute peste trei săptămâni dintr-o casă din Streatham. Camerele în care stătea erau nou renovate, iar mobila era modernă. Pentru că se găsea între bucătărie și baie, camera principală era tot timpul încălzită. În plus, avea apă caldă. Bucătăria era mare și modernă, cu toate că trebuia împărțită cu persoana care stătea în celelalte camere, dar care lucra șase zile pe săptămână. Nu-mi venea să cred că aveam această șansă. Îi adusei vestea lui Sam. Nu voiam să-i spun de față cu mama, pentru că nu găsisem un loc și pentru ea. Nu era foarte încântat.

– Sam, te rog, gândește-te că mai stăm în Anglia încă jumătate de an, cea mai friguroasă. N-ar fi minunat să nu mai avem grija încălzitului? În plus, mai avem și apă caldă. Gândește-te ce bine mi-ar prinde, cu reumatismul meu.

Acesta fu argumentul hotărâtor, iar soțul meu fu se acord să vizităm casa. Mai rămânea problema mamei.

O singură privire în interiorul casei fu de-ajuns pentru Sam. Camera mare, mobilată cu mobilă modernă, era curată și confortabilă. Bucătăria avea două sobe pe gaz, câte una pentru fiecare ocupant, iar proprietăreasa părea să ne placă. Până și problema mamei fu rezolvată, după multe calcule. Dacă ne mutam în august, chiar în acea zi Sam trebuia să plece la Dorking, unde avea loc cursul, iar eu puteam să stau cu mama, până când plecam în Irlanda.

Abia acum soțul meu îmi mărturisi că fusese invitat ca, după sfârșitul cursului, să meargă la Ardale, unde trebuia să conducă niște teste. Cu totul, urma să fie plecat mai mult de șase săptămâni, iar între timp urma să se elibereze și camera vecină. Numai într-un week-end va putea veni la Londra, iar între timp mama va rămâne ceva mai mult la Laura.

Deși nu recunoșteam, eram amândoi îngrijorați pentru mama. Oare cum se va întoarce în Australia? Noi n-aveam de ce să ne facem probleme, aveam plătit drumul dus-întors. Dar ea, ce va face?

Pentru că era singurul care avea timp liber, Sam fu cel care făcu bagajele. După terminarea serviciului, ajunserăm și noi în noua casă, unde soțul meu aranjase totul. După masă urma să plece la Dorking. Eram căsătoriți de un an și unsprezece luni și la plecarea lui simții că lumea s-a sfârșit. Stătui în pat, spunându-i mamei că sunt răcită și plângând pe înfundate.

Spre marea mea surpriză, a doua zi veniră să vadă noua casă trei persoane: Vicky, Gerry și… Laura. Plină de entuziasm, ne invită pe toate la masă. Pe drum, profitând de faptul că eram singură cu ea în spatele celorlalte, o întrebai:

– Cum l-ai întâlnit pe Reggie Arbuthnot?

– Iarna trecută l-a adus Gerry în vizită. Mai târziu, l-a invitat Danny la o partidă de vânătoare.

– Ce părere ai despre povestea lor?

– Draga mea, dacă Gerry îl vrea pe Reggie Arbuthnot, nu trebuie să facă altceva decât să-l țină strâns.

– Asta e filozofia ta de viață?

– Eu am câștigat ce mi-am dorit. Am vrut să mă mărit cu Danny și am reușit, spuse ea, apoi se întoarse și îmi zâmbi. Văd c-ai avut grijă să-l pui la adăpost pe Sam înainte de venirea mea.

– În primul rând, nu știam că vii. În al doilea, nu există nimic pe lume care să-l împiedice pe Sam să lucreze atunci când s-a hotărât s-o facă.

– Am venit special să-l iau pe soțul tău. Acum trebuie să mă întorc fără el.

– Ne vei avea pe noi, pe mama și pe mine.

– Voi puteți să veniți joi, dar eu plec mâine. Dacă mă întrebi de ce, e pentru că nu suport să-i văd pe irlandezii emigranți care se întorc în țara de origine. Fac același lucru cu toții.

– Ce anume?

– O să vezi și o să faci și tu la fel, dar eu n-am de gând să fiu de față.

Așa că joi luai împreună cu mama trenul de patru spre Liverpool. Ajungând în tren, ne găsirăm locurile și coborârăm să bem un ceai înainte de plecare. Nu eram prea liniștită, pentru că în geamantan aveam corecturile cărții mele, care sosiseră de dimineață, împreună cu un bilet în care eram rugată să nu întârzii prea mult cu modificările cerute.

Drumul spre Liverpool fu unul plăcut, fără incidente.

La coborâre, primul sunet care mă izbi fu strigătul șoferilor de autobuz:

– Pentru Dublin, veniți aici!

Fusei copleșită de o stare de fericire: aici, chiar în acest loc, au stat tatăl și chiar bunicul meu.

Autobuzul vechi și aglomerat ne conduse spre chei, de unde luarăm feribotul. Era deja seară când ajunserăm în Dublin. La vamă, ofițerul care controla bagajele dând cu ochii de manuscris, mă întrebă:

– Ce e acesta?

– E cartea mea.

– Ați scris-o dumneavoastră? exclamă el, cu admirație vizibilă. Dumnezeu să vă aibă în pază, nu știu cum ați reușit!

Ne lăsă să trecem, făcându-ne un semn cu mâna.

Aranjasem să stăm la Dublin peste noapte, pentru că voiam să vizităm orașul. A doua zi dimineață, plecând la plimbare, zărirăm polițistul care dirija circulația la colțul străzii. Arăta atât de mare, de sigur pe el și de irlandez, încât simții că trebuie să stau de vorbă cu el.

– Mamă, așteaptă-mă aici.

Mă îndreptai spre el, atentă să nu încurc circulația și își dădu seama că am nevoie de ajutor.

– Nu vă supărați, de unde pleacă autobuzul de Meath spre Kells?

– Ați venit tocmai din Australia să mă întrebați de unde pleacă autobuzul spre Kells?

– De unde știți că vin din Australia?

– După voce și după felul în care mergeți. Nu după figură, pentru că e o figură de irlandez. De la Kells ați plecat spre Australia?

– Tata a făcut-o, răspunsei.

– Oh, suspină el. Floarea țării, tot ce e mai bun în ea vine din zona asta.

Privirea lui mă făcea să mă simt acasă.

– Mergeți drept înainte și Dumnezeu să vă aibă în pază!

Când ajunserăm la autobuz, doi tineri care stăteau în așteptare își dădură imediat seama că suntem „străini” și ne ajutară să urcăm, chiar ne găsiră locuri confortabile.

Când le întinsei bani refuzară cu hotărâre, zâmbindu-mi:

– E o onoare să vă cunoaștem.

Mi-ar fi plăcut ca și autobuzul să fie la fel de confortabil ca zâmbetele lor, dar era unul dintre cele mai proaste în care avusesem ocazia să urc.

Mama nu mă lăsa deloc să mă cufund în gândurile mele, arătându-mi mereu câte ceva.

– Uite ce iarbă verde! Ai mai văzut vaci atât de frumoase?

Fiecare exclamație era însoțită de un ghiont sau de un cot.

– Mamă, pot să văd și singură. Nu înțeleg de ce nu pot admira ceva și fără să am coastele învinețite! Nu vreau să vorbesc despre peisaj, vreau să mă gândesc la el!

– Nu ești bună ca însoțitor într-o călătorie. Dacă voiai liniște, de ce n-ai plecat pe o insulă părăsită în Pacific!

Coborârăm la Kells, unde ne aștepta o trăsură, care trebuia să ne ducă la Magillicuddy. Plimbarea prin aerul răcoros ne făcea bine. Când intrarăm pe porțile conacului, se lăsase deja întunericul. Unul dintre servitorii Laurei, care se numea Mulligan, îl ajută pe conducătorul trăsurii să descarce bagajele.

La auzul zgomotelor, pe trepte apăru stăpâna casei.

– Bine ați venit! spuse ea, sărutându-ne pe amândouă. Haideți, intrați, se vor ocupa ei de bagaje.

Salonul era mare, cu ferestre imense și cu draperii de catifea. Mobila era veche, dar solidă și frumoasă. Ornamentele și porțelanurile dădeau un farmec deosebit încăperii. Mâna iscusită a Laurei se vedea peste tot. Era clar că adusese un nou suflu de viață casei.

– Veți sta în cele două camere din fund, spuse ea. Vi le-aș fi dat pe cele din față, dar sunt umede și n-ar face bine reumatismului Theodorei.

Camerele erau confortabile și bine mobilate. Când ne întorserăm, în salon fusese făcut focul. Apăru și Danny, cu un zâmbet primitor pe buze și cu fața lui frumoasă luminată de plăcere.

– Verii din colonii, zâmbi el. Ce vreți să beți? Sherry, whisky? Eu prefer să beau whisky…

– Sherry, mulțumesc, răspunse mama.

– Ce mai face țara voastră blestemată? Tot cu țânțari și călduri?

– Măcar e țară și nu colonie, cum spun unii, intervenii.

– E vreo diferență?

– Nu te obosi să-i explici, Theodora, mă sfătui Laura. Știe foarte bine despre ce e vorba, dar așa se poartă el.

În timpul mesei, Danny continuă să bea. Figura îi deveni mai palidă și mai obosită văzând cu ochii. Cu toate acestea, era încă amuzant și atent la ce spuneau ceilalți. Se retrase destul de devreme, fără ca Laura să facă vreaun comentariu.

A doua zi dimineață, cei doi soți își terminaseră micul dejun când coborârăm și noi.

– Serviți-vă cu ce vreți de pe măsuță. Mulligan va mai face niște ceai.

Aveam din ce alege: șuncă, rinichi pe grătar, porridge, cotlete de miel, pâine caldă de casă, gem de căpșuni și frișcă.

Mama nu putea sta la masă fără să spună ceva, așa că întrebă cum e vremea și dacă Danny vrea să călărească în această dimineață. Răspunsurile fură monosilabice.

– Mamă, mănâncă-ți micul dejun și nu mai pune atâtea întrebări, îi spusei.

Danny se ridică, luându-și biciul de călărie care aștepta lângă fotoliu și se îndreptă spre ușă.

– Mătușă Helen, spuse el, oprindu-se în fața ușii, voi fi la grajduri. După ce-ți vei termina scrisorile, poate vrei să vii acolo.

– Scrisorile? întrebă mama. De unde aș primi scrisori?

Bărbatul o privi surprins și, pentru că nu știa ce să spună, ieși.

– Mamă, zâmbii eu, nu-ți dai seama că în Irlanda femeile nu ies din casă imediat după micul dejun? Se retrag în camerele lor, *să scrie scrisori*. Cu alte cuvinte, să nu mai stea în picioarele gazdelor.

Laura începu să râdă.

– Da, e o idee foarte bună. Theodora, vrei să-ți împrumut echipament de călărie?

– Și ce să călăresc?

– Nu trebuie să călărești neapărat, dar ai arăta ciudat la grajduri îmbrăcată așa.

– În acest caz, împrumută-mi ceva potrivit de îmbrăcat. Cine știe, poate chiar mă urc pe un cal.

– Chiar ar trebui. În vine îți curge cel mai bun sânge irlandez.

La grajduri nu se vorbi decât despre cai. Danny părea că știe foarte multe lucruri. Băieții de la grajduri îi spuneau „stăpâne” și îl lăudau pentru cunoștințele lui, dar privirile lor se întorceau foarte des spre Laura, căutând aprobarea ei. Era clar cine era adevăratul stăpân de la Magillicuddy.

Lăsându-i să-și vadă de treburile cotidiene, plecarăm la o plimbare pe domeniu.

– Știi ce, mamă, cred că Laura și-a luat o sarcină foarte grea. Nu cred că Danny face ceva cu adevărat pentru fermă.

Mama clătină din cap.

– Băutura a fost întotdeauna blestemul bărbaților Montgomery.

După-amiază o însoţirăm pe Laura în vizitele ei, iar mama îşi aminti toate obiceiurile care se respectau în casa noastră înainte de moartea tatălui meu.

Seara fu asemănătoare celei trecute. Danny bău din nou prea mult şi se retrase devreme la culcare.

În pat, rămăsei gândindu-mă la toate acestea. Asta e Irlanda, Irlanda mea. Mai bine decât am visat: câmpurile sunt mai verzi, aerul mai proaspăt. Dar şi mai rău: Danny e un irlandez get-beget.

Din când în când mă întrebam plină de îngrijorare ce face Sam. Nu primisem nici măcar o singură scrisoare de la el.

Vineri ne duserăm cu toţii în „ Casa Mare”. Era o clădire spaţioasă, cu săli mari, aranjate pentru primirea unui număr mare de ospeţi. Exista şi o formaţie de muzică de dans, specific irlandeză.

Toţi bărbaţii dansară cu mine. Mă priveau şi vorbeau cu mine într-un mod ciudat de provocator. Seara se dovedi una foarte plăcută. Mama era când încântată, când îngrozită de poveştile pe care le spunea Rory Montgomery.

Pe drumul de întoarcere spre Magillicuddy, îmi dorii să nu mai plec din Irlanda. Mă simţeam minunat: frumoasă, deşteaptă şi exact la fel cu cei care umpluseră „Casa Mare”. Nu mă gândeam deloc la Sam.

Trăii în această stare de totală uitare o săptămână încheiată. Nu eram de acord cu insistenţa mamei de a face o vizită în Belfast, până când nu-mi aminti că Sam urma să ajungă acolo.

Următoarea surpriză veni de la Laura, care ne anunţă că trebuie să ajungă în Anglia şi, pentru că aveam în plan să petrecem două zile în Dublin şi trei sau patru în Ulster, intenţiona să ajungă în Dorcking şi să se asigure că Sam nu uită să vină în Belfast.

Căzui imediat din nori.

– Lasă-l în pace, îi spusei Laurei. N-are cum să uite. A fost invitat la o conferință, nu uită niciodată lucrurile legate de muncă.

– Știu, dar am de gând să-l fac să uite de muncă pentru câteva zile. Spuneai că se întoarce la Londra pe douăzeci?

N-am fost niciodată o femeie geloasă, dar inima mi se strânse în piept la gândul că Laura îl va cauta pe Sam. Era foarte frumoasă, atrăgătoare într-un fel în care știam că eu nu pot să fiu. Bărbații o atrăgeau întotdeauna și nu ezita să se bucure de efectul pe care îl avea asupra lor. Nu voia să facă rău, dar nu înceta.

– Laura, te rog să-l lași în pace, nu vreau să-l pui într-o situație jenantă.

– Prostii! răspunse ea.

Eram sigură că voia să facă ce spusese.

Părăsii Magillicuddy cu hotărârea să mă întorc înainte de plecarea din Anglia, așa că despărțirea fu ușoară. Zilele din Dublin le petrecurăm la domnul Hanrahan, un vechi prieten de familie.

Îmi aduceam aminte că venise o dată, cu foarte mult timp în urmă, când eram copil, în Pepper Tree Bay și-i ceruse tatei să-i arate întreaga familie de fete. Eram cinci, iar Gerry, foarte mică, trebuise să se așeze lângă noi de-a lungul zidului, în timp ce tata ne prezenta cu mândrie, rostind numele fiecăreia: Victoria Yvonne Montgomery; Denille Shannon Montgomery; Geraldine Rory Montgomery; Theodora Eileen Montgomery, Mary Cathleen Montgomery.

Domnul Hanrahan râsese, tachinându-l pe tata pe tema numelor specific irlandeze. Mi-l aduceam foarte bine aminte, cu toate că în acele zile nu era acest bătrân politicos și blând, ci un bărbat solid, cu obraji roșii și care obișnuia să-l contrazică foarte des pe tata.

Acum locuia într-o casă spațioasă și bine îngrijită, în care ne primi cu multă căldură. Până ce masa fu servită, stăturăm de vorbă, iar el vru să-i povestim tot ce văzusem la Magillicuddy. Ne povesti că Laura îl vizitase de câte ori trecuse prin Dublin și că era foarte legat de ea. Apoi se întoarse spre mine.

– Îmi amintești foarte mult de tatăl tău. Țineam cel mai mult la el și la Tim. Ești bine venită aici de fiecare dată când ajungi în Irlanda. Casa asta poate să-ți spună multe povești despre tatăl tău, iar ușile ei vor fi tot timpul deschise pentru tine.

– O să vin cu mare plăcere, promisei.

După-amiază fuserăm conduse în camerele noastre să ne odihnim. Știam că gazda noastră avea nevoie de odihnă, așa că ne retraserăm.

Cina semăna foarte mult cu cea de la Magillicuddy: fazan, cotlete de miel și plăcinte cu fructe. Și domnul Hanrahan bea whisky, la fel de mult ca Danny.

– E parte din viața de aici, mamă, spusei.

– În acest caz, îmi pare rău ca Laura s-a întors, fu răspunsul ei. Nu mă miră că irlandezii pleacă de aici.

– Nu din cauza băuturii, mamă, pentru că o iau cu ei. E din cauza populației prea mari pentru o insulă atât de mică.

– Prostii! răspunse mama, împrumutând expresia favorită a Laurei.

A doua zi ajunserăm în Belfast, unde ne cazarăm la un hotel. Pentru a-și potoli setea de cunoaștere, mama mă târî prin tot orașul, cu oprire la Casa Parlamentului și în fața clădirii Universității.

– A, nu, mamă! Nu ne e de-ajuns că Sam ne va aduce aici imediat ce sosește în oraș?

– Ai primit vreo scrisoare de la el?

– Nu, cred că m-a uitat în clipa în care a urcat în trenul de Liverpool.

Mama începu să râdă.

– Cred că Laura îi va povesti cât succes ai avut la petreceri.

Nici n-ar fi putut să-mi spună ceva mai deprimant.

Timpul se scurse în excursii nesfârşite, chiar şi cu autobuzul în localităţile din jur. Vremea nu era favorabilă turismului, tot timpul cădea o ploaie măruntă şi rece, da nu putea s-o ţină pe mama pe loc. Era hotărâtă să vadă cât mai multe.

Cu o zi înainte de venirea lui Sam, mă revoltai. Nu mai suportam ruine şi monumente naţionale.

– Mamă, tu te duci unde vrei, eu am de gând să ajung astăzi la Larne.

– De ce? Nu e decât un orăşel de pescari.

Nu i-am spus că de fapt voiam să fac o călătorie în văile din Antrim, cunoscute de toţi irlandezii. Nu i-ar fi plăcut urcatul şi coborâtul, prefera peisajele şi drumurile confortabile.

Aşa că fiecare plecă în direcţia dorită: eu la Larne şi mama la Portadown.

În autobuz, răsuflai uşurată. În sfârşit singură! Cu toate acestea, eram îngrijorată din cauza lui Sam. Nu-mi trimisese nici măcar o singură scrisoare, iar acum Laura era cu el.

Cât de mult o admirase! Oare de ce nu-i povestisem despre toate problemele pe care le provocase în Pepper Tree Bay, înainte de plecare? Oricum, n-ar fi schimbat nimic, bărbaţii admiră femeile cu trecut zbuciumat. Ştiam că lui Sam îi plac femeile cu personalitate, iar pentru el vocea era aproape mai importantă decât figura. Laura avea o voce atât de plăcută, cu uşor accent irlandez.

Coborârăm din autobuz, iar şoferul ne spuse:

– Dacă rămâneţi pe cărare, nu vă veţi rătăci. Dacă se întâmplă totuşi acest lucru, mai aveţi o şansă. Peste o oră vine următorul autobuz.

Așteptai până când restul călătorilor se împrăștiară și alesei o potecă micuță, pe care speram că n-o văzuse nimeni. Cobora spre vale, printre copaci. Auzeam zgomotul apei la câțiva pași în fața mea, iar aerul devenise răcoros. Ajunsei lângă râu, exact în locul în care făcea o cascadă micuță. Mă așezai pe iarbă, bucurându-mă de frumusețea naturii. Închizând ochii, mă lăsai pe spate, ascultând sunetul apei și bâzâitul insectelor.

Stăteam așa de mult timp, când auzii pași apropiidu-se pe cărarea pe care venisem. Deschisei ochii, dar soarele mă orbi. Trecură câteva secunde bune până când reușii să-l zăresc pe cel care se apropiase deja de mine. Recunoscui imediat ochii albaștri și zâmbetul blând: era polițistul din Dublin. Diferența era că purta o cămașă albă și avea capul descoperit, cu părul răvășit de vânt.

– Ah! Aici erai, spuse el cu un zâmbet, de parcă m-ar fi căutat.

– Nu știam că ești aici, răspunsei. Cu ce ai venit?

– Cu autobuzul, desigur.

– Nu te-am zărit.

– Nu te așteptai să mă vezi, așa că n-aveai cum să mă observi.

Se așeză lângă mine, privindu-mă cu atenție.

– Cauți zânele? mă întrebă.

– Există zâne?

– Nu spune așa ceva! Sunt foarte sensibile.

– Le-ai văzut vreodată?

– Trebuie să crezi în ele ca să le vezi.

Atmosfera din jurul meu era magică: de pe apă se ridica o ceață ușoară, iar cascada părea o perdea argintie de spumă. Mi se părea că sunt într-o poveste.

– Cred, șoptii, privindu-l în față.

– În acest caz, dacă vrei să vii cu mine dincolo de apă, îți voi arăta unde locuiesc zânele.

Privii cascada cu neîncredere.

– Dar nu e ud și alunecos dincolo? Nu vreau să cad dacă sar.

– Nu e decât un pas, mă liniști el, întinzându-mi mâna. Dă-ți jos pantofii, mă sfătui el. Dacă trecem dincolo de cascadă, vei vedea ce ți-am promis, dar nu trebuie să-ți fie frică.

Se descălță și el, apoi mă luă de mână. Sărirăm împreună, plutind deasupra apei. Mă simțeam ciudat de ușoară, ca o pană. Aterizarăm în iarba moale de dincolo.

– Acum trebuie să te așezi jos, cu urechea lipită de pământ și să privești în direcția acelor grote, îmi spuse, arătându-mi cu degetul.

Îi urmai sfaturile, rămânând neclintită. Sunetul apei îmi umplea urechile. El se așeză lângă mine, în aceeași poziție.

Îmi doream foarte mult să văd zânele și știam că, dacă mă concentrez destul de mult, acest lucru e posibil. Fixai cu privirea ceața de deasupra grotelor, care părea că dansează după niște modele necunoscute muritorilor. Un sunet de pe altă lume îmi umplu urechile. Mă întorsei spre bărbatul de lângă mine, iar el îmi zâmbi:

– Putem să plecăm acum, spuse cu vocea lui adâncă.

Mă ajută să mă ridic și sărirăm înapoi. Așezându-se pe iarbă, se încălță.

– Eu trebuie să plec, îmi spuse. Mai am și alte zâne de văzut.

– O să ne mai vedem? îl întrebai.

– Eu voi fi în autobuz, apoi în Belfast și în trenul spre Dublin.

– În trenul spre Dublin?

– Da, ne vom vedea acolo.

– Dar…

Își luă haina și se îndepărtă pe drumul care ducea în josul văii. Se mai întoarse o dată și-mi făcu semn cu mâna.

***

Mama fusese la Armagh și era foarte încântată de excursie, pe care mi-o povesti cu lux de amănunte.

A doua zi dimineață ne duserăm la poștă să vedem dacă Sam nu mi-a scris o scrisoare, dar nu era nici una.

– Nu știu ce-a pățit, spuse mama.

Ridicai din umeri.

– Să mergem la Universitate, propuse ea, poate aflăm ceva despre el. Oricum, conferința are loc în această seară.

– N-au decât informații legate de lucrarea pe care o prezintă, protestai.

– Trebuie să-l găsim și Universitatea e unul dintre cele mai bune locuri de unde să ne începem căutarea.

– Mai bine aflăm la ce oră vine feribotul de la Liverpool, ar trebui să fie în el.

– Bineînțeles! exclamă mama, e o idee minunată.

Spre dezamăgirea noastră, feribotul sosise deja de mai mult timp.

– Înseamnă că e deja aici, spuse mama. Trebuie să plecăm imediat spre Universitate.

– Nu vreau să-l caut eu.

– Theodora, nu fi dificilă.

– Tu n-ai fi în locul meu?

– Știi că așa e Sam, cu capul în nori.

Mă îndoiam că în prezența Laurei era cu capul în nori, dar nu-i spusei nimic mamei, nu voiam să creadă că sunt geloasă. Nu voiam să mă duc la Universitate, pentru că eram supărată pe el. Eu îi scrisesem o dată la două zile, iar el nu-mi dăduse nici un semn de viață. Prin urmare, mama se duse singură.

– O să-l aduc aici la timp pentru masa de prânz, promise ea. Ai răbdare.

Știam că n-are cum să-l găsească. Probabil că acum era deja cu profesorii de la Universitate, discutând despre o problemă

importantă pentru omenire. Pe de o parte, eram conștientă că nu putea să-și piardă timpul căutându-mă, când avea atâtea de rezolvat cu oamenii pe care venise să-i vadă. Pe de alta, eram supărată că nu-i păsase de mine. Numai persoane ca Laura puteau să-l facă să uite de lucru mai mult de zece minute.

După cum îmi imaginasem, mama se întoarse fără el. Privirea ei îmi spunea că se străduiește să nu-mi plângă de milă.

– Am aflat că a venit, spuse ea, dar a plecat împreună cu un profesor.

– Și n-a lăsat nici un mesaj?

– Nu tocmai. A spus organizatorilor că ne așteaptă pe amândouă să venim la prelegerea lui din această seară.

Simții că mă aprind, dar nu spusei nimic.

– Am lăsat un mesaj în care i-am spus unde stăm, adăugă mama, plină de speranță. O să i-l dea în clipa în care se întoarce.

– Și noi ar trebui să stăm aici, așteptând până când Măria sa catadicsește să ne vadă? Nu, n-am de gând să fac asta. Tu rămâi aici, mamă, pentru că nu poți să vii cu mine. Vreau să plec singură.

– Unde te duci?

– Mă duc la Dublin. O să stau peste noapte la domnul Hanrahan, dacă vrea să mă primească, iar mâine mă voi întoarce la Magillicuddy.

Mama păru să nu înțeleagă că era un ultimatum.

– Nu poți să-l aștepți pe Sam, draga mea? La urma urmei, cred că are tot week-endul liber. Puteți merge împreună.

– Nu, nu-l voi mai aștepta pe Sam niciodată, toată viața mea. Oricum, e prea ocupat să meargă la Magillicuddy. Întotdeauna e prea ocupat și nu vrea să meargă decât acolo unde îl duce munca. Mie mi se poate întâmpla orice.

Prinsei în ultima clipă trenul spre Dublin, iar mama rămase în Belfast. Nu-mi ținu nici o lecție și nici nu-mi dădu vreun sfat.

Știam că Sam nu va veni după mine. Nu putea fi forțat să facă un lucru pe care nu-l dorea. Gestul meu nu era făcut pentru a-i atrage atenția. Mintea lui logică i-ar fi spus că, dacă am plecat la Dublin, a fost pentru că mi-am dorit să mă duc acolo.

În Dublin mă dusei direct la domnul Hanrahan. Era bucuros să mă primească să stau cât vreau.

La cină stăturăm de vorbă, povestind despre tata și despre Magillicuddy.

A doua zi dimineață știam foarte bine unde vreau să mă duc: la intersecția din capătul străzii O'Connell, unde polițistul cu ochi albaștri dirija circulația.

Cădea o ploaie ușoară, dar toată lumea era zgribulită și ascunsă sub umbrele. Numai polițistul era imperturbabil. Stătui la marginea străzii, urmărindu-l cu privirea. De câteva ori se întoarse în direcția mea, dar nu mă privea mai mult decât pe oricare alt trecător. Aveam inima grea. Poate că, dacă mai fac un pas, mă va observa.

– Magillicuddy!

Nu-mi crezui urechilor. Vocea lui Sam? E imposibil! N-are cum să fie el!

Mă întorsei, privindu-l cu uimire.

– Tocmai am coborât din tren. Unde te duceai?

Își puse bagajul jos, frecându-și mâinile ca să le încălzească. Mă privea cu ochii îngustați, cu acea privire care mă speria, făcându-mă să-mi dau seama că înțelege mult mai multe decât pare.

– Unde te duceai? mă întrebă din nou.

– Voiam să-l întreb pe polițist de unde să iau autobuzul pentru Kells.

– Chiar vrei să te duci în Kells? spuse el cu blândețe.

– Ai ținut prelegerea? îl întrebai cu răceală.

– Da, a ieși minunat. Păcat că n-ai fost acolo.

– De ce nu mi-ai scris?

Suspină și, băgând mâna în buzunar, scoase câteva scrisori. Cred că erau șase.

– De ce nu mi-ai spus că Magillicuddy e numele unui loc, nu al unui oraș? Am găsit pe hartă că orașul cu acest nume e în Limerick, așa că am trimis scrisorile pe această adresă. Toate mi-au venit înapoi, le-am găsit acasă când am ajuns în Londra. Ba cred că mai găsim încă vreo două.

– Sam, dar știai că Laura trăiește în Meath.

– Nu, nu știam, tu credeai că știu. Ai uitat să-mi dai adresa.

– N-aveam cum să uit.

– Draga mea, dar uiți o mulțime de lucruri: unde îți sunt papucii sau poșeta, sau orice altceva. Nu știi niciodată unde ai lăsat foarfeca.

Mai aveam un as în mânecă.

– Cum te-ai simțit cu Laura? întrebai cu ironie.

În ochii lui sclipi amuzamentul.

– Ca să-ți spun adevărul, am fugit de ea. E o apariție pentru ochii unui bărbat, dar e prea mult pentru mine. Când mi-a trimis un bilet că vine să mă vadă în Dorking, mi-am făcut bagajul și am zbughit-o la Londra.

Izbucnii în râs. Numai că soțul meu îmi mai rezerva o surpriză.

– Așadar, acesta este polițistul despre care mi-a vorbit doamna Monty? Se pare că v-a cucerit pe amândouă. Arată foarte bine. Vrei să mă duc să-l întreb ceva ca să ne poți compara?

– E drăguț, spusei, aruncând o privire bărbatului care dirija traficul. Dar, la urma urmei, nu-i decât un polițist, adăugai, după câteva secunde de tăcere.

– Nu trebuie să fiu în Ardale decât marți, deci avem câteva zile la dispoziție. Unde vrei să mergem? mă întrebă Sam.

Ridicai din umeri.

– Avem la dispoziție tot sudul Irlandei.

– Păi… să vedem; Cork? Sau Killarney? Dar ce părere ai despre Claddagh?

– Sam, de unde știi despre Claddagh?

– De când am făcut greșeala cu adresa, am mai citit câte ceva.

– Nu vrei să mergi la Magillicuddy?

– Nu cred că mi-ar prinde bine, dar te rog să nu-i mărturisești Laurei că am spus asta.

Ne privirăm zâmbind, iar el mă luă de mână, strângându-mi degetele cu afecțiune.

– Unde e mama?

– Se pare că a descoperit plăcerea de a călători fără tine. Se va întoarce singură la Londra.

Amândoi știam foarte bine că mama dorise să ne lase singuri.

– Câți bani ai la tine, Sam?

– Mulți, am primit și plata pentru munca de la Dorking și cea pe un articol pe care l-am scris în Australia și care a fost publicat.

– Suntem bogați! Să mergem să sărbătorim!

Capitolul 10

Septembrie. La St. Hilda se făceau de zor pregătirile pentru sosirea iernii, cu toate că vremea era încă minunată. Draperiile grele erau scoase la aer, se făcea provizia de cărbuni, tot ce putea fi spălat era spălat.

– Trebuie ca totul să arate strălucitor pentru iarnă, spuse domnișoara Anderson, apoi se întoarse spre mine. Credeți că puteți termina planșele acelea cu ilustrații la care lucrați? Dacă le vom pune în clase, vor aduce un suflu nou.

– Nu mai am de făcut decât două, sper că vor fi gata până vineri.

Din cauza perdelelor noi care trebuia făcute, mă văzui nevoită să amân lucrul la planșe.

Sam era foarte ocupat la Ardale, dar își făcea timp să-mi scrie câte o scrisoare pe zi. Mama făcea vizite periodice la companiile de turism și la firmele care făceau transporturi căutând o ofertă potrivită pentru drumul de întoarcere, eventual ca însoțitoare a unui pacient bolnav, care are nevoie de o asistentă medicală. Gerry își făcuse prieteni din lumea

artistică și nu ne vizita decât rar, pentru a-și spăla câte ceva sau a face reparații unor haine. Numai mama avusese curajul s-o întrebe ce face Reggie.

– Oh, vaporul lui e prin Ceylon, pe undeva, răspunsese ea, nepăsătoare.

Înțelegând că nu vrea să vorbească despre el, mama schimbase subiectul.

– Gerry, știi că geamantamul în care pui acum hainele e al meu. Nu vreau ca, în cazul în care apare o ofertă, să te caut peste tot pentru geamantan.

– Nu e al tău, mamă, dacă ar fi fost așa, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să-l iau. Dar este cel în care mi-am adus hainele când am venit.

– Prostii, cu el am fost în Germania, poți vedea eticheta.

– Nu contează, pentru că l-ai luat într-adevăr cu tine, peste tot pe unde te-ai dus. Dar a venit în Anglia cu mine, se vede ștampila de Southampton, iar tu ai venit direct la Londra.

Așteptam cu răbdare clipa în care să pot strecura un cuvânt în această discuție.

– Când veți termina cu cearta, veți descoperi că e geamantanul meu. Gerry l-a împrumutat pe „Moreton Bay”

Protestară amândouă, dar luai geamantanul și, ridicându-l în fața ochilor lor, le arătai numele meu, scris cu litere îngrijite pe spatele lui.

– Gerry, să-ți fie rușine, spuse mama, întotdeauna te faci stăpână pe lucrurile altora!

– Da, sunt distrusă!

– Hei, intervenii, nu vă mai certați și haideți să bem un ceai.

Chiar dacă părea liniștită, știam foarte bine că Gerry nu era în apele ei. Uneori rămânea clipe în șir tăcută, iar privirea ei era

întunecată. Speram din toată inima ca, înainte de a ne întoarce în Australia, vaporul lui Reggie se va întoarce, aducând cu el vești bune.

Între timp primirăm o scrisoare de la Denney, în care ne scria că Mary era bolnavă și că nu evoluează prea bine. Îngrijorată, mama își reînnoi eforturile de a găsi o soluție pentru întoarcere.

Vremea se răcise și, o dată cu ea, revenise și reumatismul meu. Începusem să tânjesc după clima de acasă.

Într-o zi, mă întorsei acasă în pauza de prânz ca să iau niște cărți. Intrând, o descoperii pe mama în mijlocul camerei, înconjurată de geamantane și haine, cu o ceașcă de ceai lângă ea.

– Mamă, ce faci?

– Îmi fac bagajul, plec pe douăzeci și opt.

Căutai în geantă calendarul, încercând se descopăr câte zile mai avea la dispoziție.

– Paisprezece zile! exclamai, uluită. Ce s-a întâmplat, ai găsit un pacient?

– Douăzeci, mai exact, răspunse ea. Pune-ți o ceașcă de ceai, e fierbinte și cred că vei avea nevoie.

– Douăzeci de pacienți! Cu cine vei mai avea grijă de ei?

– Cu încă două persoane, un bărbat și o femeie. Nu mai știu cum îi cheamă.

– Dar ce boală au pacienții? Sper că n-au lepră.

– Nu, răspunse ea, dar privirea ei spunea că nu era mult mai bine.

– Sunt nebuni? Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, spune-mi despre ce e vorba!

– Sunt copii orfani, care merg la o casă de copii.

– Copii? Douăzeci? Te vor scoate din minți!

– N-au cum să fie mai răi decât erați voi. Toate cinci făceați mai mult decât douăzeci de copii din Pepper Tree Bay.

– Da, dar acum ai cincizeci de ani. Nu mai poți face ce făceai la douăzeci de ani!

– Ba pot și o voi face. Nu cred că-ți dai seama ce onoare mi s-a făcut. Au fost zeci de persoane doritoare, și m-au ales pe mine. E o responsabilitate foarte mare, iar cel care are grijă de ei trebuie să fie un caracter ireproșabil și un adevărat profesionist.

Mă așezai pe pat.

– Mamă, nu trebuie să pleci acum. Poți să mai aștepți trei luni și plecăm împreună. În trei luni vom câștiga suficient pentru un bilet. Vine și Gerry cu noi.

– Și cum rămâne cu Mary?

– Oricum, până ajungi acasă se poate întâmpla orice. Mai ales că... o, nu se poate, *Temistocles*, vaporul tău, merge prin Africa de Sud, nu-i așa? Mamă, nu poți să faci șase săptămâni pe drum!

Cu toate eforturile mele, mama nu se lăsă convinsă să amâne plecarea. Când îmi dădui seama că nu mai aveam ce face, vorbii la telefon cu Sam. Mai întâi de toate, hotărâram că se va întoarce în week-endul plecării ei. Apoi, pentru că aveam destui bani ca urmare a lucrului lui, hotărârăm să dăm o petrecere în cinstea mamei.

Mai rămânea problema invitaților. Mama nu avusese colege de serviciu și nici nu puteam invita familia Arbuthnot. Mai rămâneau cunoștințele noastre, studenți și prieteni ai mei și ai lui Sam. Nu știam cât de dornici erau să vină la o petrecere dată pentru mama, dar veniră cu toții.

Pe masă erau cantități impresionante de curry – așa cum numai familia Montgomery știa să facă– fructe, plăcinte, frișcă și salată de fructe. Sam și Gerry aduseră o mare cantitate de cidru și una mult mai modestă de suc de mere, toate în sticle asemănătoare. Din prima clipă, oaspeții fură informați că mama va bea suc de mere, dar că va fi informată că bea cidru, ca toată

lumea. Noi îi spusesem deja că este vorba despre o băutură făcută din mere, dar nici un cuvânt nu fusese spus despre conținutul de alcool din cidru.

Paharele erau umplute și golite cu repeziciune, iar Sam avea grijă ca în paharul mamei să nu fie decât suc de mere.

– Uite ce bine se simte toată lumea, spuse mama. Nu înțeleg de ce oamenii spun că nu se poate face o petrecere fără băuturi alcoolice.

Cu toții își aduseră aminte să dea aprobator din cap, fără să înceapă să râdă.

Se spuseră anecdote de la Universitate și povești nostime din copilăria noastră. Mama avea un bagaj inepuizabil de astfel de povestiri. Cu totul, petrecerea fu un succes. Înainte de plecare, toată lumea bău în cinstea mamei și o sărutară pe obraji, urându-i drum bun.

Nu mai rămânea decât ziua de duminică, în care se definitivară bagajele. Luni ne luarăm cu toții la revedere de la mama, cu inimile strânse. Petrecerea nu ne mai lăsase suficienți bani pentru a merge cu ea la Liverpool, așa că ne despărțirăm la Euston.

Ca de obicei, avurăm pe drum una dintre obișnuitele noastre discuții legate de bacșiș. Mama nu era de acord, dar nu voia să înțeleagă că era o problemă a sistemului. Nu voise să-i lase nimic femeii care îi făcea curățenie, iar pentru mine era neplăcut.

– Mamă, așa se fac lucrurile aici, doar n-ai să schimbi tu întreg sistemul.

– Nu și-a făcut niciodată treaba cum trebuie, a mai spart și ceasul… nu, e o angajată nepricepută și n-am de gând să-i dau nimic.

– Dacă nu vrei, o să spună tot felul de lucruri neplăcute despre tine, așa cum a făcut cu femeia care locuia acolo înainte de tine.

– Nu-mi pasă, nu voi fi acolo s-o aud.

– Da, dar voi fi eu.

Continuarăm să ne certăm până în tren, până când Gerry se răsti la amândouă, cerându-ne să încetăm. Mă despărţii de ea cu inima grea, încă supărată.

– Sam, de ce ne certăm tot timpul?

– Habar n-am, draga mea. Câteodată cred că vă place s-o faceţi, a devenit aproape un hobby pentru voi.

Îi spusei lui Sam că am nevoie la toaletă, şi mă aşezai pe o bancă în interiorul gării, plângând. Gerry fu cea care veni după mine.

– Suflă-ţi nasul şi dă-ţi cu nişte pudră, dacă nu vrei să-l vezi pe Sam fugind cu alta.

Îl conduserăm pe soţul meu la trenul spre Ardale, iar Gerry plecă spre obişnuitele ei plimbări. Mă întorsei acasă, în camera goală, cu inima grea.

***

Planşele cu ilustraţii erau gata. Eram mândră de ele, ieşiseră foarte bine, lipite pe câte o coală mare de carton, cu ilustraţii viu colorate.

Fiecare cadru didactic avea câte o îndatorire în cadrul şcolii. A mea fusese să fac aceste ilustraţii. Colile de carton fuseseră depuse în dulapul meu, iar culorile pregătite. Deşi fusese o treabă destul de grea, cred că mă descurcasem de minune.

Pe ultima o terminasem în săptămâna de după plecarea mamei. Când o chemai pe domnişoara Anderson să vină să le vadă, mă simţeam ca o şcolăriţă care aştepta să fie lăudată. De

această dată, îmi spuneam, nu mai greșisem. Făcusem o treabă bună, până la ultimul amănunt. Dacă învățasem ceva în această școală, era grija pentru detalii.

Directoarea fu încântată la vederea lor.

– Splendid! exclamă ea. Trebuie să vă felicit, arată minunat. Cât de bine arată clasa cu ele!

Trecu pe la fiecare, privindu-le cu atenție. Copiii o priveau cu ochi mari, încântați de planșe și de atenția arătată. După ce le văzu pe toate, se întoarse spre mine, dar în ochii ei era o urmă de mirare.

– Unde sunt celelalte șase, doamnă Richardson? Unde le-ați pus? Credeați că nu-i loc destul pentru toate douăzeci și patru?

– Douăzeci și patru? Nu erau decât optsprezece.

Clătină din cap cu părere de rău.

– Iar vă face probleme memoria, suspină ea. Speram că le veți termina în această săptămână. Sunt atât de multe de făcut înainte de Crăciun!

– Domnișoară Anderson, n-au fost decât optsprezece. Când mi le-ați adus, am ales optsprezece tablouri pentru planșe și le-am folosit pe toate.

Mă privi din nou cu blândețe și compasiune.

– Cred că mai bine ați căuta în dulap, le veți găsi pe celelalte șase. Mi-e teamă că săptămâna viitoare veți fi foarte ocupată. Mă întorsei în sala mea de clasă și căutai în dulap. Voiam să-i fac pe plac, dar știam că am dreptate. De la început fuseseră optsprezece, ca și imaginile selectate. Îmi aduceam foarte bine aminte că alesesem și cele optsprezece benzi pentru agățat. Nu puteam să am șase coli de carton în plus și să nu observ, erau prea mari.

Le dădui copiilor ceva de lucru și începui să mă gândesc. Directoarea nu se înșela niciodată, așa că undeva trebuia să găsesc cele șase coli de carton lipsă. Căutai în toată clasa, dar era imposibil să le găsesc.

Abia îmi reluasem lecția, când intră doamna Illington-Wharton.

– Știți că domnișoara Anderson nu se simte foarte bine? mă întrebă ea

– Nu, nu știam, îmi pare rău. Nu părea schimbată când am văzut-o.

– Probleme cu inima. Doctorul spune că inima ei e obosită și că trebuie scutită de griji și efort.

O privii cu uimire.

– Sunt de acord, spusei, neînțelegând care era legătura dintre mine și boala directoarei.

– Știți că erau douăzeci și patru de coli? Sunt sigură, pentru că le-am numărat, când le-am dus în Dulwich pentru agățători.

– Le-ați numărat și la întoarcere? Erau douăzeci și patru?

– Desigur.

– În acest caz, unde sunt acum?

Femeia făcu un pas înapoi, văzându-mi hotărârea din ochi.

– Foarte bine, doamnă Richardson, îi voi spune domnișoarei Anderson că n-am reușit să mă înțeleg cu dumneavoastră.

Mă așezai din nou la masă. Va urma din nou o criză? mă întrebai. Simțeam că mă cuprinde deprimarea.

Nu aveam ce face altceva, decât să caut în toată școala. La pauza pentru ceai mă dusei la domnișoara Bernard și o întrebai dacă nu știe ceva despre cele șase coli lipsă. Femeia se făcu mică în scaunul ei. Nu suporta situațiile tensionate.

– Puteți să căutați și aici, dacă vreți. Dar n-au cum să fie aici, pentru că le-aș fi văzut.

– Exact, nu pot fi rătăcite chiar atât de ușor.

Desigur că nu erau acolo, dar nu erau de găsit nicăieri. În cele din urmă îmi luai inima în dinți și o întrebai pe doamna Illington-Wharton dacă pot să caut și în clasa ei.

– Le-aș fi căutat eu dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate să fie aici.

– De fapt există, răspunsei eu, pentru că dumneavoastră le-ați adus înapoi. Poate că le-ați lăsat pe ultimele șase în clasă, până să mi le aduceți și ați uitat de ele.

– Mi se pare absurd, dar puteți să le căutați.

– Vedeți? spuse ea, după ce terminarăm de căutat.

– Nu văd nimic, tocmai asta e problema.

Trebuia să-i spun totul directoarei. O găsii în birou, în fața unei cești de ceai. Era palidă și părea obosită.

– Cred că trebuie să vă calmați mai întâi, doamnă Richardson, spuse ea, privindu-mă cu reproș. N-ar fi prima oară când uitați ceva.

– Dar n-aș putea uita șase coli de carton, sunt prea mari.

– Dar nu pot nici să dispară cu totul.

– S-au pierdut undeva pe drum. Eu n-am avut de la început decât optsprezece, repetai cu disperare.

– S-au mai petrecut lucruri ciudate cu mintea dumneavoastră. S-ar putea întâmpla din nou.

– Aveți vreo bănuială unde ar putea să fie? V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați da o sugestie, nu mai știu unde să caut.

– Poate că le-ați luat acasă, să lucrați la ele în vacanță.

– Nu cred, le-aș fi văzut.

– Mai bine căutați acasă, am ajuns să cred că puteți uita orice.

Mă întorsei în clasa mea, simțindu-mă rău. Povestea era atât de absurdă. Ce-aș fi putut face cu acele coli de carton?

Ajunsă acasă, îi dădui telefon lui Sam și-i povestii totul.

– Draga mea, de ce îți faci probleme? Oricine greșește măcar o dată în viață și e clar că au făcut o greșeală când le-au numărat.

– Dar sunt două, Sam, și le-au numărat amândouă. Spun că erau douăzeci și patru.

– Ai căutat în școală?

– Da, nu sunt.

– N-ar trebui să-ți faci griji. Înseamnă că nici n-au fost în școală. Nu puteau să dispară pur și simplu.

– Acesta este și argumentul domnișoarei Anderson.

– Și ea unde crede că sunt?

– Acasă la noi.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

– Sam, la ce te gândești?

– O să vin la Londra vineri. Voi lămuri această problemă.

Mă simțeam mai bine. Pe drumul spre casă îmi mai veni o idee: îngrijitorul. Poate că sunt la el.

Desigur, nu erau nici la îngrijitor. Pentru că mă întorsesem la școală cu mâna goală, înțeleseseră cu toatele că nu aveam colile acasă.

Când îi dădui din nou telefon lui Sam, îmi spuse că va ajunge cu trenul de două și jumătate.

– Află numele bărbatului din Dulwich care a făcut agățătorile pentru planșe, spuse el. Fii mai subtilă, nu le lăsa să-și dea seama ce avem de gând.

– Și ce avem de gând?

– Ne vom duce la acel om. O să trec și pe la Biroul de obiecte pierdute, nu se știe niciodată.

Ce minunat era să-l am pe Sam lângă mine! E atât de bine să știi că are cineva grijă de tine…

Pentru că domnișoara Bernard nu știa nimic, fusei nevoită să ajung la doamna Illington-Wharton.

– Dumneavoastră ați dus cartoanele la domnul acela care a confecționat agățătorile? Ați făcut atât de multe drumuri?

– Nu, n-a fost foarte greu, el le-a luat de la domnișoara Anderson de acasă și apoi le-a adus aici.

– A lucrat foarte bine. Cu ce se ocupă de fapt?

– E tâmplar, se numește Choppin… dar de ce vă interesează? Aveți ceva de lucru pentru el?

– Nu se știe niciodată. Nu stă foarte departe de Streatham, nu-i așa? Ne întoarcem acasă în curând și am aflat că, dacă luăm cutii de la un tâmplar în care să punem lucrurile mai grele, ne costă mai puțin decât dacă vrem să cumpărăm cufere.

– A, înțeleg.

Eram foarte mândră de mine. Pe lângă faptul că aflasem numele tâmplarului, îmi venise o idee foarte economică pentru drum.

Când ajunsei acasă, soțul meu era deja acolo.

– Am fost la Biroul pentru obiecte pierdute, spuse el, dar nu am găsit nimic. Ai aflat ceva despre bărbatul care a făcut agățătorile?

– Numele lui e Choppin, locuiește în Dulwich, dar nu foarte aproape de domnișoara Anderson.

– Bun, am luat o hartă a orașului și acum am face bine să căutăm într-o carte de telefoane.

Erau trei bărbați cu acest nume în Dulwich și le scriserăm adresele.

Din fericire, primul tâmplar cu acest nume pe care îl vizitarăm era cel potrivit. Întrebarăm dacă ar putea să ne facă niște cutii pentru bagaje și să ni le aducă acasă, în Streatham.

Era un bărbat în vârstă, cu părul alb, politicos și foarte atent cu fiecare cuvânt pe care îl spunea. Ne întrebă dacă aveam materialul sau dacă vrea să facă el rost de el.

– Putem face rost de el cu cinci șilingi de bucată, spusei mai mult la întâmplare.

– Cu acest preț, vi le și livrez acasă.

– Domnule Choppin, interveni soțul meu, soția mea a lucrat cu acele coli de carton pentru care ați făcut agățătorile. Arătau foarte bine. Le-ați făcut manual sau aveați o mașină?

– E simplu, domnule. Le fac folosind această mașină. E foarte rapid, răspunse el, arătând spre un colț al atelierului.

– Dumneavoastră le-ați făcut pe toate optsprezece, nu-i așa?

– Da, sigur, pe toate optsprezece. E o plăcere să-i fac un serviciu domnișoarei Anderson.

– Așadar, erau optsprezece… spuse Sam.

– Fără îndoială că erau optsprezece, domnule.

– Sunteți sigur că nu erau douăzeci și patru?

Bătrânul tâmplar își dădu imediat seama că era ceva în neregulă.

– De ce mă întrebați așa ceva?

– Voiam să verificăm un detaliu. Domnișoara directoare avea impresia că a cumpărat douăzeci și patru, pe care le-a dus aici. Sunteți sigur că nu erau douăzeci și patru? Aveți un registru în care păstrați comenzile?

Ezitarea bărbatului era vizibilă.

– Nu e ceva grav, încercai să zâmbesc, numai că avem o mică discuție despre acest lucru.

– N-ați putea să căutați în registru și să ne ajutați să clarificăm problema?

– Nu notez toate lucrările mărunte, spuse tâmplarul. Fac numai câte un serviciu din când în când. O respect foarte mult pe domnișoara Anderson. Îi tratează pe toți foarte bine.

– Și eu cred același lucru, intervenii. Fac parte din personalul de la școală și știu foarte bine. Toată lumea o respectă.

Continua să ne privească cu suspiciune.

– Ce vreți să știți de fapt? ne întrebă.

– Erau optsprezece coli sau douăzeci și patru?

– Domnișoara Anderson câte spune că erau?

– Nu dumneaei e problema, spusei repede,… doamna Illington-Wharton; am avut această discuție. Eu am spus că sunt optsprezece.

– În acest caz, să știți că erau optsprezece. Unde vreți să vă livrez cutiile?

Îi dădurăm adresa și toate amănuntele necesare, apoi ne îndreptarăm spre ieșire.

– Vreau să vă avertizez, domnule, spuse el în ultima clipă. Nu voi spune alceva decât domnișoara directoare. Dacă spune că sunt douăzeci și patru, atunci atâtea spun și eu.

Afară, mă întorsei spre Sam.

– Nu ți se pare înnebunitor?

– Se pare că are o părere foarte bună despre directoare.

– Tocmai asta e problema. Toată lumea are atât de multă încredere în ea, încât nimeni nu mai verifică nimic.

– E clar că erau optsprezece coli…

Rămaserăm pe gânduri, tăcuți, în timp ce ne îndreptam spre casă.

Eram în bucătărie, pregătind masa, când Sam mă întrebă:

– De unde au venit colile?

– De la Ministerul Educației.

– Materialele care ajung la școală nu sunt înregistrate nicăieri?

– Ba da, există o agendă cu toate livrările, pe care directoarea o păstrează în dulap.

– În acest caz, îmi este teamă că trebuie să faci rost de ea și să cauți data la care au fost livrate.

– Dar n-o să mi-o dea.

– Trebuie să te hotărăști, draga mea, dacă vrei să ceri agenda sau o iei singură. N-am cum să te ajut.

Băurăm ceaiul, încercând să găsim o soluție.

– Sam, știi ce? Am aflat că am dreptate, cred că putem s-o lăsăm așa. Nu mai am de stat acolo decât vreo câteva săptămâni.

– Nu poți să faci asta. Se consideră că tu ai luat cele șase coli, ceea ce e un furt din proprietatea școlii. Mai mult decât atât, după ce vei pleca vor rămâne cu ideea greșită că australienii nu sunt de încredere.

– Ai dreptate, va trebui să iau agenda. Încă nu știu cum, dar trebuie să mă gândesc.

Sam se hotărî să nu plece la Ardale decât marți.

Luni mă dusei ca de obicei la școală. La prima oră, când intrai in biroul directoarei să semnez în registru, sertarul de la dulap era deschis și putui să zăresc un colț al agendei. În timp ce mă străduiam să-mi adun curajul și să-i cer să caute în agendă, domnișoara Anderson ridică privirea spre mine.

Salutul ei rece mă intimidă, iar pe culoar auzeam deja pașii domnișoarei Bernard. Ratasem șansa. Toată dimineața urmării mișcările directoarei, până când observai că intrase într-o sală de clasă. Le dădui copiilor ceva de lucru și alergai spre biroul ei. Ajunsă acolo, scosei agenda și căutai repede luna ianuarie. Pe 27 ianuarie, apărea scris, cu caligrafia îngrijită a domnișoarei Anderson: „ o duzină și jumătate de coli de carton”.

Închisei agenda, o pusei la loc și coborâi. Mai aveam un sfert de oră până la plecarea copiilor, dar simțeam că mai e un secol. După ce ultimul elev ieși pe ușă, încuiai și mă îndreptai din nou spre biroul directoarei. Era înăuntru, sortând corespondența. Bătui la ușă, dar intrai înainte de a auzi răspunsul.

Ridică privirea spre mine. În ochii ei puteam citi dezaprobarea.

– Da, ce doriți? întrebă, fără să-mi ceară să iau loc.

– Mi-e teamă că trebuie să vă mărturisesc ceva destul de neplăcut.

– Din nou? Ce s-a mai întâmplat de data asta? Ați găsit colile de carton?

– În timp ce erați în clasă m-am uitat în agenda cu livrările. Nu mi-a plăcut să fac asta, dar eram sigură că e o greșeală undeva și simțeam că am dreptul să aflu adevărul.

Mă privea cu răceală.

– Continuați.

– Dacă vă uitați la livrările de pe 27 ianuarie, veți vedea că nu s-au primit decât optsprezece coli de carton.

Pentru o clipă stătu neclintită, apoi se întoarse încet și scoase agenda din dulap.

– Luați loc, doamnă Richardson.

Mă așezai pe marginea scaunului, jenată, urmărind-o cum deschide agenda și caută data.

– Vreți să vă duceți la doamna Illington-Wharton și s-o rugați să-mi aducă toate chitanțele de la această dată? M-aș bucura să vă întoarceți cu ea.

Alergai repede pe scări. Pe drum o întâlnii pe domnișoara Bernard, care mă privi uimită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– O caut pe doamna Illington-Wharton, directoarea are nevoie de ea.

– S-au găsit colile de carton?

– Nici măcar nu erau pierdute, răspunsei, îndepărtându-mă în grabă.

După câteva clipe, eram din nou în biroul domnișoarei Anderson, urmărind-o cum analizează chetanțele aduse. Ridică privirea spre noi.

– E clar ce s-a întâmplat. Am comandat douăzeci și patru, dar nu ne-au fost aduse decât optsprezece, spuse ea. Doamnă Richardson, vă datorez scuze. Vreți să mă iertați?

Nu mă mai simțisem atât de prost niciodată.

– Nu vreau să-mi cereți scuze, domnișoară Anderson, nu voiam decât să clarific lucrurile. Am greșit în privința cheii și nu voiam să fac același lucru.

Doamna Illington-Wharton tuși discret.

– Aș fi bucuroasă dacă ați accepta și scuzele mele.

– Nu voiam decât să clarific lucrurile, repetai.

Femeia se ridică din scaun, privindu-ne pe rând.

– Să mă duc să fac ceaiul? întrebă ea.

– Trebuie să explic restului personalului, spuse domnișoara Anderson. Dacă doriți, vreți să le spuneți să vină aici?

– Nu! exclamai, ridicându-mă în picioare. N-aș putea suporta așa ceva. Vă rog să nu mai vorbim despre asta.

Eram jenată și nu doream decât să ies.

– Sper că veți lua masa cu noi, doamnă Richardson, spuse repede doamna Illington-Wharton.

– Vă mulțumesc, dar o să mă întâlnesc pentru masă cu soțul meu. Mă așteaptă în parc.

Eram mulțumită să mă văd afară.

Încheierea acestei povești se făcu a doua zi. Era acea zi din săptămână în care pastorul pleca la altă școală, așa că domnișoara Anderson spuse rugăciunea.

– În această dimineață, spuse ea, am o rugăciune specială.

Aruncai o privire spre ea. Stătea dreaptă, cu figura ei blândă ridicată spre cer și mâinile împreunate. Toată lumea rămase nemișcată.

– Doamne, iartă-i pe aceia dintre noi care sunt mândri. În mândria noastră facem greșeli și este drept să fim pedepsiți. Ai milă de noi, cei are greșim. Îți cerem iertarea cu umilință, după cum cerem iertarea celor față de care am greșit.

Rămăsei cu ochii închiși, simțind bunătatea acestei femei și frumusețea gestului, măreț în umilința lui.

Capitolul 11

– Ce i s-a întâmplat domnișoarei Anderson? mă întrebă pastorul, mi-a făcut un ceai când am fost în școală. La fel de drăguță a fost și doamna Illington nu mai știu cum.

Ridicai din umeri.

– Nu știu.

Mă privi suspicios.

– Se petrece ceva ciudat la școală. Ce puneți la cale?

– Nimic. De ce vi se pare ciudat că v-a făcut un ceai? Mie mi se pare chiar foarte drăguț din partea ei.

– Și nu e tot, continuă el. Au venit în biserică și n-am avut timp să mă ascund de ele. Eram încălțat în papuci, dar nici măcar nu s-au uitat la ei cu subînțeles, cum obișnuiau să facă.

– De ce nu le spuneți că aveți probleme cu picioarele? S-ar putea chiar să vă compătimească, nu să vă considere nepoliticos.

– Ia te uită! exclamă el, privindu-mă cu uimire. Ești o adevărată pacifistă. Și eu care credeam că am adus o războinică în școală.

– Chiar așa, părinte, de ce ați făcut-o?

– Voiam să mai agit puțin lucrurile, ca bunătatea din oameni să apară la suprafață, ca uleiul deasupra apei.

– Nu e frumos din partea dumneavoastră și e nedrept pentru restul profesoarelor.

– Peste cinci ani se vor bucura de această experiență. În plus… Am avut un frate care a ajuns în Australia cu mulți ani în urmă. Nu mai avea nici un ban, dar i-au dat ceva de muncă. Era bolnav și l-au dus la spital și l-au îngrijit. Când a murit, soția lui a primit o pensie. Simțeam că datorez ceva.

– Înțeleg. Compatrioții v-au făcut un bine, iar acum ați vrut să-i răsplătiți.

– N-a fost numai asta. Mai sunt și surorile anglicane, pentru care am un respect nemărginit.

– În acest caz, am motive să le mulțumesc.

După câteva minute de tăcere, îi spusei pastorului că de fapt venisem să-l anunț că în decembrie voi demisiona. Clătină din cap.

– Da, mai e ceva în neregulă cu școala. Toată lumea vrea să demisioneze.

– Cine mai vrea să demisioneze?

– Domnișoara Anderson.

– Nu, părinte, nu trebuie s-o lăsați. E o femeie minunată.

– Are șaizeci de ani și spune că a ajuns să facă greșeli. Spune că oamenii care fac greșeli trebuie să renunțe.

Îl privii în tăcere, uluită.

– Nu mă privi atât de îngrijorată, copila mea. Nu i-am acceptat demisia.

– Și ce i-ați spus?

– I-am spus urmatoarele: „Eu n-am încă șaizeci de ani și fac greșeli în fiecare zi, dar Domnul mă iartă”. I-am explicat că

Dumnezeu are o dragoste nemărginită. I-am mai spus și că există o colonistă sălbatică în personalul ei, care a făcut cele mai îngrozitoare greșeli, dar n-are nici măcar pe jumătate vârsta ei.

Zâmbii, privindu-l cu recunoștință.

– Și nu mai demisionează?

– Nu acum.

– Eu trebuie s-o fac, părinte. Ne întoarcem în Australia.

– Tânărul tău soț a primit rezultatul? I s-a acordat doctoratul?

– N-am primit încă nici o veste. Pândesc poștașul în fiecare zi, dar nimic.

***

Veștile așteptate veniră peste o săptămână, când Sam se întorsese de la Ardale. Stăteam de vorbă în fața ceștilor de ceai, când o auzirăm pe proprietăreasă strigând:

– Îl caută cineva la telefon pe domnul Richardson. Spune că e important, altfel nu v-ar deranja.

Cine putea să fie? Oare era Reggie, sau Gerry?

Sam coborî la parter, unde locuia proprietareasa, iar eu făcui încă un ibric de ceai.

Când se întoarse, figura lui avea o expresie încurcată.

– Era profesorul Yeldon.

– În legătură cu doctoratul?

– Da, l-am primit.

– Sam!

Sării de pe fotoliu, luându-l în brațe.

– Să mergem să sărbătorim!

– Da, chiar acum!

Sam părea ușurat. Începu să-mi vorbească despre lucrarea lui și despre lungile discuții pe care le purtase cu profesorul

Yeldon, despre bărbații pe care i-a cunoscut la Universitate și despre formula matematică pe care o descoperise și care va fi folosită de acum la cursuri.

– Oh, Sam, vei deveni celebru!

Zâmbind, clătină din cap.

– Nu prea cred, munca de cercetare nu te face celebru, poate doar dacă rezultatele tale sunt într-adevăr remarcabile.

– Pentru mine ești deja celebru!

După o lungă îmbrățișare, mă întrebă:

– Unde mergem să sărbătorim?

– Câți bani avem?

– N-avem.

– Hai să căutăm peste tot.

Scotocirăm în buzunarele hainelor, în toate gențile și poșetele, ca și prin toate dulapurile. Suma adunată ne ajungea pentru un film, dacă ne duceam până la cinematograf pe jos. Oricum, nu ne păsa ce facem, câtă vreme eram împreună.

Nu povestii la școală despre succesul lui Sam. Îmi învățasem lecția, acum așteptam să fiu întrebată.

Zilele lui noiembrie se scurseră repede. Nu mai aveam decât două săptămâni până la plecare. Când nu predam, reparam diverse obiecte prin clasă sau pictam ușile dulapurilor.

Într-o zi, când celelalte două profesoare erau plecate, mă dusei să-i fac o vizită domnișoarei Bernard.

– Pot să stau jos? Aveți câteva minute la dispoziție?

– Da, cum să nu, chiar vă rog.

Sări de la birou și îmi puse un scaun lângă foc.

– Cum mai stați cu reumatismul?

– Rău, răspunsei. N-am putut să dorm deloc noaptea trecută.

– Poate că e mai bine că vă duceți înapoi la climă mai blândă.

– Da, gândul ăsta îmi mai potolește din regretul plecării.

– Vă pare rău că plecați? Vă plăcea aici?

– Da, îmi plăcea foarte mult și îmi pare rău că plec. Dar mă voi întoarce. Am început să-mi fac deja planuri. A, mi-am adus aminte, trebuie să-i spun ceva pastorului. Mi-a spus că peste doi ani voi înțelege de ce stau soldații de gardă.

– Dar e ceva foarte important, care ține de tradiție.

– Știu, acum înțeleg, dar la început nu reușeam.

– Dacă ați veni la noi în țară, sunt sigură că nu ne-ați înțelege de la început.

– O, dar n-aș pleca niciodată spre Australia.

– De ce?

– E prea departe. E aproape în altă lume, nu-i așa?

– Da, după ce părăsești canalul Suez, e ca și cum ai păși pe o poartă în altă lume.

– Oh, Doamne! oftă femeia. Ce dovadă de curaj a fost că ați venit aici!

– Înainte să plec, aș vrea să vă întreb ceva. Nu e vorba despre curiozitate, țin foarte mult la pastor. Știu că e un om bun și înțelegător. De ce nu-l plac domnișoara Anderson și doamna Illington-Wharton?

– Oh, n-ar trebui să mă întrebați asta. Ar fi o greșeală de neiertat din partea mea să vorbesc prea mult.

– Nu mă înțelegeți greșit, n-am nimic cu domniile lor, sunt niște femei minunate. Vă rog să-mi spuneți, domnișoară Bernard.

– Oh, bine, din moment ce plecați oricum, n-are prea mare importanță, nu-i așa?

– Nu pentru cineva de aici.

– Este vorba în primul rând despre religie. Nu cred că la St. Hilda lucrurile stau așa cum ar trebui să stea.

– Nu poate fi doar atât. Sunt cumva de vină papucii?

Pe figura ei apăru o expresie șocată.

– N-ar trebui să poarte papuci, un om de rangul lui.

– Hristos purta sandale. În plus, are probleme cu picioarele.

– Vai, bietul om! De ce n-a spus niciodată?

– Cred că a fost alegerea lui să rămână tăcut. Ar trebui ca toți creștinii să fie înțelegători unii cu alții.

– Da, desigur.

Rămase o clipă tăcută, ca și cum s-ar fi întrebat dacă să spună mai departe sau să se oprească.

– Mai este o problemă. Colegele noastre nu sunt de acord cu faptul că pastorul este căsătorit.

– De ce? Nu e împotriva legilor bisericii engleze.

– Nu, deloc. Numai că marea majoritate a preoților nu sunt căsătoriți.

– Asta au împotriva lui? Că e căsătorit?

– Nu neapărat, e vorba mai mult de cum s-a întâmplat.

Vedeam că era jenată și că se gândea dacă făcea bine că-mi spune. În cele din urmă se hotărî să continue.

– La școala de duminică era o profesoară, foarte tânără și impresionabilă. Știți ce vreau să spun, era tot timpul la biserică, în preajma pastorului, îl ajuta în treburile bisericii…

Vocea ei ajunsese aproape o șoaptă.

– Era îndrăgostită de el, știa toată lumea și se vorbea mult despre asta.

– Nu cred că e ceva în neregulă să te îndrăgostești de un bărbat.

– Da, dar era pastorul, iar lumea nu se aștepta ca el să se căsătorească. Cel puțin, domnișoara Anderson și doamna Illington-Wharton preferau un pastor necăsătorit.

– A luat-o de soție?

– N-a fost atât de simplu. Un lucru îngrozitor s-a întâmplat. În oraș trăia un bărbat îngrozitor, care era cam nebun. Stătea tot

timpul pe stradă și vorbea cu cei tineri. Ei nu erau speriați de el, pentru că era ceva ce făcea de mult timp. Într-o noapte, stătea la pândă, iar pe stradă nu trecea decât ea, întorcându-se spre casă.

Vedeam că femeia din fața mea era din ce în ce mai agitată. Își frângea mâinile, evitând să mă privească în ochi.

– A molestat-o, spuse ea într-un sfârșit.

– Cum adică? Ce înțelegeți prin asta?

Mă privi cu jenă vizibilă.

– Vreți să vă referiți la o soartă mai rea decât moartea?

Aprobă cu un semn din cap.

– Cineva a auzit-o țipând și a alergat în ajutorul ei. Cred că au ajuns la timp, sper…L-au bătut pe omul respectiv, toți tinerii care au venit în ajutor. Aproape l-au omorât.

– Și ce s-a întâmplat cu profesoara?

– Totul părea să se fi liniștit, când unul dintre cei care fuseseră de față a spus ceva foarte neplăcut.

Copleșită de jenă, făcu o pauză, trăgând aer în piept. Mă întrebam dacă va avea curaj să continue.

– A spus: „Dacă ar fi fost pastorul în locul lui, sunt sigur că n-ar mai fi țipat”.

Rușinată că a rostit aceste cuvinte, domnișoara Bernard plecă privirea.

– Continuați, o încurajai eu.

– Destul de mulți oameni au auzit. Au început să se facă tot felul de comentarii. Apoi a auzit și pastorul.

– Ce a făcut?

– S-a dus direct la ea acasă și a cerut-o de soție.

– Oh!

Ochii mi se umplură de lacrimi, pe care le ștersei cu dosul palmei.

– Credeți că a făcut bine? mă întrebă domnișoara Bernard.

– A fost cel mai frumos gest despre care am auzit. Vă rog, nu-mi spuneți că asta este ceea ce o deranjează pe domnișoara Anderson.

– Nu tocmai. Toată lumea a spus că a fost un gest cavaleresc. Dar, vedeți, după ce s-au căsătorit, au avut doi copii!

– Și de ce nu? Sper că sunt ai lui, nu?

– Da, desigur, dar nu vedeți? Nu duce o viață de celibat!

– Dumnezeule!

Cum puteam să-i explic acestei femei, al cărei braț n-a fost atins măcar de un bărbat, ce este căsătoria?

– Înțelegeți despre ce e vorba?

– Da, înțeleg. Îmi pare bine că mi-ați spus. Cred că a fost minunat, e una dintre cele mai frumoase povești de dragoste pe care am auzit-o vreodată.

Domnișoara Bernard ridică ochii din podea și mă privi cu atenție.

– Și eu cred același lucru, dar n-am avut niciodată curajul să recunosc.

***

Ultimele zile de decembrie erau umede și ploioase. Piciorul mă durea îngrozitor, dar pregătirile de plecare erau aproape gata. Îmi luai adio de la St. Hilda și de la pastor, aproape cu lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău că nu am venit niciodată la confesiune, spusei.

– Ba da, ai venit, răspunse el. Cam o dată pe săptămână, dacă îmi amintesc bine.

– Vorbiți despre vizitele mele la parohie?

– Da, desigur. Ce e confesiunea, dacă nu deschiderea inimii? N-ai plecat niciodată fără binecuvântarea mea.

– N-o să vă uit niciodată, părinte. Și nici școala.

– O să-ți aduci aminte de St. Hilda? Ce ai învățat aici?

– Multe, foarte multe lucruri despre adevărata educație, despre înțelegerea oamenilor și despre demnitate.

Când mă îndreptai spre ușă, îmi făcu un semn să mă întorc.

– Nu mi-ai spus dacă ai văzut zâne în Irlanda.

– Numai una, dar nu era o zână bună.

– Dacă știi să faci deosebirea între o zână bună și una rea, ești în siguranță.

Luni dimineață ne întâlnirăm cu Gerry, care venea de la High Wycombe.

– Ce face familia Arbuthnot?

– Sunt bine sănătoși, răspunse ea.

– Și Reggie?

Ridică din umeri, privind în altă parte.

– Undeva pe mare.

– Poate că pe „Jarvis Bay" vei găsi un alt ofițer.

– Nu mă mai interesează ofițerii, răspunse ea, îndepărtându-se și aprinzându-și o țigară.

– Aș vrea să-l strâng de gât pe Reggie Arbuthnot, îi șoptii lui Sam.

– O să-i treacă, știi prea bine.

Mersul pe apă părea să-i facă bine piciorului meu. Când ajunserăm în Mediterana, nu mă mai durea deloc.

Marea era calmă, de un albastru profund, iar soarele strălucea cu putere. Gerry, care arăta mai în vârstă dar mai feminină, petrecea ore întregi sprijinită de bastingaj, privind apa.

– Aș vrea să-și revină, îi mărturisii lui Sam.

– Pare să se simtă destul de bine. Uite ce bine îi stă bronzată.

– Dar nu e Gerry, e altcineva. Nu mai vrea să fie în centrul atenției.

– Pur şi simplu s-a maturizat.

– Suferă din dragoste.

– Nu cred că e atât de grav.

– Asta crezi tu.

După două săptămâni, ajunserăm la Colombo, iar Gerry părăsi puntea imediat ce vaporul se apropie de oraş.

Stăteam pe punte şi vorbeam cu comisarul de bord. Acesta privea steguleţele arborate de vasele de toate mărimile, explicându-mi ce înseamnă fiecare.

– A, acela e steagul vămii, acela al serviciului sanitar. Cel verde e al poştei. Aşteptaţi vreo scrisoare?

– Cred că voi primi cel puţin una, la cât de mare e familia mea.

– Hm, ciudat, spuse bărbatul. Acel vas e al Serviciului de Informaţii al Marinei.

– Ce legătură să aibă Serviviul de Informaţii cu vaporul nostru?

– Nu ştiu, o să vedem.

Privii spre şalupa care se apropia. Pe puntea ei stătea un ofiţer, în uniformă imaculată. Îmi aducea aminte de Reggie Arbuthnot. Primul ofiţer de pe vapor alergă să coboare scara.

Priveam cu atenţie bărbatul, pe măsură ce şalupa se apropia. Semăna atât de bine cu Reggie! Inima începu să-mi bată mai repede şi nu puteam să-mi cred ochilor. Era Reggie!

– Acel bărbat, îi spusei comisarului de bord, era ofiţer pe vaporul cu care am venit acum doi ani.

Bărbatul îmi zâmbi.

– Cred că era într-o misiune specială. Probabil că la bord erau mulţi spioni.

Nu-l mai ascultam. Reggie urcase deja pe punte. După ce primi salutul ofiţerului, schimbă câteva cuvinte cu el, apoi se îndreptă spre mine.

Mă prinse de braţ, întrebându-mă cu nerăbdare:

– Unde e Gerry?

– Ce vrei de la ea, Reggie?

Pe uniforma lui străluceau gradele de locotenent-colonel. Îmi zâmbi.

– O vreau pe ea. Unde e?

– În cabina ei.

Chiar în acea clipă, pe punte apăru Gerry. Fără să mai spună nimic, ajunse repede la ea, prinzând-o de ambele brațe. Nu știu ce-i spuse, dar imediat o împinse în cabina primului ofițer.

Comisarul de bord mă privi uimit.

– În zilele acestea, ciudat mai arată spionii pe care îi caută Serviciul Secret.

– Poate că această șalupă e cea care o va duce pe Gerry acasă.

Alergai să-l caut pe Sam. După ceva timp, aproape dădui peste el pe scara care ducea la cabină. Mă privi, uluit de graba mea.

– Hei, unde ai fost?

– Sam, Reggie e aici. Misterul s-a rezolvat. E ofițer al Serviciului Secret. Cred că n-a putut să ne spună mai de mult. E cu Gerry în cabina primului ofițer!

– Mai încet. Unde spui că sunt?

– În cabina ofițerului.

– Și el e cu ei?

– Nu, el e pe punte.

– În acest caz, trebuie să așteptăm până ies.

Ne plimbarăm pe punte, neliniștiți. Se apropia ora micului dejun, iar peste câteva clipe clopoțelul ne chemă la masă.

– Nu mânca atât de repede, îmi spuse Sam. O să faci o indigestie și ei nu vor ieși mai repede.

Eram prea agitată să pot mânca, dar Sam își mânca micul dejun fără grabă.

– Dragule, ai o răbdare de înger. Cum poți să stai liniștit și să mănânci?

– Temperamentul, draga mea.

Ieșind pe punte, îl găsirăm pe Reggie, care stătea de vorbă cu ofițerul.

– Unde e Gerry? îl întrebai.

El râse, privindu-mă cu amuzament.

– N-am aruncat-o peste bord. E în cabina ei, își ia niște haine.

Lăsându-l pe Sam pe punte cu el, alergai spre cabina lui Gerry.

O găsii scoțând haine din două valize și aruncându-le peste tot. Peste tot erau mucuri de țigări.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gerry, o să dai foc la cabină. Ce faceți? Ce ți-a spus? Iar tu, ce i-ai răspuns?

Așezându-se pe covor, izbucni în plâns.

– Mă voi căsători și nu pot să găsesc nimic. Oh, Theodora, unde sunt hainele mele?

– Dă-mi o țigară și fă-mi loc să stau lângă tine. Acum începe cu începutul.

– Nu pot, n-am timp. Trebuie să-mi fac bagajul, dar nu găsesc nimic.

– Foarte bine, spusei, mai calmă. Vă duceți să vă căsătoriți, dar cred că aveți toată ziua la dispoziție, nu-i așa?

Se mai calmase.

– Da, cred că ai dreptate. Nu ne putem căsători decât după ce primește învoire de la superiorul lui, dar mă întorc la țărm cu el. Are un prieten la care vom sta.

– Unde a fost până acum?

– Face parte din Serviciile Secrete, a fost în misiune pe mai multe vase, dar nu putea să spună, e secret. Acum, ai de gând să-mi dai rochia mea albastră s-o pun în bagaj?

– E rochia mea albastră.

– Da, dar eu am fost cea care a purtat-o. Unde îmi sunt cosmeticele și lenjeria?

– Gerry, felicitări! Am vorbit cu Reggie și, pentru că sunt capul familiei…

– De unde! Dacă te-ar auzi mama… Apropo, cum vreți să-i spuneți vestea? Îi trimiteți o telegramă?

– Nu, credem că mai bine îi spunem când ajungem acasă. Nu mai sunt decât nouă zile.

– Și e și mai ieftin, comentă Gerry. Sam, uită-te ce dezordine. Cum o să pot împacheta ceva?

– Simplu, răspunse soțul meu, cu vocea lui calmă. Mai întâi dai la o parte valiza aceea mare, care ocupă tot spațiul. Apoi împachetezi lucrurile de care ai nevoie cel mai mult: lenjerie, cosmetice… Să nu uiți periuța de dinți.

Reggie apăru în cadrul ușii:

– Gerry, ai mâncat ceva?

– Nu, se plânse ea, n-am mai mâncat de câțiva ani.

– Cum ți-ar plăcea să iei masa cu ofițerii și căpitanul?

– Vin imediat, așteaptă doar să-mi găsesc rujul. Theodora, fă-mi tu bagajul. Draga mea, vezi să nu uiți rochia albastră.

Într-o clipă, dispăruse.

– Acum vom face o valiză cu lucruri necesare, spuse Sam, pe care o va lua cu ea. Restul poate fi trimis mai târziu.

Mă lăsai să cad pe pat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, Sam. Ești atât de calm și de liniștitor, încât nu știu ce m-aș face fără tine.

Așa că, într-o dimineață minunată de vară, ajunserăm la Pepper Tree Bay. Toată familia venise să ne întâmpine. Privirile

lor erau neliniștite, căutând-o pe Gerry. Nu puteam să le -- povestim totul peste capetele mulțimii, așa că erau nevoiți să aștepte să coborâm.

– Mă întreb dacă și-au adus aminte să aducă piersici și niște bani pentru bacșișul hamalilor. Noi nu mai avem nimic, îi spusei lui Sam.

– Nu-i aminti mamei tale despre bacșiș, cel puțin până când nu ne dă piersicile, zâmbi el.

Sfârșit